

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
MUNKÁJAI ÜGYSZAK 5

FŐLAJSTROMSZÁM
KEZDŐIRATON:.....

Postán/Gyűjtőládába/Személyesen/E-mailen/Faxon

Érkezett: 2002 FEBR 06.

.....\$.....

MELÉKLET, valamint Alapító.....

FŐLAJSTROMSZÁM 2001. évi CL. tv. (a
ÚJ ELSŐ IRATON:.....

32. § (1) 1) bekezdése alapján az

alkotmányjogi panaszt

Kérem Tisztelt Alkotmánybírósgot, hogy állapítsa meg a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdései, valamint a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 11. § (1) bekezdése, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése alaptörvény-ellenességét, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezménybe (a továbbiakban: egyezmény), nevezetesen az Európai Egyezmény ütközését és azokat az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Aldobozszám: _____

Alkotmánybíróság Regisztrációs szám: IV / 0 0 4 9 1 - 0 / 2020 Érkezett: 2020 FEBR 26.	
Peldány: 1 Összeállítás kimerítése Melléklet: 4 db	Kezelőiroda: <i>[Signature]</i>

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Ezt követően 2012. január 1-től hatályba lépett az a szabályozás is, hogy a korhatár előtti ellátás és a szolgálati járandóság kereső tevékenység miatti szünetelésére a Knymt. 11. § (1) bekezdése alapján a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdését rendeli megfelelően alkalmazni a szolgálati járandóságra is. E szerint, ha az öregségi nyugdíj-korhatárt be nem töltött, szolgálati járandóságban részesülő személy a tárgyévben a társadalombiztosítás ellátásaira és a magán-nyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások

fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban áll, illetve egyéni, vagy társas vállalkozásban kiegészítő tevékenységet folytat, és az általa fizetendő nyugdíj-járulék alapja meghaladja a tárgyév első napján érvényes kötelező legkisebb minimálbér havi összegének 18-szorosát (a továbbiakban: éves keretösszeg), az éves keretösszeg elérését követő hónap első napjától az adott tárgyév december 31-ig, de legfeljebb az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig a nyugdíjfolyósító szervnek a nyugdíj folyósítását szüneteltetnie kell.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóságnak 2012. év novemberében bejelentettem, hogy a munkaviszonyból származó jövedelem meghaladta a jogszabályban meghatározott keretösszeget. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2012. december 7-én határozatot hozott a havi ellátás folyósításának 2012. december 1. és 2012. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a jövedelem 2012. december hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A szolgálati járandóságom folyósításának felfüggesztése, és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése érdekében pert indítottam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóságnak 2013. év májusában bejelentettem, hogy a munkaviszonyból származó jövedelem meghaladta a jogszabályban meghatározott keretösszeget. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2013. május 23-án határozatot hozott a szolgálati járandóságom folyósításának 2013. június 1. és 2013. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a jövedelem 2013. május hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv ezért az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A szolgálati járandóságom folyósításának felfüggesztése, és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése érdekében pert indítottam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta. Ezt követően alkotmányjogi panaszt nyújtottam be az Alkotmánybírósághoz, mivel a Kúria nem minden, az Alaptörvénybe ütköző kérdéskörben fordult az Alkotmánybírósághoz, amely a IV/3105-10/2015. számon hozott határozatában elutasította, egyebek tekintetében visszautasította az alkotmányjogi panaszban foglaltakat.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóságnak 2014. év májusában bejelentettem, hogy a munkaviszonyból származó jövedelem meghaladta a jogszabályban meghatározott keretösszeget. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2014. május 21-én határozatot hozott a szolgálati járandóságom folyósításának 2014. június 1. és 2014. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a jövedelem 2014. május hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv ezért az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A szolgálati járandóságom folyósításának felfüggesztése, és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezése érdekében pert indítottam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Nyugdíjfolyósító Igazgatóságnak 2015. év májusában bejelentettem, hogy a munkaviszonyból származó jövedelem meghaladta a jogszabályban meghatározott keretösszeget. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 2015. május 29-én határozatot hozott a szolgálati járandóság folyósításának 2015. június 1. és 2015. december 31. közötti szüneteltetéséről, mert a munkaviszonyból származó jövedelem

2015. május hónapban elérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) bekezdésében írt éves keretösszeget. A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú TB határozatot helybenhagyta. A szolgálati járandóság folyósítása szüneteltetéséről rendelkező társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményeztem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, amely a keresetemet elutasította. A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati eljárást kezdeményeztem a Kúriánál, mely az Alkotmánybíróság döntése (III/355/2015.) alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét helybenhagyta.

A munkaviszonyból származó jövedelemem 2016. év májusában is elérte az éves keretösszeget, majd a törvény alapján előírt bejelentési kötelezettségemet követően a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság 546-71248-7 folyósítási törzsszámú 2016. május 25-ei keltezéssel ellátott (110/201531/2016) határozatában foglaltak alapján a szolgálati járandóságom havi összegét 2016. május 1-től 2016. december 31-ig már nem folyósította, továbbá a már 2016. május hónapra részemre kifizetett szolgálati járandóság összegének visszafizetését követelte tőlem a 110375/2016. számú, 2016. augusztus 2-án kelt határozatában. A 110/201531/2016 számú határozat ellen 2016. június 27-ei dátummal ellátott és postázott fellebbezésem nem vizsgálta érdemben az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Központ, ugyanakkor a 45-2/1622-2/2016. számú határozatában elutasította és az elsőfokú határozatot (110/201531/2016) helybenhagyta. Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatási Főigazgatóság 45-2/1622-2/2016 iktatószámú határozata 2016. augusztus 19-én került részemre kézbesítésre. Külön kiemelandó tény, hogy a 2013., 2014., 2015. évben küldött – szolgálati járandóság szünetelése tárgyában hozott – határozataival ellentétben a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság a 2016. május 12-én részemre folyósított szolgálati járandóság összegét visszakövetelte a 110/300375/2016. számú 2016. augusztus 2-án kelt, általam 2016. augusztus 12-én átvett – jogalap nélkül felvett szolgálati járandóság visszafizetésére kötelezés keresőtevékenységből származó jövedelem alapján című – határozata alapján. Ezen határozat ellen a 2016. augusztus 18-ai keltezésű, 2016. augusztus 19-én postázott, az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Központjának címzett levelemben fellebbeztem, amelyet az elutasított a 45/2-1919-2/2016. számú határozatában. A határozatok ellen a bírósághoz benyújtott keresetemben indokoltam a panaszomat, amely szerint jogsértőek a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság valamint az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Központjának eljárásai és fenti számú határozatai. A Nyugdíjfolyósító Igazgatóság valamint az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Központjának eljárása egyebek mellett sérti a jogbiztonságot, hiszen teljesen kiszámíthatatlan módon hozzák meg közigazgatási határozataikat. A korábbi években (2013., 2014., 2015.) hozott alperesi határozatok ellen indított bírósági keresetekben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Kúria, sőt az Alkotmánybíróság sem hozott olyan döntést határozataikban, hogy már arra a hónapra (minden évben április) vonatkozóan vissza kellett volna fizetnem a szolgálati járandóságot, amely hónapban még nem került ténylegesen a birtokomba – nem került a lakossági folyószámlámra – a munkaviszonyból származó azon összegű jövedelemem, amely az adott hónapban haladta meg a minimálbér 18-szorosát. Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Központjának 45/2-1622-2/2016. számú határozatában hivatkozott a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ára, amely szerint: "A Tny. 83/B. § (1) bekezdése szerinti éves keretösszeg elérésének vizsgálatakor a kifizetett nyugdíjjáradék-alapot képező keresetet, jövedelmet arra az időszakra kell figyelembe venni, amely időszakra vonatkozóan azt kifizették." A hivatkozott szabályozás 2016. január 1-jén lépett hatályba. A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdés szerint: "Az esedékességet követő időpontban kifizetett járadék-alapot képező jövedelmet (elmaradt követelés) a Tbj. 24. §-ának (1) bekezdése szerinti járadékfizetési kötelezettség megállapításánál arra az évre (időszakra) kell figyelembe venni, amely évre (időszakra) azt kifizették. Az alperesi hivatkozásokkal kapcsolatban határozott jogi álláspontom az, hogy a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások

fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése jogszerűtlen módon túlterjeszkedik a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvényben meghatározott szövegen, hiszen abban a fentiekre vonatkozó – a 2013. évre, 2014. évre, 2015. évre is alkalmazottakon túl – 2016. január 1-jétől életbe lépő új felhatalmazó részt, továbbá új részletszabályozást nem fogadott el a jogalkotó, tehát a korábbi évekhez képest nem változott a fenti törvény, amellyel ellentétesek az alperes által hivatkozott kormányrendeletek. A jogalkotó a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvényben kizárólag a december hónapban a minimálbér 18-szorosát elért jövedelem esetén határozta meg részletesen a visszafizetés módját. Amennyiben az alperesi hivatkozás lett volna a tényleges jogalkotói akarat, akkor a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében megfogalmazottakkal megegyező új részletszabályozást léptetett volna hatályba a törvényben is, vagy további felhatalmazó rendelkezést alkalmazott volna. Sem a Fővárosi Közigazgatási Munkaügyi Bíróság, sem pedig a Kúria nem vizsgálta ezt a jogi kérdést, határozataikban erre vonatkozó utalás nem történt, sőt a Kúria ítéletében még csak utalás sem történt arra, hogy ezen két kormányrendelet hivatkozott rendelkezéseinek alaptörvény-ellenességére, sőt Egyezménybe ütközésére is kifejezette hivatkoztam. A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése nem szűkítheti a magasabb jogi norma, jelen esetben a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény bírósági keresetemben, és a Kúriának benyújtott felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott rendelkezéseit, ezért e tekintetben is jogsértő és alaptörvény-ellenesek, Egyezménybe ütközők az alperes határozatai valamint a Fővárosi Közigazgatási Munkaügyi Bíróság és a Kúria végzése. Álláspontom szerint a 2016. május hónapban kifizetett szolgálati járandóság – a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság határozatában foglaltakkal ellentétben – nem jogalap nélkül felvett szolgálati járandóság, így annak összege jogszerűen került részemre átutalásra. Más szolgálati járandóságban részesülők esetében a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság szintén hozott ugyanolyan elsőfokú határozatokat, mint esetemben, azaz kérte az érintettektől az adott hónapra kifizetett szolgálati járandóság utólagos visszafizetését, majd az érintett szolgálati járandóságban részesülők fellebbezéseit követően a másodfokon eljáró Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság megváltoztatta az elsőfokon eljáró Nyugdíjbiztosító Igazgatóság határozatait, és helyt adott a szolgálati járandóságban részesülők panaszainak, így nem kellett az érintetteknek utólagosan visszafizetniük a részükre folyósított szolgálati járandóságok összegét. Szintén más szolgálati járandóságban részesülők esetében 2016. évben is úgy állapította meg a szolgálati járandóság szüneteltetésének tényét a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság, mint az elmúlt években (2012., 2013., 2014., 2015) azaz, nem hivatkozott a 2016. év január 1-jén hatályba lépő új szabályozásra és nem is kellett visszafizetniük a szolgálati járandóságok összegét. Éppen ez a jogalkalmazói joggyakorlat is azt bizonyítja, hogy az alperes esetében alkalmazott eljárása súlyosan diszkriminatív, jogsértő, amely alaptörvény-ellenes, továbbá az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezménybe (továbbiakban Egyezmény) és nemzetközi szerződésekbe ütközik. A fentiek további bizonyítására keresetemben tényszerűen indokolt indítványokkal éltem, amelyeket a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az eljárás során elutasított, és a Kúria sem vizsgálta az alperes határozatait, valamint Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét. Ez az eljárás súlyosan diszkriminatív, mivel az állampolgárok azonos homogén társadalmi csoportjába tartozók (szolgálati járandóságban részesülők) között megkülönböztetésre került sor, amely alaptörvény-ellenes, továbbá az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezménybe (továbbiakban Egyezmény) és nemzetközi szerződésekbe ütközik, amelyek esetében minden esetben hivatkoztam a konkrét jogszabályhelyekre.

Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Nyugdíjfolyósító Igazgatóságának (jogutódja a Magyar Államkincstár Nyugdíjfolyósító Igazgatóság) 2017. május 15-én bejelentettem, hogy munkaviszonyból származó jövedelmem meghaladta a minimálbér 18-szorosát. Az alperes által a szolgálati járandóság szünetelése tárgyában hozott, általam 2017. június 6-án átvett, az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatási, Nyugdíjfolyósító Igazgatósága 110/184711/2017 iktatószámú határozatának felülvizsgálata iránt 2017. június 26-ai dátummal a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz keresetet terjesztettem elő alperesnél. Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól nem kaptam arra vonatkozóan választ, hogy a 110/184711/2017 iktatószámú határozat ellen benyújtott keresetemet a bírósághoz határidőben továbbította-e. Ugyanakkor az alperes a 110/184711/2017 iktatószámú határozatát az abban feltüntetett 2017. június 1-ei szolgálati járandóság szüneteltetésének dátumát 2017. május 1-ei dátumra módosította a 2017. augusztus 10-ei dátummal ellátott 110/278751/2017 iktatószámú határozatában. Alperes a határozat utólagos módosításának okát azzal indokolta, hogy a NAV adatszolgáltatását követően módosította az első határozatát, ez esetben viszont nem érthető, hogyan, milyen adatok alapján hozta meg az első határozatát. Mivel alperes nem tájékoztatott arról, hogy a 2017. június 26-ai dátummal ellátott bírósági keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtotta-e, ezért az alperes új határozata ellen a bírósági keresetemet közvetlenül nyújtottam be Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A 2016. évi – ugyanezen tárgykörben indított bírósági keresetem alapján folyó – ügyemben eljáró Fővárosi Közigazgatási Munkaügyi Bíróság bírása a 2017. június 7-én megtartott bírósági tárgyalás jegyzőkönyvében azt rögzítette, hogy a 2016. évi szolgálati járandóság 2016. május 1-ei szüneteltetésével ellentétben 2017. évben az alperes a 110/184711/2017 iktatószámú határozatában 2017. június 1-től szüneteltette a szolgálati járandóságomat. Fentiekben jelzett bírósági tárgyaláson nem kértem ezen ténynek jegyzőkönyvben történő rögzítését. Amennyiben alperes megkapta a fenti tárgyalás jegyzőkönyvét, akkor vélhetően az abban foglaltak alapján módosította a szolgálati járandóság szüneteltetésének dátumát 2017. június 1-ről 2017. május 1-re, ez esetben ezzel a 2016-os ügyben eljáró bíróság mintegy felhívhatta a figyelmét az alperesnek, hogy a 2017. évi határozat nem azonos időtartamú a 2016. évben hozott alperesi határozattal. Tény, hogy az alperes a fenti tárgyalást követően módosította a 110/184711/2017 iktatószámú határozatát a 110/278751/2017 iktatószámú határozatával. A dátumok tisztázására irányuló kérdéseimet nem válaszolta meg az alperes, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság sem tisztázta ezt a kérdést, valamint a Fővárosi Törvényszék sem ellenőrizte az alperes által tett nyilatkozatok tényszerűségét, az ítéletek erre utaló részt nem tartalmaznak.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 57.M.3064/2017/11. számú ítéletével elutasította a keresetemet, amely ellen fellebbezést nyújtottam be a Fővárosi Törvényszékhez. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 57.M.3064/2017/11 számú ítéletét a Fővárosi Törvényszék 2019. május 26-án meghozott, 4. Kf.650491/2018/7 számú ítéletében helybenhagyta, amely ellen a Pp. 270. § (2) bekezdése alapján a jogi képviselőm útján a Kúriához előterjesztett **felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő**. Az ügyben felülvizsgálati eljárásban a Kúria Mfv.III. 10.261/2019/4. szám alatt hozott ítéletet 2019. november 11-én.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria Mfv.III. 10.261/2019/4. szám alatt hozott ítéletét személyesen vettem át 2019. december 18-án a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon, illetve azt megküldték ezen a napon a meghatalmazott ügyvédem részére is. Fentiek alapján az alkotmányjogi panasz a törvényes határidőben került benyújtásra.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az alkotmányjogi panaszban támadott jogszabályok alkalmazásával hozott bírói döntés esetében, mint felperesnek a jogaimat, érdekeimet közvetlenül is érinti, ezért az érintettségem nem kíván külön bizonyítást, az érintettségemet az indítványban igazolni nem kell.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdései, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdései a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §, valamint A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése az Európai Unióról szóló szerződések alábbi rendelkezéseibe ütköznek:

Európai Unióról szóló szerződés (2012/C 326/01)

„A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS TILALMA ÉS AZ UNIÓS ÁLLAMPOLGÁRSÁG”

18. cikk (az EKSz. korábbi 12. cikke)

„A Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.”

19. cikk (az EKSz. korábbi 13. cikke)

„(1) A Szerződések egyéb rendelkezéseinek sérelme nélkül és a Szerződések által az Unióra átruházott hatáskörök keretén belül a Tanács az Európai Parlament egyetértését követően, különleges jogalkotási eljárás keretében, egyhangúlag megfelelő intézkedéseket tehet, nem, faji vagy etnikai származáson, valláson vagy meggyőződésen, fogyatékonyságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés leküzdésére.”

Európai Unió Alapjogi Charta preambuluma szerint: *„Tiszteletben tartva az Unió hatásköreit és feladatait, valamint a szubszidiaritás elvét, újólal megerősíti azokat a jogokat, amelyek különösen a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból és nemzetközi kötelezettségeiből, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményből, az Unió és az Európai Tanács által elfogadott szociális chartákból, valamint az Európai Unió Bíróságának és az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjogából következnek. Ebben az összefüggésben a Charta értelmezése során az Unió és a tagállamok bíróságai kellően figyelembe veszik a Chartát megszövegező Konvent elnökségének irányítása alatt készített és az Európai Konvent elnökségének felelőssége mellett naprakésszé tett magyarázatokat. E jogok gyakorlása együtt jár a más személyek, az emberi közösség és a jövő nemzedékek iránt viselt felelősséggel és kötelezettségekkel. Az Unió ezért elismeri az alábbiakban kinyilvánított jogokat, szabadságokat és elveket.”*

17. cikk A tulajdonhoz való jog

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja.”

„Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségeként kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.”

21. cikk A megkülönböztetés tilalma

„(1) Tilos minden megkülönböztetés, így különösen a nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés.

(2) A Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő minden megkülönböztetés.”

34. cikk A szociális biztonság és a szociális segítségnyújtás

„(1) Az Unió, az uniós jog, valamint a nemzeti jogszabályok és a gyakorlat megállapított szabályokkal összhangban elismeri és tiszteletben tartja a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságot, amelyek védelmet nyújtanak anyaság, betegség, munkahelyi baleset, gondoskodásra utaltság, vagy idős kor, továbbá munkahely elvesztése esetén.

(2) Az Unión belül jogszerűen lakóhellyel rendelkező és tartózkodási helyét jogszerűen megváltoztató minden személy jogosult – az uniós joggal, valamint a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban – szociális biztonsági ellátásokra és szociális előnyökre.

(3) A társadalmi kirekesztés és a szegénység leküzdése érdekében az Unió – az uniós joggal, valamint a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban – elismeri és tiszteletben tartja a jogot a tisztes megélhetést célzó szociális támogatásra és lakástámogatásra mindazok esetében, akik nem rendelkeznek ehhez elégséges pénzeszközökkel.”

54. cikk A joggal való visszaélés tilalma

„E Charta egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármilyen jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az e Chartában elismert jogok vagy szabadságok megsértésére vagy a Chartában meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul.” Az Európai Unióban az alapvető jogok jogalapját az európai nemzetközi szerződésekben hosszú időn át elsősorban az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezményre történő hivatkozások képezték.

A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése óta, a jogilag kötelező erejűvé vált Európai Unió Alapjogi Chartája bővíti ki ezt a jogalapot. Az alapvető jogok garantálása az uniós jog egyik alapköve. Az európai nemzetközi szerződések az uniós jog általános elveiként utaltak a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következő alapvető emberi jogokra. Emellett az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata szintén nagyban hozzájárult az alapvető jogok fejlődéséhez és tiszteletben tartásához. A Lisszaboni Szerződés 2009 végén történt elfogadása érzékelhető változást hozott, hiszen az EU immár egy jogilag kötelező erejű Alapjogi Chartával rendelkezik.

Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke kimondja, hogy „az Unió az emberi méltóság, a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok – ideértve a kisebbségekhez tartozó személyek jogait – tiszteletben tartásának értékein alapul”.

Az EUSZ 6. cikke a következőket írja elő:

„Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának (...) 2007. december 12-i (...) szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések.” „Az Unió csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez.”

„Az alapvető jogokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományából következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei.”

Az EUSZ 7. cikke egy, a Nizzai Szerződésben már szereplő rendelkezést vett át, amely egyszerre vezetett be megelőzési mechanizmust arra az esetre, amikor fennáll az „egyértelmű veszélye annak, hogy egy tagállam súlyosan megsérti” az EUSZ 2. cikkében említett értékeket, valamint büntetési mechanizmust arra az esetre, ha megállapítják, hogy egy tagállam „súlyosan és tartósan megsérti” ezeket az értékeket. Az Európai Parlament kezdeményezési joggal és a demokratikus ellenőrzéshez való joggal is rendelkezik, azaz jóvá kell hagynia azok végrehajtását. Az Európai Unió külső tevékenységére vonatkozó rendelkezések (az EUSZ 21. cikke) szintén utalnak az emberi jogokra és az alapvető szabadságokra.

Az EUMSZ 67. cikke kimondja

„az Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot, amelyben tiszteletben tartják az alapvető jogokat és a tagállamok eltérő jogrendszeit és jogi hagyományait”.

A szerződés rendelkezései is rögzítenek egyes jogokat, különösen igaz ez az EUMSZ 8. cikkére, amely a férfiak és nők közötti egyenlőségre vonatkozik, valamint a megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló 10. cikkére. Az Európai Bíróság régóta hangsúlyozza, hogy minden egyén alapvető jogait tiszteletben kell tartani.

A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdései, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdései a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §, valamint A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése sértik az alábbi, a magyar Alaptörvény által védett alapjogokat:

1. Tulajdon védelem (Alaptörvény XIII. cikk):

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

2. Szerzett jog védelme (Alaptörvény XIII cikk):

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

3. Jobbiztonság és bizalomvédelem elve (Alaptörvény B. Cikk):

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

4. Visszamenőleges hatály tilalma (Alaptörvény B. Cikk):

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

5. Diszkrimináció tilalma (Alaptörvény XV. Cikk.):

„(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”

(2) „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(3) A nők és a férfiak egyenjogúak.

(4) Magyarország az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás megvalósulását külön intézkedésekkel segíti.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.”

6. Alaptörvény T Cikk: A hivatkozott jogszabályi rendelkezések ellentétesek az Alaptörvénnyel, holott az Alaptörvény T Cikk. (3) rendelkezései szerint

„Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”

7. Emberi méltóság megsértése (Alaptörvény II. Cikk)

„Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

8. Tisztességes hatósági eljárás sérelme (Alaptörvény XXIV. Cikk (1) bekezdés):

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.”

9. Alaptörvény Q) cikk (2) (3) bekezdés sérelme

„(2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.”

Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében nem biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. Az Alkotmánybíróság 3112/2016. (VI.3.) AB határozatában (ABH), és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése szerint a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezményrel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. Álláspontom szerint a pertárgyi határozat által alkalmazott/hivatkozott jogszabályhelyek, így a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), (2), továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény, valamint nemzetközi szerződések alábbi cikkeit (alapjogokat) sértik:

Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény egyes cikkeiben védett alapjog sérelme:

1. Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 6. cikk – (Tisztességes tárgyaláshoz való jog)

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

2. Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 14. cikk (Megkülönböztetés tilalma)

„A jelen Egyezményben meghatározott jogok és szabadságok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.”

3. Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 17. cikk (joggal való visszaélés tilalma)

„Az Egyezmény egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármely állam, csoport vagy személy számára jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az Egyezményben foglalt jogok és szabadságok megsértésére vagy pedig az Egyezményben meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul.”

4. Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikk (tulajdon védelme)

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.”

5. Tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyv az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló Egyezményhez 1. cikk (A megkülönböztetés általános tilalma)

„1. A törvényben meghatározott jogok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.

2. Hatóság senki ellen nem alkalmazhat megkülönböztetést semmilyen, például az 1. bekezdésben említett alapon.”

- 6. Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc (köztük az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló) kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény rendelkezik Magyarországon. Fentiek alapján az Európai Unió Bírósága valamint a Strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által alkalmazott egyetemes jogelvek alábbi sérelme valósul meg:**

igazságosság elve, jóhiszeműség elve, jogbiztonság elve, visszaható hatály tilalma, szerzett jog védelme, bizalomvédelem/jogbiztonság védelme, arányosság elve, jogos várakozás elve.

b) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása

I. A jogalkotó és az alperes a szolgálati járandóságom 2017. május 1-ei szüneteltetésével az Alaptörvény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménye által is védett tulajdonomat vont el.

Fentieket az alábbiakban hivatkozott jogszabályi rendelkezések támasztják alá:

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (továbbiakban: Tny.) 18. § (2a) pontja szerint

„(2) Öregségi teljes nyugdíjra az jogosult, aki

a) a születési évének megfelelő - az (1) bekezdésben meghatározott - öregségi nyugdíjkorhatárt (a továbbiakban: öregségi nyugdíjkorhatár) betöltötte, és

b) legalább húsz év szolgálati idővel rendelkezik.

(2a) Öregségi teljes nyugdíjra életkorától függetlenül jogosult az a nő is, aki legalább negyven év jogosultsági idővel rendelkezik.”

A jogállamiság kapcsán az alábbiak nem hagyhatók figyelmen kívül. A jogalkotó a korábbi Alkotmány 70/E. §-át kiegészítő (3) bekezdéssel megteremtette az alkotmányjogi lehetőségét annak, hogy az addig alkotmányos védelmet élvező szolgálati nyugellátást (nyugdíjat) felváltsa egy segélyezési jellegű ellátás.

Ezt a rendszert jelenleg hatályos Alaptörvény is fenntartja, mivel az öregségi nyugdíjon kívül alapjogot nem biztosít nyugellátásra. Az előbbieken hivatkozott alkotmányos felhatalmazás alapján a jogalkotó a Knymt. hatályba léptetésével a szolgálati nyugdíjamat „lecsúsztatta” szolgálati járandósággá, azaz alaptörvényi szinten nem védett társadalombiztosítási ellátássá. Itt kell utalni az Alkotmánybíróság 43/1995. (VI. 30.) AB határozatában kifejtettekre, miszerint valamely szolgáltatás átmenet nélkül történő megváltoztatása vagy lecsúsztatása a biztosításból a segélyezésbe, abban is a jogi pozíció lényeges változását hozza, hogy a bizalomvédelem szempontjából egy gyengébb kategóriába kerül az érintett (megszűnik a tulajdonvédelem), és ez felér egy alapjogba való beavatkozással. Ez ugyanis nyilvánvalóan azt eredményezi, hogy az ellátás összege sokkal könnyebben csökkenthető, illetve folyósítása egyszerűbben megvonható a jogosultaktól, mint adott esetben egy alkotmányos védelmet élvező nyugellátás, mint ahogy az a kérelmező esetén a lentebb írtak szerint meg is történt. Lényegében hasonló következtetést vont le az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) a *Markovics és Társai* ügyben, amikor megállapította, hogy a szolgálati nyugdíj átalakítása szolgálati járandósággá az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikk első bekezdés első mondatában írt, a tulajdon békés élvezetöbe történt beavatkozásnak tekintendő (*ibid*, § 31).

Az Alkotmánybíróság IV/1144-6/2017 számú ügyszámon hozott határozatának indokolása szerint „Az Alkotmánybíróság – ABH1-ben és az ABH3-ban foglalt megállapításokra utalva – kiemelte, hogy a szolgálati járandóság nem tekinthető nyugdíjnak, melynek folyósítását a járulékfizetés alapozza meg, csupán szolidáris alapokon nyugvó szociális ellátásnak, vagyis nem minősül vásárolt jognak, ezért az ellátás szüneteltetése kapcsán elvben sem merülhet fel a tulajdonjog sérelme.” Ez az alkotmánybírósági megállapítás esetemben egyáltalán nem fedi a valóságot, mivel a szolgálati nyugdíjra a jogosultságot egyrészt a szolgálati jogviszonyban álló által (esetemben 2017-ig több mint 28 év társadalombiztosítási jogviszony alapján) történő járulékbefizetés (a 2007. december 30-ig összesen 25 év társadalombiztosítási jogviszony), másrészt pedig az általam a szolgálati jogviszonyban elvégzett, a magyar állam által elismert többletfeladat, illetve azok ellátása során az engem megillető számos alapjogról történő lemondás ellentételezésére szolgált. Éppen ezekre is tekintettel sérült a tulajdonhoz való jogom is. Ezen kérdés megítélésénél az Alkotmánybíróság figyelmen kívül hagyta azt a jogi tény, hogy Magyarországon teljes összegű nyugdíj annak állapítható meg, aki legalább 20 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezik, ezért a részemre megállapított szolgálati nyugdíj (jelenleg szolgálati járandóság) tulajdonjogi védelem alatt áll. Ráadásul a munkaviszonyomból származó jövedelemem alapján minden társadalombiztosítási járulékot és adót is fizetnem kell, valamint a munkáltatómnak is a társadalombiztosítási adót, amelyeknek az együttes összege jelentősen meghaladja az évente számomra jelenleg kifizetett szolgálati járandóság összegét. Az Alkotmánybíróság egyes határozataiban folyamatosan szűkítő értelmezésű, a hazai jogalkotó szándékának megfelelő, kizárólag azt alátámasztó további elkülöníthető csoportokként határoz meg egyes - minden vonatkozásban kizárólag homogénnek tekinthető - társadalmi csoportokat. Ennek tipikus példája a Fábán ügyben (II/782/2013.) hozott Alkotmánybírósági határozat is, amelyben Stumpf István alkotmánybíró – fenti álláspontommal teljes összhangban – az alábbiakat állapította meg a homogén csoportok közötti különbségtétellel kapcsolatban: „Kétségbe vonom azt, hogy helyesen végezte el a többségi határozat a hátrányos megkülönböztetés vizsgálatához szükséges csoportképzést. Nem lehet a nyugdíj folyósításának kógens szüneteltetéséről rendelkező, s ekként a nyugdíjjogosult személyt hátrányosan érintő norma kapcsán azt tekinteni csoportképző ismérvnek, hogy ki a munkáltató. Ennek felismeréséhez elegendő lett volna annak a mikrokozmosznak a világában körbetekinteni, amelyben a többségi határozat megszületett. Egy a munkáltató, mégis az adott, közsférához tartozó szerven belül három, a szabályozás által egymástól megkülönböztetett és eltérően kezelt személyi kör található: 1. alkotmánybíró, 2. a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény alapján foglalkoztatott, 3. a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény alapján foglalkoztatott. Miként lehetne akkor megalapozottan állítani azt, hogy az adott szabályozás szerinti megkülönböztetésnél az azonos szervhez tartozók alkotnak homogén csoportot?

[Dr. Szalay Péter alkotmánybíró kollégám érvelésével egyetértek abban, hogy a nyugdíj folyósításának kógens szüneteltetéséről szóló rendelkezés kapcsán azért sem releváns, s ekként nem csoportképző ismérv, hogy a foglalkoztatásra közsférában vagy magánszférában kerül-e sor, mert mind a közsférában, mind a magángazdaságban foglalkoztatott, öregségi nyugdíjban részesülő személyek egyazon kötelező társadalombiztosítási nyugdíjrendszerhez kapcsolódnak: oda fizettek be ugyanolyan mérték szerinti nyugdíjjárulékot, az ott előírt szolgálati időt kitöltötték, nyugdíjjogosultságukat megállapították, és ezt követően az öregségi nyugdíjukat is onnan kapják.

Ebből a szempontból – amelyet álláspontom szerint a szabályozás tárgya alapján relevánsnak kell tekinteni – az érintett jogalanyok mindaddig homogén csoportba tartozóknak minősíthetők, amíg minden járulékfizető részére csak egy egységes, kötelező állami nyugdíjrendszer létezik, nem pedig külön egy a közsférában foglalkoztatottak, és egy másik a magángazdaságban foglalkoztatottak számára. Magam is úgy gondolom, hogy a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó, a szabályozással érintett jogalanyok (munkavállalók) különféle tulajdonságai közül kellett volna kiválasztani és a homogén csoport-képzés alapjaként figyelembe venni azt, ami a szabályozás szempontjából relevánsnak számít. Úgy ítélem meg, hogy **az adott szabályozás alapján relevánsnak a nyugdíjjogosultság és a munkavállalás számít. Az e két szempontból azonos csoportba tartozó személyek között tett törvényi megkülönböztetésre pedig nem látok tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indokot, illet a többségi határozat sem tudott megjelölni. Ezért a vizsgált szabályozásnak a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközését meg kellett volna állapítani, s azt meg kellett volna semmisíteni.**

Érdemes visszautalni az Alkotmánybíróság 43/1995. (VI. 30.) AB határozatában megfogalmazottakra, melyek szerint „valamely szolgáltatás átmenet nélküli megváltoztatása, vagy „lecsúsztatása” a biztosításból a segélyezésbe abban is a jogi pozíció lényeges változását hozza, hogy a bízalomvédelem szempontjából egy gyengébb kategóriába kerül az érintett (megszűnik a -tulajdonvédelem-), s ez fölér egy alapjogba való beavatkozással”. A szolgálati nyugdíj szolgálati járandósággal történő felváltása esetében arról van szó, hogy a jogosultat szerzett jogként megillető nyugdíj egy, öt más jogcímen megillető szociális ellátássá fokozódik, „csúsztatódik” le. Ez pedig egyrészt azt jelenti, hogy sokkal könnyebben vonható meg és a 2011. évi CLXVII. törvény értelmében annak összege csökkenthető is. Másrészt pedig a más jogcímen járó szociális ellátás – jelen esetben a szolgálati járandóság – nem élvez a tulajdonhoz való jognak megfelelő védelmet, hiszen azt nem is védi alapjogként Magyarország Alaptörvénye, míg a tulajdonhoz való jogot továbbra is akként ismeri el. A hivatkozott strasbourgi esetekből is az látszik, hogy a nem nyugdíj jogcímen folyósított ellátás alacsonyabb szintű jogi védelmet élvez, mint a nyugdíj jogcímen folyósított. A 2011. évi CLXVII. törvény 5. § (2) bekezdése nem a nyugellátás összegének csökkentéséről rendelkezik: a kifogásolt szabályozás értelmében a szolgálati nyugdíj megvonásáról és annak más jogcímen járó ellátással való helyettesítéséről, lényegében a nyugellátás „lecsúsztatásáról” van szó és ez a más jogcímen járó ellátás az, amelynek az összege az 5. § (2) bekezdése értelmében csökken. Ez pedig azért is súlyos jogsérelmet okoz a kifogásolt rendelkezések hatálya alá tartozó személyeknek, hogy a jogvédelem szempontjából gyengébb kategóriába kerülnek. **A járulékkal fedezett időszakra feltétlenül szolgáltatni kell a nyugdíjat, különben szerzett jogtól fosztanak meg a jogosultat (11/1991. (III. 29.) AB határozat, ABH 1991, 35); a biztosítás szabályai szerint számított nominális nyugdíj sérthetetlen, a biztosítás és szolidaritás arányainak önkényes megváltoztatása alkotmányosan kizárt (26/1993. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1993, 200).**

Az alkotmányok tartalmi és eljárási mércéi és követelményei demokratikus jogállamban állandóak. A tartalmi és eljárási alkotmányos követelmények nem lehetnek alacsonyabbak az Alaptörvény időszakában, mint az Alkotmány (törvény) időszakában voltak. Az alkotmányos jogállam követelményei továbbra is és folyamatosan érvényesülő követelmények a jelenben és programok a jövőre nézve. Az alkotmányos jogállam konstans értékek, elvek és garanciák rendszere.

A jogállam elvének szerves részét képezi a jogbiztonság követelménye, amelynek érvényesülése során nem hagyható figyelmen kívül a bizalomvédelem, vagyis a szerzett jogok védelmének biztosítása. A jogállam alapvető eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljesedésbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett, tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását. [11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 81.]

A szerzett jogok védelméről a társadalombiztosítási ellátásokkal összefüggésben a 43/1995. (VI. 30.) AB határozatban az Alkotmánybíróság jelen ügyben is irányadó, több jogbiztonsági értekelemre rámutatott: 1. a váromány alkotmányos védelmére; 2. a kötelező járulékfizetés alkotmányos tartalmára; 3. a megszerzett ellátás megvonásának alkotmányos következményére. A szolgáltatásokat és a hozzájuk fűződő várományokat nem lehet sem alkotmányosan megfelelő indok nélkül, sem pedig egyik napról a másikra lényegesen megváltoztatni. Az átmenet nélküli változashoz különös indok szükséges. A kötelező biztosítási rendszer esetében a járulékok kötelező befizetése, vagyis vagyonelevonás fejében a biztosított a rendszer fokozottabb stabilitását várhatja el. (ABH 1995, 188, 193.)

A törvénnyel elrendelt kötelező járulékfizetést – amely a közteherviseléstől (Alkotmány 70/I. §) lényegét tekintve eltér, mert személyes és előre meghatározott igény származik belőle – csakis egy nagymértékű állami garanciavállalás (a másik oldalról: bizalomvédelem) legitimálhatja. A kötelező biztosítás elvonja ugyanis azokat az eszközöket, amelyekkel az érintett a saját kockázatára maga gondoskodhatott volna magáról és családjáról, s ezt a vagyont a társadalombiztosítás szolgálatába állítja úgy, hogy a biztosított a szolidaritás alapján másokról is gondoskodni tudjon. A fedezet társadalmisításával az állam egy tipikus tulajdonosi magatartást kollektivizál. A kötelező biztosítási rendszerben, e rendszerhez kötődve kialakult szociális ellátások védelme ezért különösen indokolt. A várományok annál nagyobb védelmet élveznek, minél közelebb állnak a beteljesedéshez, vagyis a szolgáltatásra való alanyi jog megnyíltához. A már élvezett, megszerzett szolgáltatás még inkább védendő.” (ABH 1995, 188, 193.)

A várományok és szolgáltatások védelme attól függően is erősebb, hogy áll-e velük szemben a jogosultnak saját anyagi szolgáltatása is. A járulék fejében járó szolgáltatás megvonása vagy jogalapjának kedvezőtlen megváltoztatása az alapjogi sérelem ismérvei szerint bírálható el.” (ABH 1995, 188, 194.)

A nyugdíj szerzett jogi jellegéből fakadóan az Alkotmánybíróság a 26/1993. (IV. 29.) AB határozatban fejtette ki az államra vonatkozó kötelezettségeket, melynek során megállapította, hogy az állam nem köteles a nyugdíjak reálértékét maradéktalanul megőrizni, de a nyugdíj nominális mértékének csökkentésére alkotmányosan nem kerülhet sor. A nyugdíj – az Alkotmány rendelkezéséből következően – szerzett vagy vásárolt jog annyiban feltétlenül, hogy annak nominális mértékét az állam alkotmányosan nem csökkentheti.” (ABH 1993, 196, 199.)

Az állam tehát széles körű jogosítványokkal rendelkezik a szociális ellátásokon belüli változtatásokra, átcsoportosításokra és átalakításokra a gazdasági viszonyok függvényében. A változtatások joga azonban nem minden korlátozás nélkül illeti meg az államot. [26/1993. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1993, 196, 199, 200.]

A hivatkozott megállapítás értelemszerűen vonatkozik a Knymt.-ben megtestesülő változtatásokra is. Az alkotmányossági vizsgálat alapját tehát nem önmagában a változtatás jelenti, hanem a szabályozás módja, egyes elemeinek – így az ellátás csökkentésének – alaptörvényi megfelelősége. A jogbiztonság, a visszamenőleges hatály tilalma a jogállamiság alapja, ezért a jogbiztonság követelménye a jogalkotó kötelezettségévé teszi azt, hogy a jogszabályok világosak, egyértelműek, valamint működésüket tekintve kiszámíthatóak, előreláthatóak legyenek. Az alkalmazott diszkriminációra utalt az Emberi Jogok Európai Bírósága is a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben, bár ténylegesen nem szankcionálta azt, mivel a magyar állam valótlan tartalmú beadványt nyújtott be a kérdéskörrel kapcsolatban.

Emiatt az Emberi Jogok Európai Bírósága a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben hozott döntésében jelentős mértékben figyelembe vette azt – az indokolásban is kitért rá –, hogy a szolgálati nyugdíj csökkentésére azon fő ok miatt került sor, mivel a Nyugdíjkassza egyensúlyát szeretne volna a magyar állam megvalósítani, amely méltányolandó társadalmi cél. A magyar állam képviselője, [REDACTED] 2013. szeptember 11-én kelt beadványában arra hivatkozott a 2012. január 1-ei hatállyal bevezetett intézkedésekről (2011. évi CLXVII. törvény – Knymt. – bevezetése, és a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. – Tny. – módosítása), hogy azoknak kizárólagos és méltányolandó célja a magyar Nyugdíjkassza egyenlegének fenntartása, amely közérdek. Ez azonban teljes mértékben valótlan állítás volt ez, mivel a magyar állam 2012. január 1-ét követően folyamatosan olyan intézkedéseket vezetett be, amelyek a Nyugdíjkassza terheit jelentős mértékben megterhelte, ugyanakkor a Nyugdíjkassza mérlege mindezek ellenére sem veszteséges. Megállapítható az a tény is, hogy a magyar Nyugdíjkassza nem önálló gazdálkodású szerv, hanem a magyar állam évente – az adott évre vonatkozó adótörvények elfogadása során – dönt arról, hogy a magyar állampolgárok és az őket foglalkoztató munkáltatók által történő társadalombiztosítási (nyugdíj és egészségbiztosítási) befizetéseikből konkrétan mekkora összeget csoportosít át a nyugdíjkiadásokra. Ezzel tulajdonképpen a magyar állam összességében előre meghatározza a Nyugdíjkassza éves bevételeit és kiadásait. A magyar Nyugdíjkasszában még így is jelentős összegű többlet marad évente, amelyet az adott év végi zárszámadást követően be kell fizetnie a Magyar Államkincstárba, ahonnan a magyar állam teljesen más – nem nyugdíj célú – kiadásokra elkölti a nyugdíjbiztosítási befizetéseket. A magyar kormány részéről a Nyugdíjkassza hiányára történő hivatkozás nem csak az Emberi Jogok Európai Bíróságán, pl. a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben, hanem az általam vitatott – a szolgálati járandóságot érintő, a mindenkori legmagasabb adókulcsnak megfelelő adóztatást (korábban 16%, jelenleg 15%) tartalmazó – jogszabály kormányzati előterjesztésében is szerepelt.

A szolgálati nyugdíj – az Alkotmány/Alaptörvény rendelkezéseiből is következően – szerzett és vásárolt jog is egyben. Az Alkotmánybíróság a Fábán ügyben kimondta, hogy az állami szektorban dolgozó öregségi nyugdíjastól jogszerű a nyugdíj megvonása, ugyanakkor nem indokolt a nem állami szektorban dolgozók nyugdíjának megvonása. Ez viszont azt jelenti, hogy a magyar államnak elismerte, nem célja a nyugdíjkassza egyenlegének hosszútávú fenntartása, és kizárólag az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti perekben hivatkozik erre, valójában a magyar állam ezen intézkedései kizárólag azt a célt szolgálják, hogy azonos, homogén csoportba tartozókat, mesterségesen létrehozott rétegekként diszkriminálják, hátrányosan megkülönböztessék. Kiemelendő az a tény a Fábán kontra Magyarország per során az Emberi Jogok Európai Bírósága által elbírált ügyben a magyar állam kifejezetten arra hivatkozott az öregségi nyugdíjasok között alkalmazott hátrányos megkülönböztetésre, és éppen arra hivatkozva vonták meg az állami szférában dolgozók öregségi nyugdíját, hogy ne kaphassanak állami forrásból két juttatást, ugyanakkor a magánszférában az öregségi nyugdíjasok jövedelmi korlát nélkül, a nyugdíjuk megtartása mellett is dolgozhatnak, mivel állami forrásból csak egy ellátást kapnak. Fontos megjegyezni, hogy a magyar Nyugdíjkassza kizárólag a munkavállalók és a munkáltatók befizetéseiből működik. A fentiek éppen ezért egyértelműen azt bizonyítják, hogy a magyar állam hátrányos megkülönböztetést alkalmaz felperes esetében, hiszen nem az állami közszolgálati vagy egyéb állami szektorban dolgozom (ellentétben az önkéntes művelési tartalékosokkal) és mégis diszkriminatív módon jár el a Magyarországon szolgálati járandóságban részesülők, általa egyértelműen szűkítő értelmezésű homogén csoportjába tartozókkal szemben, hiszen ez esetben homogén csoportként a szolgálati járandóságban részesülők csoportját kell érteni. Elfogadhatatlan az is, hogy rám, mint 2007. december 30-tól szolgálati nyugdíjasra vonatkozó jogszabályokat 2012. január 1-től visszamenőleges hatályú jogszabályok alapján néhány hónapon belül módosította a magyar országgyűlés, ugyanakkor a volt Szovjetunió állampolgárai (Oroszország/ Ukrajna, Belarusz, mint jogutódok) esetében a Szovjetunió felbomlását illetve a Magyar Köztársaság kikiáltását

követően 28 év alatt nem módosította a magyar országgyűlés az 1963. évi 16. számú kormányrendeletet és annak végrehajtási utasítását. A magyar állam évente több mint 12 milliárd forintot fizet ki csak az orosz/ukrán/belarusz állampolgároknak nyugdíjként a magyar állam. Nincs ésszerű, logikus, és jogilag is megalapozott magyarázata annak, hogy azoknak a külföldi (elsősorban orosz, ukrán, belarusz) állampolgároknak, akik kizárólag a volt Szovjetunióban dolgoztak, kizárólag ott fizettek adót és nyugdíjjárulékot, a magyar állam jövedelmi korlátozás nélkül folyósítja a volt Szovjetunióban megszerzett szolgálati nyugdíjjogosultság alapján, Magyarországon a szolgálati nyugdíjat, akkor is, ha emellett Magyarországon még dolgozik is az érintett külföldi állampolgár.

Határozott szakmai álláspontom szerint, ez diszkriminatív, rendkívül méltánytalan, emberileg is megalázó, súlyosan jogsértő és tisztességtelen eljárás a magyar állam részéről.

Fentiekhez kapcsolódóan fontos kiemelni Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlata vonatkozásában az alábbiakat, amelyeket az Alkotmánybíróság is elismert az alábbi ügyben hozott határozatában: Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Nagy Béláné v. Magyarország ügyben kifejtette azon álláspontját, hogy a szociális ellátások területén a Kérelmezőnek jogszerű elvárása lehet a tulajdonjogának elismerésére, amely az ellátás követelésére való jogot biztosít számára és, amelyet ugyanúgy kell megítélni, mint a nemzeti jog szabályainak megfelelően megalkotott tulajdonjogi igényt. A Bíróság a fentiekre tekintettel megállapította, hogy a Kérelmezőnek az érintett tizenhét hónagra (2012. július 1 – 2013. december 31.), vonatkozó követelése, "egy a nemzeti jog alapján, megfelelően megalkotott tulajdonjogi igényt keletkeztetett", ugyanúgy, mint az ezt az időszakot megelőző és követő időszakokban. A Bíróság ezért megállapította, hogy a Jegyzőkönyv 1. Cikke alkalmazható, és a Kormány alkalmazhatatlanságra vonatkozó álláspontját elutasította. Továbbá a Bíróság hangsúlyozza, hogy a Kérelmező ellátása 2012. július 1-től a korábbi ellátás értékének körülbelül egyharmadára csökkent. Ezért a Bíróság megállapította, hogy a Kérelmezőnek az szociális ellátáshoz való joga sérült. A Bíróság szerint a Jegyzőkönyv 1. Cikke által védett jogba való beavatkozás elemi feltétele, hogy a Jegyzőkönyv 1. Cikke alapján jogszerű beavatkozásnak minősüljön. A jog uralma a demokratikus jogállam egyik alapvető elve, amelynek az Egyezmény minden cikkében érvényesülnie kell. A Bíróság szerint érdemes megvizsgálni, hogy vajon a Kérelmezőnek azon jogát, hogy a szociális ellátórendszerrel ellátást kapjon, sérült-e azáltal, hogy a nyugdíjjogosultsága megváltozott. A Bíróság kiindulásként megjegyezte, hogy a panasszal érintett intézkedés a nemzeti jog alapján vitathatatlanul megalapozott volt; és a Bíróság elfogadta, hogy az intézkedés a szociális ellátórendszer ésszerűsítésére vonatkozó közérdeknek megfelelően került megalkotásra. A Bíróság saját esetjogára hivatkozással kifejtette, hogy "az a tény, hogy egy személy belépett és részévé vált az állami szociális ellátórendszernek (abban az esetben is, ha ez kötelező, mint a jelen esetben is) nem jelenti szükségszerűen, hogy a rendszert, valamint a juttatás feltételeit, illetve a juttatás vagy a nyugdíj mértékét nem lehet megváltoztatni. A Bíróság ezért elfogadta a szociális ellátórendszer szabályozásának esetleges módosításait, amelyek a társadalmi változásokra adott válaszként születtek, és amelyek megteremtették a személyeknek azon kategóriáit, akik szociális ellátásra szorulnak, valamint kialakították az egyedi esetek kategóriáját. A Bíróság azért hangsúlyozta a fentieket, mert a mai társadalmi körülmények között ezek szempontok játsszák az elsődleges szerepet a szociális ellátórendszerhez való jogba való beavatkozásra vonatkozó beadványok elbírálása során és ez kétségtelenül széleskörű lehetőséget biztosít az államok számára, hogy ésszerűsítsék szociális ellátórendszerüket. Azonban a Bíróság szerint ezen intézkedések arányosságának vizsgálatától nem lehet eltekinteni. Az intézkedés arányosságának vizsgálatakor tekintettel kell lenni arra, hogy a beavatkozás vajon túl nagy egyéni terhet ró-e a Kérelmezőre, és a Bíróságnak tekintettel kell lennie az eset egyedi körülményeire is, azaz jelen esetben a szociális ellátórendszerre. Ezek a rendszerek egy adott társadalomnak a sérülékeny tagok felé irányuló szolidaritásának kifejező eszközei. A Bíróság álláspontja szerint az ellátás kétharmadának elvétele sérti a Kérelmezőnek a szociális ellátáshoz való jogát. A Bíróság ezért úgy ítélte meg, hogy a beadvánnyal érintett jogszabály eredményeképpen létrejövő helyzet azt eredményezte, hogy a különböző érdekek közötti méltányos egyensúly nem állt fenn még

akkor sem, ha a jogi szabályozás célja a közkiadások védelme volt, azáltal, hogy ésszerűen átalakítják az ellátások rendszerét, amely egy jogszerű közérdek, és amellyel kapcsolatosan a Kormány széleskörű támogatást élvezett. Ezért a bíróság megállapította, hogy nem állt arányban egymással a fenti cél és a Kérelmező ellátásának korlátozása. A Bíróság a fentiekre tekintettel kifejtette, hogy a Kormány intézkedése hiába bírt széleskörű támogatottsággal, az a Kérelmezőnek, a fenti időtartam alatt, túlságosan nagy, egyéni megterhelést okozott. Ezért a Bíróság megállapította, hogy a Kérelmezőnek a Jegyzőkönyv 1. Cikkében foglalt jogait megsértették.

A Bíróság kifejtette, hogy nem volt lehetősége arra, hogy feltevészerűen megállapítsa a Kérelmezőt esetlegesen megillető azon összeget, amelyet akkor kapott volna meg, ha a fenti jogsértés nem következik be, ezért a Kérelmező által elszenvedett anyagi kárral kapcsolatosan a Bíróság 5.000 euró általános kártérítést ítélt meg a Kérelmező részére. Továbbá a Bíróság megállapította, hogy a Kérelmező nem vagyoni kárt is szenvedett az ellátása jelentős részének elvesztése miatti aggodás következtében, ezért a Bíróság 5.000 euró nem vagyoni kártérítést is megítélt a Kérelmező számára. A Kérelmező jogi költségeivel kapcsolatosan a Bíróság 9.000 euró megfizetésére kötelezte a magyar államot.

Fentiekkel kapcsolatban – az Alaptörvény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménye konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – részletesen indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülőkhöz tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, továbbá a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben valamint a Kúriának benyújtott felülvizsgálati eljárásban egyértelműen leírtam azt is, hogy esetemben a társadalombiztosítási jogviszonyom (tehát nyugdíjszerző időszak megléte) időtartama vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem hozott döntést.

Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem pedig a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria nem indokolta, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

II. Egyértelmű diszkrimináció merül fel, mivel az egységes homogén csoporthoz, a szolgálati járandóságban részesülőkhöz tartozó, de önkéntes műveleti tartalékosként dolgozó és ez alapján a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülőkhöz – velem ellentétben – nem kell szüneteltetniük a szolgálati járandóságukat, mivel ezen jogviszony alatt szerzett jövedelmüket nem kell beszámítani az éves jövedelmükbe. Fentieket az alábbiakban hivatkozott jogszabályi rendelkezések támasztják alá:

A 2017. július 1-én hatályba lépett jogszabályi rendelkezések szerint, nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát annak a szolgálati járandóságban részesülő, önkéntes tartalékos szolgálati viszonyban álló személynek, aki a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló 2011. évi CXIII. törvény 36. § (1) bekezdés h) pontja vagy (2) bekezdés a) pontja szerinti feladatban történő részvétellel teljesített tényleges szolgálatára figyelemmel kifizetett, a kifizető szerv által – a kifizetést követő hónap tizedik napjáig – a nyugdíjfolyósító szerv számára bejelentett összegű juttatásait kapta.

”A 2017. évi LIV. törvény 16-19. §-a módosította a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról szóló 2011. évi CLXVII. törvényt. A 16. § (1) a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (a továbbiakban: Kenyvtv.) 5. § (3) bekezdés c) pontja helyébe a következő rendelkezés lép: A (2) bekezdés alapján nem csökkenthető a szolgálati járandóság összege, ha] c) a jogosult önkéntes tartalékos szerződést - ide nem értve a honvédelemért felelős miniszter rendeletében meghatározott, területvédelmi feladatok ellátására irányuló önkéntes tartalékos szolgálati viszony létesítésére irányuló szerződést - kötött, a szerződés megkötését követő hónap első napjától a szerződés megszűnése hónapjának utolsó napjáig.”

(2) A Kenyvtv. 5. § (7) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép: „(7) A (3) bekezdés c) pontja szerinti szerződés megkötéséről, megszűnéséről a szolgálati járandóság összegének pontos meghatározása érdekében a Honvédség központi személyügyi nyilvántartó szerve minden hónap 20. napjáig értesíti a nyugdíjfolyósító szervet. A szerződés megkötéséről szóló értesítés alapján a nyugdíjfolyósító szerv az önkéntes tartalékos katona - ide nem értve a honvédelemért felelős miniszter rendelete szerinti, területvédelmi feladatokat ellátó önkéntes tartalékos katonát - részére megállapított és folyósított szolgálati járandóság összegét, és annak változását a szolgálati járandóság összegének pontos meghatározása érdekében közli a Honvédség katonai igazgatási és központi adatfeldolgozó szervével.”

17. § A Kenyvtv. 11. §-a a következő (2) bekezdéssel egészül ki: „(2) Szolgálati járandóság esetén a Tny. 83/B. § (1) bekezdése szerinti éves keretösszeg számítása során figyelmen kívül kell hagyni az önkéntes tartalékos szolgálati viszonyban álló személynek a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló 2011. évi CXIII. törvény 36. § (1) bekezdés h) pontja vagy (2) bekezdés a) pontja szerinti feladatban történő részvétellel teljesített tényleges szolgálatára figyelemmel kifizetett, a kifizető szerv által - a kifizetést követő hónap tizedik napjáig - a nyugdíjfolyósító szerv számára bejelentett összegű juttatásait.”

18. § A Kenyvtv. a következő 27. §-sal egészül ki: „27. § Az egyes törvények honvédelmi kérdésekkel összefüggő módosításáról szóló 2017. évi LIV. törvénnyel módosított 11. § (2) bekezdését a 2017. június 30-át követő időszakban teljesített tényleges szolgálatra tekintettel kifizetett juttatásra kell alkalmazni.”

19. § A Kenyvtv. 11. § (1) bekezdésében a „szüneteltetésére” szövegrész helyébe a „szüneteltetésére - a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel -” szöveg lép.

Fentiekkel kapcsolatban részletesen – az Alaptörvény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportjába tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó, és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, továbbá a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben, valamint a Kúriának benyújtott felülvizsgálati kérelemben egyértelműen leírtam azt is, hogy az önkéntes műveleti tartalékosok vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem hozott döntést. Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem pedig a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék nem indokolta, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és

ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

A Kúria ítéletében arra hivatkozott, hogy az alperes által hozott határozat időpontjában még nem volt hatályban a fentiekben hivatkozott jogszabályi rendelkezés, ezért azt nem vehette figyelembe a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság és a Fővárosi Törvényszék sem. A Kúria ítélete tényszerűen valótlan, mivel az alperes a 110/184711/2017 iktatószámú határozatát az abban feltüntetett 2017. június 1-ei szolgálati járandóság szüneteltetésének dátumát 2017. május 1-ei dátumra módosította a 2017. augusztus 10-ei dátummal ellátott 110/278751/2017 iktatószámú határozatában. Alperes a határozat utólagos módosításának okát azzal indokolta, hogy a NAV adatszolgáltatását követően módosította az első határozatát, ez esetben viszont nem érthető, hogyan, milyen adatok alapján hozta meg az első határozatát. Mivel alperes nem tájékoztatott arról, hogy a 2017. június 26-ai dátummal ellátott bírósági keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtotta-e, ezért az alperes új határozata ellen az új bírósági keresetemet közvetlenül nyújtottam be Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz 2017. augusztus 28-án. A 2017. július 1-én hatályba lépett jogszabályi rendelkezések szerint, nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát annak a szolgálati járandóságban részesülő, önkéntes tartalékos szolgálati viszonyban álló személynek, aki a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló 2011. évi CXIII. törvény 36. § (1) bekezdés h) pontja vagy (2) bekezdés a) pontja szerinti feladatban történő részvétellel teljesített tényleges szolgálatára figyelemmel kifizetett, a kifizető szerv által – a kifizetést követő hónap tizedik napjáig – a nyugdíjfolyósító szerv számára bejelentett összegű juttatásait kapta. Fentiek alapján egyértelmű tény, hogy az alperes határozata meghozatalakor (2017. augusztus 10-ei dátummal ellátott 110/278751/2017 iktatószámú határozat) és természetesen a bírósági keresetem benyújtásakor (2017. augusztus 28-án) már hatályban volt az önkéntes művelti tartalékosokra vonatkozó jogszabály.

III. Egyértelmű diszkrimináció merül fel, mivel az egységes homogén csoporthoz, a szolgálati járandóságban részesülőkhöz tartozók között nemi hovatartozástól (férfi vagy nő a szolgálati járandóságban részesülő) függően különbséget tesz a jogalkotó. Fentieket az alábbiakban hivatkozott jogszabályi rendelkezések támasztják alá:

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (továbbiakban: Tny.) 18. § (2a) pontja szerint

„(2) Öregségi teljes nyugdíjra az jogosult, aki

a) a születési évének megfelelő - az (1) bekezdésben meghatározott - öregségi nyugdíjkorhatárt (a továbbiakban: öregségi nyugdíjkorhatár) betöltötte, és

b) legalább húsz év szolgálati idővel rendelkezik.

(2a) Öregségi teljes nyugdíjra életkorától függetlenül jogosult az a nő is, aki legalább negyven év jogosultsági idővel rendelkezik.”

(2b) A (2a) bekezdés tekintetében jogosultsági időnek minősül a kereső tevékenységgel járó biztosítási vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonnyal, valamint a terhességi-gyermekegyi segélyben, csecsemőgondozási díjban, gyermekgondozási díjban, gyermekgondozást segítő ellátásban, gyermekgondozási segélyben, gyermeknevelési támogatásban, gyermekek otthongondozási díjában és a súlyosan fogyatékos vér szerinti vagy örökbe fogadott gyermekére

tekintettel megállapított ápolási díjban eltöltött idővel, vagy ezekkel egy tekintet alá eső, 1998. január 1-jét megelőzően szerzett szolgálati idő.”

Fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy öregségi teljes nyugdíjra jogosult életkorától függetlenül az a nő, aki legalább 40 év társadalombiztosítási jogosultsági idővel rendelkezik. Ez bizonyítja egyértelműen azt, hogy az a nő, aki szolgálati járandóságban részesül, és 40 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezik, akkor már 55 éves korától (feltéve, ha 14 éves korától folyamatosan dolgozott) nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságát, ha a Munka törvénykönyve alapján munkaviszonyban dolgozik, vagy egyéni vagy társasvállalkozásból származó jövedelme keletkezik.

Ennek kapcsán meg kell jegyezni, hogy pl. a szolgálati járandóságban részesülő egyéni vállalkozónak 2017.évben 8.000 000 forint bevétel elérésig nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát, ez az összeg 2019. évben már 12.000 000 forint. Ezzel ellentétben nekem már 2.295 000 forint elérését meghaladó jövedelem esetén szüneteltetnem kell a szolgálati járandóságomat. Ez is diszkriminatív jogszabályi rendelkezés.

Az uniós jogban a hátrányos megkülönböztetésnek két alapvető formája van: a közvetlen (nyílt) diszkrimináció és a közvetett (burkolt) diszkrimináció. Ez az alapvető elhatárolás megjelenik a Defrenne(II)-ügyben a férfiak és nők egyenlő díjazását előíró EGKSz 119. cikk (EKSz 141., jelenleg EUMSz 157. cikk) alkalmazásánál, I. 43/75 Gabrielle Defrenne v Société anonyme belge de navigation a  rienne Sabena [1976] EBHT 0455, 18. pont. Ugyanakkor a megkülönböztetés a Bírság joggyakorlatában korábban is megjelent az EGKSz 95. (később EKSz 90., jelenleg EUMSz 110.) cikkénél, a piacvédő és diszkriminatív adóztatás tilalmánál, I. pl. 94/74 Industria Gomma Articoli Vari IGAV v Ente nazionale per la cellulosa e per la carta ENCC [1975] EBHT 0699, 13. pont. Azt, hogy mi a közvetett és közvetlen diszkrimináció, és mi közöttük a különbség, legtöbbször a hátrányos megkülönböztetés adott összefüggéseiben lehet megállapítani. Ez függ attól, hogy kik között, milyen alapon, milyen módon, milyen magatartás tanúsításával tilos a hátrányos megkülönböztetés. A Palermo-  gy az állampolgárságon alapuló közvetett diszkrimináció egyik egyszerű és világos példájával szolgált. Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Rendelet 3 (1) cikke által, az egyenlő bánásmódot előíró szabályok nem csak a társadalombiztosítási rendszerek jogosultjainak állampolgárságán alapuló nyílt diszkriminációt tiltják, hanem a megkülönböztetés burkolt formáit is, melyek más megkülönböztető föltételek alkalmazásával ténylegesen azonos eredményre vezetnek. Tény az is, hogy az egyenlőségi irányelvekben a hatékony jogvédelmet szolgálja a bizonyítási teher megfordítása, és ezt a tagállamoknak biztosítani kell. A panaszosnak, felperesnek elég olyan tényeket bizonyítani, melyek alapján valószínűsíteni lehet, hogy közvetlen vagy közvetett, hátrányos megkülönböztetés történt. Ezután a bizonyítási teher átfordul, és a bepanaszoltnak, alperesnek kell bizonyítani, hogy az egyenlőség elvének az irányelvekben védett formáit nem sértette meg. A bizonyítási teher   tfordul  s  r  l szóló irányelvi rendelkezéseknek fontos előzménye a 97/80/EK irányelv a bizonyítási teher megfordításáról. Az Európai Un   B  rs  ga a Nikoloudi-ügyben röviden összefoglalta az irányelv jelentőségét: E tekintetben fontos megállapítani, hogy a 97/80 irányelv tizenhetedik és tizennyolcadik preambulum bekezdésére tekintettel az irányelv célja többek között az egyenlő bánásmód elve érvényesítésének hatásosabbá tétele, mivel az el  s   ránézésre hátrányos megkülönböztetés esetén a bepanaszoltnak, alperesnek kell bizonyítania, hogy nem sértették meg ezt az elvet. Ha a panaszos, felperes arra hivatkozik, hogy az egyenlő bánásmód elvét megsértették az    kárára, és olyan tények fennállását valószínűsíti, amelyek alapján közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés vélelmezhető, akkor a közöségi jogot –   gy különösen a 97/80 irányelvet – akként kell értelmezni, hogy a bepanaszoltnak, alperesnek kell bizonyítania, hogy nem sértették meg ezt az elvet. C196/02 Vasiliki Nikoloudi v Organismos Tilepikoinonion Ellados AE [2005] EBHT I-1789, 74–75. pontok.

Az Európai Unióban az alapvető jogok jogalapját az európai nemzetközi szerződésekben hosszú időn át elsősorban az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezményre történő hivatkozások képezték. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése óta, a jogilag kötelező erejűvé vált Európai Unió Alapjogi Chartája bővíti ki ezt a jogalapot. Az alapvető jogok garantálása az uniós jog egyik alapkőve. Az európai nemzetközi szerződések az uniós jog általános elveiként utaltak a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következő alapvető emberi jogokra. Emellett az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata szintén nagyban hozzájárult az alapvető jogok fejlődéséhez és tiszteletben tartásához. A Lisszaboni Szerződés 2009. év végén történt elfogadása érzékelhető változást hozott, hiszen az EU immár egy jogilag kötelező erejű Alapjogi Chartával rendelkezik.

Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke kimondja, hogy „az Unió az emberi méltóság, a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok – ideértve a kisebbségekhez tartozó személyek jogait – tiszteletben tartásának értékein alapul”.

Az EUSZ 6. cikke a következőket írja elő: „Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának (...) 2007. december 12-i (...) szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések.” „Az Unió csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez.” „Az alapvető jogokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei.”

Az EUSZ 7. cikke egy, a Nizzai Szerződésben már szereplő rendelkezést vett át, amely egyszerre vezetett be megelőzési mechanizmust arra az esetre, amikor fennáll az *„egyértelmű veszélye annak, hogy egy tagállam súlyosan megsérti”* az EUSZ 2. cikkében említett értékeket, valamint büntetési mechanizmust arra az esetre, ha megállapítják, hogy egy tagállam *„súlyosan és tartósan megsérti”* ezeket az értékeket. Az Európai Parlament kezdeményezési joggal és a demokratikus ellenőrzéshez való joggal is rendelkezik, azaz jóvá kell hagynia azok végrehajtását. Az Európai Unió külső tevékenységére vonatkozó rendelkezések (az EUSZ 21. cikke) szintén utalnak az emberi jogokra és az alapvető szabadságokra. Az EUMSZ 67. cikke kimondja, hogy *„az Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot, amelyben tiszteletben tartják az alapvető jogokat és a tagállamok eltérő jogrendszereit és jogi hagyományait”*. A szerződés rendelkezései is rögzítenek egyes jogokat, különösen igaz ez az EUMSZ 8. cikkére, amely a férfiak és nők közötti egyenlőségre vonatkozik, valamint a megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló 10. cikkére. Az Európai Bíróság régóta hangsúlyozza, hogy minden egyén alapvető jogait tiszteletben kell tartani.

Fentiekkel kapcsolatban jogsértő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, továbbá a Fővárosi Törvényszék ítélete és a Kúria ítélete is, mivel a bírósági keresetemben, a fellebbezésemben és a felülvizsgálati kérelemben is egyértelműen indokoltam azt, hogy mely uniós jogszabályi rendelkezések sérelme következett be esetemben. Fenti hivatkozásokat csak kiemeltem a keresetemben, a fellebbezésemben és a felülvizsgálati kérelemben benyújtott indokolások közül. Fentiekkel kapcsolatban részletesen – az Alaptörvény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportjába tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, továbbá a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben, valamint a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelemben egyértelműen leírtam azt is, hogy a férfiak és nők közötti nemi diszkrimináció vonatkozásában sem a Kúria, sem pedig az Alkotmánybíróság nem hozott döntést.

Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria a felülvizsgálati eljárás során nem indokolta meg teljes mértékben, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

IV. Egyértelmű diszkrimináció merül fel, mivel az egységes homogén csoporthoz, a szolgálati járandóságban részesülőkhöz tartozó, az egészségügyben dolgozó és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülőknek – velem ellentétben – nem kell szüneteltetniük a szolgálati járandóságukat. Fentieket az alábbiakban hivatkozott jogszabályi rendelkezések támasztják alá:

A Tny. 18.§ (2a) pontja szerint öregségi teljes nyugdíjra jogosult életkorától függetlenül az a nő, aki legalább 40 év társadalombiztosítási jogosultsági idővel rendelkezik. Ez bizonyítja egyértelműen azt, hogy az a nő, aki szolgálati járandóságban részesül, és 40 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezik, akkor már 55 éves korától (feltéve, ha 14 éves korától folyamatosan dolgozott) nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságát, ha a Munka törvénykönyve alapján munkaviszonyban dolgozik.

A jelenleg hatályos rendelkezéseket két kormányhatározat szabályozza: a közszférában alkalmazandó nyugdíjpolitikai elvekről szóló 1700/2012. (XII. 29.) Korm. határozat és az e határozatnak az egészségügyi ágazatban való végrehajtásáról szóló 1150/2013. (III. 22.) Korm. határozat. Az első határozat nyomán (is) az egészségügyi ágazatban kialakult szakemberhiányt nyilván észlelte a kormány, és emiatt a jogalkotó lehetővé tette, hogy az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. LXXXIV. törvény (Eütev tv) szerint egészségügyi dolgozónak minősülő közalkalmazottak nyugdíjazásával megüresedő álláshelyeket be lehet tölteni és arra közalkalmazotti jogviszonyt lehet létesíteni. Természetesen ezekben az esetekben is él az a lehetőség, hogy ha a költségvetési szerv különösen fontos érdeke vagy alaptevékenysége indokolja, akkor a költségvetési szerv vezetője a Kormány véleményének kikérését követően megbízási vagy vállalkozási szerződést kössön az érintett egészségügyi dolgozókkal.

Az Eütev tv vonatkozó rendelkezéseit, a törvény 16/A–16/D. §-ának végrehajtására kiadott, a közszférában alkalmazandó nyugdíjpolitikai elveknek az egészségügyi dolgozók vonatkozásában történő érvényesítéséről és végrehajtásáról szóló 124/2013. (IV. 26.) Korm. rendeletet, valamint a TB nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvénynek (a Tny-nek) a nyugdíj felfüggesztésére és szüneteltetésére vonatkozó szakaszait együttesen kell alkalmazni a nyugdíj melletti továbbfoglalkoztatás kérdéseinek esetében. Az Eütev tv és a végrehajtására kiadott rendelet alapján az egészségügyi dolgozók számára a nyugdíj összegét a munkáltató az (akkori) Gyógyszerészeti és Egészségügyi Minőség- és Szervezetfejlesztési Intézet (GYEMSZI) jövedelemkiegészítésként megigényelheti, és kifizetheti a nyugdíjas közalkalmazott részére. Az említett jogszabályok együttes alkalmazása eleve bonyolult feladat, de a helyzetet tovább nehezíti, hogy a rendelkezések személyi hatálya elterjedt, valamint a jogalkalmazónak külön figyelemmel kell lennie a nyugdíjasnak minősülő, de az öregségi nyugdíjkorhatárt be nem töltött (ilyen a nők kedvezményes öregségi nyugdíjában részesülő személy) foglalkoztatottakra, hiszen a náluk érvényesülő kereseti korlát (az éves összeghatár, az év elején érvényes minimálbér 18-szorosa) érinti az illetményüket (megbízási díjukat) is. A jogalkotó megteremtette a lehetőséget, hogy az egészségügyi dolgozók részére a munkáltatójuk megigényelhesse a nyugdíjuknak megfelelő összegű jövedelemkiegészítést, amelyet a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság helyett a munkáltató fizet ki a részükre.

Az Eütev tv 16/A–16/D.§-ok rendelkezései szabályozzák törvényi szinten az egészségügyi dolgozók jövedelemkiegészítése igénylésének szabályrendszerét. Ennek értelmében a jogszabály jövedelemkiegészítés alatt az Eütev törvényben meghatározott feltételek szerint, pénzellátásuk törvény alapján történő szüneteltetésére tekintettel, egyes közalkalmazotti jogviszonyban vagy kormányzati szolgálati jogviszonyban álló egészségügyi dolgozók jövedelmének kiegészítésére szolgáló juttatást ért. A jogalkotó a jövedelemkiegészítésre két jogosulti kört határoz meg: egyrészt az öregségi nyugdíjkorhatárt betöltött személyeket, akiknek foglalkoztatását a kormány már engedélyezte, másrészt azokat, akik még nem töltötték be a rájuk irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt, de öregségi nyugdíjban (nők kedvezményes nyugdíja) részesülnek.

A kifizetett jövedelemkiegészítés havi nettó összege nem lehet magasabb, mint a szünetelő pénzellátás (nyugdíj) havi összege. A jövedelemkiegészítés nem képezi az illetmény részét, így nem alapja a távolléti díjnak, a jubileumi jutalomnak, az illetménypótlékoknak, valamint az ügyeleti és a készenléti díjnak, emellett a minimálbér és a garantált bérminimum biztosítása érdekében nem kell az illetmény részének tekinteni, és nem kell figyelembe venni az adó- és járulékváltozások ellentételezésére szolgáló kompenzáció összegének számítása tekintetében. Az egészségügyi dolgozó a jövedelemkiegészítés után ugyanolyan közterheket fizet, mint a nem nyugdíjas közalkalmazott, kivéve, hogy nyugdíjjárulékot a kiegészítés összege után nem kell fizetnie. A nyugdíjuk szüneteltetésével érintett egészségügyi dolgozónak egy kérelmet kell kitölteniük arra vonatkozóan, hogy részükre a munkáltató állapítsa majd meg a jövedelemkiegészítést. A közalkalmazottnak nyilatkoznia kell arról is, hogy egy vagy több egészségügyi szolgáltatónál áll-e közalkalmazotti jogviszonyban, hiszen ettől függ a jövedelemkiegészítés kifizetőjének személye. A munkáltatónak szakmai indoklásban kell kifejtienie arra vonatkozó szándékát, hogy a nyugdíjas közalkalmazott továbbfoglalkoztatását különösen fontos érdeke vagy alaptevékenysége indokolja. Fentiekkel kapcsolatban részletesen – az Alaptörvény és az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportjába tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, valamint a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben egyértelműen leírtam azt is, hogy az egészségügyben dolgozók vonatkozásában sem a Kúria, sem pedig az Alkotmánybíróság nem hozott döntést.

Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria a felülvizsgálati eljárás során nem indokolta, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

V. Egyértelmű diszkrimináció merül fel, mivel az egységes homogén csoporthoz, a szolgálati járandóságban részesülőkhez tartozó, a külföldön dolgozó és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülőknek – velem ellentétben – nem kell szüneteltetniük a szolgálati járandóságukat. Fentieket az alábbiakban is hivatkozott tények, jogszabályi rendelkezések támasztják alá:

Az alperes honlapján megjelent nyugdíj folyósítása melletti keresőtevékenységekre vonatkozóan alkalmazott joggyakorlata:

„Amennyiben a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) hatálya alá tartozó, öregségi nyugdíjkorhatárát be nem töltött, öregségi nyugdíjban (legalább 40 év jogosultsági idővel rendelkező nők öregségi nyugdíjában) részesülő személy EU/EGT-állam, vagy Svájc területén a Tbj. 5. §-ban meghatározott biztosítási jogviszonyok valamelyikének megfelelő jogviszonyban áll, akkor a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet (a továbbiakban: uniós rendelet) 5. cikkében foglaltakra tekintettel az e jogviszonyból származó keresetét, jövedelmét a Tny. 83/B. § rendelkezéseinek alkalmazása során figyelembe kell venni, vagyis amennyiben a külföldön szerzett kereset/jövedelem meghaladja a tárgyév első napján Magyarországon érvényes kötelező legkisebb munkabér havi összegének tizennyolcszorosát (2017-ben 127 500 forint x 18 = 2 295 000 forint), akkor a nyugdíj/ellátás folyósítását szüneteltetni kell.

Ha a fentiekben említett, a Tny. hatálya alá tartozó, öregségi nyugdíjkorhatárát be nem töltött, öregségi nyugdíjban (legalább 40 év jogosultsági idővel rendelkező nők öregségi nyugdíjában) részesülő személy szociálpolitikai/szociális biztonsági egyezményben részes tagállam területén áll a Tbj. 5. § szerinti biztosítási jogviszonyban, akkor az e jogviszonyból származó keresetét, jövedelmét a Tny. 83/B. § rendelkezéseinek alkalmazása során az alábbiak szerint kell figyelembe venni. Az Amerikai Egyesült Államokban, Ausztráliában, Japánban, Kanadában, Québecben, Afrikában, Közép- és Dél-Amerikában, Ázsia legtöbb országában (kivéve: India, Dél-Korea) a volt Jugoszláv utódállamok közül Koszovóban, és Montenegróban szerzett keresetek/jövedelmek vonatkozásában a Tny. 83/B. §-ban foglaltak nem alkalmazhatók, azonban a volt Szovjetunió azon utódállamaiban, amelyek vonatkozásában a magyar-szovjet szociálpolitikai egyezmény jelenleg is alkalmazandó, valamint az Albán Köztársaságban, Bosznia és Hercegovinában, Macedón Köztársaságban, Moldovai Köztársaságban, Mongóliában, Szerbiában fennálló biztosítási jogviszonyban elért keresetek/jövedelmek esetén – az egyezményekben foglalt, az ellátások egybeesésére, illetve a tények elismerésére / figyelembevételére vonatkozó rendelkezések miatt – a Tny. 83/B. §-ban foglalt korlátozást szintén figyelembe kell venni. A korhatár előtti ellátásra és a szolgálati járandóságra [2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1) bekezdése], az átmeneti bányászjáradékra [1993. évi XLVIII. törvény 49/C. § (2) bekezdése], a balettművészeti életjáradékra [2008. évi XCIX. törvény 43/B. § (2) bekezdése], illetőleg a bányászok egészségkárosodási járadékára [23/1991. (II. 9.) Korm. rendelet 5/K. § (2) bekezdése] (a továbbiakban együtt: korhatár előtti ellátás) vonatkozó jogszabályok a keresőtevékenység miatti szüneteltetés vonatkozásában a Tny. 83/B. § (1) és (2) bekezdésére hivatkoznak vissza. Ezen ellátások folyósítása mellett külföldön folytatott keresőtevékenység esetén is a fent leírtak alkalmazandók azzal az eltéréssel, hogy az uniós rendelet, illetve a magyar-szovjet egyezmény kivételével a szociálpolitikai/szociális biztonsági egyezmények tárgyi hatálya nem terjed ki a korhatár előtti ellátásra, ezért ez utóbbiak esetében a Tny. 83/B. § nem alkalmazható. A külföldi keresetek, jövedelmek tekintetében az ellátásban részesülő ügyfélnek bejelentési kötelezettsége van a Tny. 97. § (5) bekezdésének rendelkezése alapján. A külföldi pénznyomomban megszerzett kereset, jövedelmet a Tny. 83/B. § (1) bekezdésében meghatározott összeghatár elérésének vizsgálatához a megszerzés, kifizetés időpontjában az adott pénznyomra érvényes MNB középárfolyamon kell forintba átszámítani. Jogszabály: 1997. évi LXXXI. törvény 883/2004/EK rendelet” Fentiek alapján az alperes által hivatkozott európai és ázsiai országokon túl, minden más ázsiai országban (pl. Japán, Kína, Indonézia, Fülöp-szigetek, Malajzia, Pakisztán, stb.), az afrikai országokban (pl. Dél-Afrikai Köztársaság, Egyiptom, Tunézia, Marokkó, stb.) valamint Észak-Amerikában (pl. USA, Kanada), Közép-Amerikában (pl. Mexikó, Kuba, Dominika, stb.), Dél-Amerikában (Brazília, Argentína, Chile, Ecuador, Peru, Venezuela, Kolumbia, stb.) valamint Ausztrália, Új-Zéland területén szerzett jövedelem esetében, amennyiben az meghaladja a mindenkor magyar minimálbér 18-szorosát, a szolgálati járandóságot nem kell szüneteltetni, mivel a külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülő személy vonatkozásában nem keletkezik Magyarországon társadalombiztosítási jogviszony. **Fentiek alapján egyértelműen bizonyított az a tény, hogy a hazai jogszabályok az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköznek, mivel különbséget tesznek az azonos homogén csoportba tartozók, a szolgálati járandóságban részesülők között azon az alapon, hogy területileg mely országban vagy földrészben dolgoznak.**

A külföldön munkaviszonyban álló, magyar szolgálati járandóság részesülők vonatkozásában az Alkotmánybíróság azon megállapítása (AB-IV/3105-10/2015), hogy a magyar államnak nincs lehetősége ténylegesen ellenőrizni a külföldön szolgálati járandóságban részesülő, munkaviszonyból származó valós jövedelmét, egyszerűen téves megállapítás, sőt jogilag is értelmezhetetlen. A magyar államnak, mind a nemzetközi szerződések, mind pedig kétoldalú államközi szerződések alapján minden jogi lehetősége és eszköze megvan arra, hogy a külföldön munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülők tényleges, valós jövedelméről pontos adatokat kapjon a külföldi társszervektől, mint ahogy ez más jogi, vagy akár munkajogi kérdésekben, vagy egyéb esetekben (pl. bankszámlák, közlekedési szabálysértések) is megvalósul. Nem elfogadható az a jogértelmezési felvetés sem, mely szerint nem azonos, homogén csoportba tartozik a külföldön illetve a Magyarországon a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülő, mivel sem az Alaptörvény, sem az Egyezmény, sem az Európai Unió szerződése, sem pedig az Európai Unió Alapjogi Chartája nem tartalmaz ilyen szűkítő rendelkezést/értelmezést a diszkrimináció tilalmának meghatározásánál. Fentiekkel kapcsolatban részletesen – az Alaptörvény és az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportjába tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, valamint a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben, és a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelemben egyértelműen leírtam azt is, hogy az egészségügyben dolgozók vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem hozott döntést.

Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék sem pedig a Kúria a felülvizsgálati eljárás során nem indokolta érdemben, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

VI. Egyértelműen felmerül a tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelme is, mivel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Fővárosi Törvényszék és a Kúria sem vizsgálta meg érdemben minden, az általam részletesen hivatkozott alapjogi sérelmet, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző valamennyi jogsérelemet. Fentieket az alábbiakban hivatkozott jogszabályi rendelkezések támasztják alá:

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Fővárosi Törvényszék és a Kúria hivatkozott arra, hogy a társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló eljárásban a bíróságnak csak abban a kérdésben lehet és kell állást foglalnia, hogy a határozat a jogszabályoknak megfelel-e, a keresettel érintett körben törvényes-e illetve történt-e anyagi jogszabálysértés, vagy olyan súlyos eljárási szabálysértés, ami az ügy érdemére kihatott volna-e. Fentiekkel kapcsolatban egyértelmű tény, hogy egyebek mellett, sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria nem vizsgálta érdemben a kereseti kérelmemben, továbbá a fellebbezésemben leírtakat, részletesen is indokoltakat, különösen az általam jelen alkotmányjogi panaszban (különösen: önkéntes műveleti tartalékosok, egészségügyben dolgozók, nők és férfiak közötti diszkrimináció, tulajdonjog sérelme, stb.) részletesen leírtakat, illetve teljesen téves következtetést vont le. Különösen kiemelendő az önkéntes műveletesekre vonatkozó szabályozás, amely 2017. július 1-én lépett hatályba, tehát azt az Alkotmánybíróság még nem vizsgálhatta.

A Fővárosi Törvényszék pl. a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése tekintetében az ítéletében csak egyetlen mondatot írt le, amely szerint „A felperes az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésén, a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését alaptalanul állította.” A Fővárosi Törvényszék egyáltalán nem vizsgálta az általam leírtakat, de ugyanakkor megállapítást tett, de nem indokolta, hogy milyen tények alapján tette a fentiekben idézett megállapítást. Ez súlyosan jogsértő, mivel az nem felel meg az indokolási kötelezettség jogelvének, és törvényi előírásoknak, azaz a bíróság hogyan jutott erre a megállapításra, akkor, amikor helybenhagyta a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elsőfokú ítéletét. Fenti jogsértő eljárást a Kúria ítéletében sem vizsgálta, és nem indokolta érdemben, illetve nem szankcionálta.

VII. A Fővárosi Törvényszék és a Kúria is hivatkozott arra, hogy az Emberi Jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló egyezmény 14. cikk, 17. cikk valamint az 1. kiegészítő jegyzőkönyv egyes cikkeinek megsértése, ahogyan az alkotmánybíróági határozatokból kiolvasható, nem állapítható meg, hiszen az Alaptörvény a fenti cikkeken biztosított alapjogokat maga is deklarálta tartalmazza. Hivatkoztak arra is, hogy „az Európai Unóról szóló szerződés 18. és 19. cikkébe ütközés vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az Alaptörvény ezeket az alapjogokat tartalmazza. Miután pedig az Alaptörvény rendelkezik a megkülönböztetés tilalmáról és az Unió elsődleges jogforrásainak közvetlen hatálya jelen eljárásban nem merül fel, ezért a felperesnek az előzetes döntéshozatali eljárásra irányuló kérelmét elutasította.” Ez a megállapítás azt is jelenti, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Kúria ezt a kérdést egyáltalán nem is vizsgálta. Az a tény, hogy az eljáró bíróság joga és a bírói függetlenség eleme annak eldöntése, hogy a bíróság kezdeményezi-e az utólagos normakontrollt az Alkotmánybírósnál, vagy kezdeményezi-e az előzetes döntéshozatali eljárást, nem jelentheti azt, hogy az eljáró bíróság nem is vizsgálja meg tényszerűen a bírósági keresetben leírt tényeket.

Felhívom T. Alkotmánybírósnak figyelmét arra a tényre, hogy a szolgálati járandósággal kapcsolatos részletszabályokat a jogalkotó 2012. évtől 2019. évig számtalan esetben módosította, ezért nem lehet olyan indokolást elfogadni, mely szerint erről a kérdéskörrel már határozott az Alkotmánybírósnak. Minden évben újabb és újabb tények, jogszabályi változások merülnek fel, amelyeket az Alkotmánybírósnak nem vizsgált érdemben. Ismételten hivatkozom a 2017. július 1-én hatályba lépett azon jogszabályokra (különösen: a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló 2011. évi CXIII. törvény 36. § (1) bek. h) pontja, (2) bek. a) pontja, a 2017 évi LIV. törvény 16-19. §, a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 5. § (3) bek. c) pont, 5. § (7) bek., 16. § (1) bek., 17. §, Kenyvtv. 27. §, Kenyvtv. 11. § (1), amelyek az önkéntes művelési tartalékosokra vonatkoznak. Kérem T. Alkotmánybírósnak hivatkozni meg azon Alkotmánybírósnak által hozott határozatokat, amely ezt a kérdést már érdemben elbírált. A fentiekkel kapcsolatban egyértelműen megállapítható az, hogy önmagában az a tény, hogy Magyarország Alaptörvénye tartalmazza az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményének, vagy más uniós szerződés, vagy jogszabály szövegét még nem jelenti azt, hogy ezzel az alapjogok érvényesülnek is Magyarországon. Ezt bizonyítja az is, hogy nagyon sok ügyben elmarasztalta az Emberi Jogok Európai Bírósága és az Európai Unió Bírósága is Magyarországot.

Tekintettel arra, mivel az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2007. december 12-i szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket, a Charta ugyanolyan jogi kötéserővel bír, mint a Szerződések, és az Unió csatlakozott az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, ezért az alapvető jogok, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok

közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei, így azt is konkrétan, tényekre, adatokra megalapozva vizsgálni kell, azaz a magyarországi joggyakorlat megfelel-e ennek, így jelen esetben a felülvizsgálati kérelmemben támadott jogi rendelkezések az Egyezménybe, illetve a Chartába ütköznek-e. A Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, és a Fővárosi Törvényszék jelen ügyben kizárólag csak a hazai jogszabályi rendelkezéseket idézte, ugyanakkor nem vizsgálta érdemben az általam jogilag alátámasztott tényeket.

A Kúria, illetve a Fővárosi Törvényszék, és elsőfokú ítéletében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az alkotmánybíróági eljárás kezdeményezésének elutasítását azzal indokolta, hogy a sérelmezett jogszabályhelyek alkotmányossági vizsgálatát az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben már elvégezte, és alaptörvény-ellenességet, egyezményellenességet nem állapított meg. A bíróságok ezen érvelése azonban nem helytálló. A hivatkozott AB határozatok alapján megállapítható, hogy a sérelmezett jogszabályhelyeket – a jelen perben felhívott alaptörvényi rendelkezések tükrében – nem vizsgálta teljes egészében az Alkotmánybíróság. A 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 11. § (1) bekezdése, valamint ezzel összefüggésben az 5. § (1)-(2) bekezdései, illetve az 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/B. § (1)-(2) bekezdései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése nem felelnek meg az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság és az ebből származó jogbiztonság követelményének, valamint sértik a szerzett jogok alaptörvényi védelmét. Nem felelnek meg továbbá az Alaptörvény XV. cikkében és az Egyezmény 14. cikkében deklarált hátrányos megkülönböztetés tilalmának, valamint sértik Alaptörvény XIII. cikkében, illetve az Egyezményhez csatolt Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében védett tulajdonhoz való jogot, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogot is.

Az Alkotmánybíróság a szolgálati járandóság szüneteltetése tárgyában hozott és fentiekben hivatkozott határozataiban folyamatosan szűkítő értelmezést alkalmaz, mivel további elkülöníthető csoportokként értelmezi a szolgálati járandóságban részesülők egységes, homogén csoportját, és ez sérti az Egyezmény hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét. Mindezt alátámasztja az Alkotmánybíróság IV/1144-6/2017 számú ügyszámon hozott határozatában is, amely szerint „az Alkotmánybíróság a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban álló és az abban nem álló személyek között sérelmezett különbségtétellel kapcsolatban megállapította, hogy a megkülönböztetés nem személyek között, hanem az egyes jogviszonyok, illetve jövedelmek tekintetében áll fenn, a külföldön munkát végzők keresményének figyelmen kívül hagyását pedig ésszerű indokokon alapulónak tartotta; mindezek miatt a Knymt. 11. § (1) bekezdését és a Tny. 83/B. § (1)-(2) bekezdéseit nem ítélte az Alaptörvény XV. cikkébe ütközőnek, ezért az indítványozó panaszát e vonatkozásban elutasította.” Az Alkotmánybíróság a korhatárt még be nem töltött nyugdíjasokra és a Knymt. 11. §-a alapján szolgálati járandóságban részesülő személyekre irányadó szüneteltetési szabály alkalmazását – a keresetpótló ellátásra való rászorultság hiányában – indokoltnak tartotta, kimondva azt is, hogy a vizsgált szabályozás szempontjából összehasonlítható csoportba a szolgálati járandóságban (korhatár előtti ellátásban) részesülő személyek tartoznak.”

Ezzel az Alkotmánybíróság tényszerűen elismerte, hogy különbséget tesz a szolgálati járandóságban részesülők, mint homogén társadalmi csoport tagjai között. Miközben tehát az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy szolidáris alapú a szolgálati járandóság, eközben kimondja azt, hogy a külföldön jövedelmet szerző szolgálati járandóságban levők esetében azért nem kell szüneteltetni azt, mivel nem tartoznak a Tbj. 5. §-a hatálya alá, és a megkülönböztetés nem személyek között, hanem az egyes jogviszonyok, illetve jövedelmek tekintetében áll fenn, a külföldön munkát végzők keresményének figyelmen kívül hagyását pedig ésszerű indokokon alapulónak tartotta.

Ezzel az Alkotmánybíróság tulajdonképpen kimondta azt, hogy a Knymt. 11. § (1) bekezdése és a Tny. 83/B. § (1)–(2) bekezdései valójában diszkriminatívak. Meg kívánom jegyezni, hogy fenti hivatkozás ellenére az alperes szünetelteti az EU területén dolgozó szolgálati járandóságban részesülők szolgálati járandóságát. Ez önmagában is jogsértő, hiszen az Alkotmánybíróság döntése kötelező érvényű az alperesre is. Ezt a kérdéskört a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelem 4. pontjában részletesen leírtam, és az alperes honlapján levő részletes tájékoztatás bizonyítja a jogsértő gyakorlatot.

Az Alkotmánybíróság ésszerűsége történő hivatkozása is ellentétes az Egyezményrel, miszerint az a szolgálati járandóságban részesülő, aki külföldön dolgozik, és semmilyen járulékot nem fizet be a magyar államkasszába, tehát a társadalombiztosítási alapokba, így a nyugdíjalapba sem, annak nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát, miközben lényegesen magasabb a havi jövedelme, mint a Magyarországon jövedelmet szerző szolgálati járandóságban részesülőnek. Ez esetben egyáltalán nem érvényesül a társadalmi igazságosság, valamint a társadalmi szolidaritás sem, tehát nincs ésszerű magyarázata ennek a hátrányos különbségtételnek. Egyezményesértő tehát az Alkotmánybíróság IV/1144-6/2017 számú ügyszámon hozott határozatának további indokolása is, mely szerint „Az Alkotmánybíróság – ABH1-ben és az ABH3-ban foglalt megállapításokra utalva – kiemelte, hogy a szolgálati járandóság nem tekinthető nyugdíjnak, melynek folyósítását a járulékfizetés alapozza meg, csupán szolidáris alapokon nyugvó szociális ellátásnak, vagyis nem minősül vásárolt jognak, ezért az ellátás szüneteltetése kapcsán elvben sem merülhet fel a tulajdonjog sérelme.” Ez a megállapítás esetemben nem fedi a valóságot azért sem, mivel a szolgálati nyugdíjra a jogosultságot egyrészt a szolgálati jogviszonyban (esetemben 2017. évig több mint 28 éven keresztül, de 2007. december 30-ig is 25 éven keresztül) történő társadalombiztosítási járulékbefizetés, részben pedig az általam a szolgálati jogviszonyban elvégzett, a magyar állam által elismert többletfeladat, illetve azok ellátása során egyes alapjogokról történő lemondásom ellentételezésére szolgált.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben hozott döntése alapján jelenleg is havonta 15% összeget von el a szolgálati járandóságomból a magyar állam. Ennek kapcsán kiemelendő, hogy mindenkor nyugdíj megállapítása nem a bruttó, hanem a nettó bér alapján került és kerül jelenleg is megállapításra Magyarországon, ezért a nyugdíj külön adóval történő terhelése tulajdonképpen kettős adóztatásnak minősíthető. Ezen túlmenően jelen esetben 8 havi teljes szolgálati járandóságomat is elvonja a magyar állam. Ezekon túlmenően, jelenlegi munkaviszonyomból származó teljes jövedelemem alapján levonják a további közterheket (15 % személyi jövedelemadó, 10 % nyugdíjjárulék, 7 % egészségbiztosítási járulék, 1,5 % szolidaritási járulék), mint bármely más aktív munkavállalótól, és munkáltatóm is jelentős társadalombiztosítási adót fizet utánam (2017.évben 23,5%). Tény az is, hogy a szolgálati nyugdíj – magyar állam által – szolgálati járandósággá történő "lecsúsztatása", már lényegesen alacsonyabb jogi védelmet biztosít a magyar Alaptörvény alapján.

Egyértelmű tény az is, hogy a szolgálati nyugdíj szolgálati járandósággá történt "lecsúsztatásának", továbbá a mindenkor legmagasabb adókulcsnak megfelelő összegű adóztatásának, és a keresetkorlátozásnak a bevezetése kizárólag a 2006. év őszén lezajlott budapesti tömegtüntetések közbiztonsági rendőri egységek által történő feloszlátása miatt került bevezetésre, tehát ez az intézkedés jelenleg a magyar állam retorziója, folyamatos büntetése a szolgálati nyugdíjasokkal szemben. Ennek tényét az Emberi Jogok Európai Bírósága nem vizsgálta, mivel a kiválasztott pilot ügyekben ez a tény nem került rögzítésre. Amennyiben az Emberi Jogok Európai Bírósága elé olyan kérelmek kerültek volna az EJEB elé benyújtott kb. 12.000 kérelemből, amelyekben ez a tény szerepelt volna, a bíróság teljesen más döntést hozott volna az eljárás során. Tény az is, hogy én soha nem voltam közbiztonsági rendőri egység tagja, valamint hivatásos szolgálati jogviszonyom teljes időtartama alatt, mint bűnügyi nyomozó, bűnügyi vezető soha nem vettem részt tömegtüntetések feloszlátásában.

Fentiekkel kapcsolatban részletesen – az Alaptörvény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménye konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportjába tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, valamint a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben és a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelemben is egyértelműen leírtam azt is, hogy esetemben a társadalombiztosítási jogviszonyom (tehát nyugdíjszerző időszak megléte) időtartama vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem hozott döntést. Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem pedig a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria a felülvizsgálati eljárásban nem indokolta érdemben, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

VIII. A) Összefoglalva: álláspontom szerint egyértelműen diszkriminatívak az általam panaszolt jogi szabályozások azért is, mivel a 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 5. § (1) (2) bekezdésének, a 11. § (1) bekezdésének, továbbá a 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) – (2) bekezdéseinek, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése hatálya alól a jogalkotó önkényesen kivételeket tesz, és ez a jogi szabályozás, azaz a szolgálati járandóság szüneteltetése a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén nem vonatkozik egyebek mellett az alábbi, szolgálati járandóságban részesülő – tehát azonos, homogén társadalmi csoportba – tartozó személyekre:

1. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő, önkéntes műveleti tartalékosokra (katonai szolgálatot teljesítő volt rendőrökre, katonákra), holott ők az állami szférában dolgoznak (2011. évi CXIII. törvény a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről).*
2. *Nem vonatkozik a külföldön munkaviszonyban álló, ott dolgozó szolgálati járandóságban részesülőkre (az AB IV/3105-10/2015. határozat, AB IV/1144-6/2017. határozat).*
3. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő, a magyar egészségügyben dolgozóakra (a közszférában alkalmazandó nyugdíjpolitikai elvekről szóló 1700/2012. (XII. 29.) Korm. határozat és az e határozatnak az egészségügyi ágazatban való végrehajtásáról szóló 1150/2013. (III. 22.) Korm. határozat).*
4. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő országgyűlési képviselőkre (1990. évi LV. törvény az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló törvény).*
5. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő európai parlamenti magyar képviselőkre (2004. évi LVII. törvény az Európai Parlament magyarországi képviselőinek jogállásáról szóló törvény).*
6. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő miniszterekre és államtitkárokra (2010. évi XLIII. törvény a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról).*

7. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő alkotmánybírókra (2011. évi CLII törvény az alkotmánybírárságról). Az nem jogilag alátámasztott indok az Alkotmánybírárság részéről e tárgykörben, hogy nincs olyan alkotmánybíró, aki szolgálati járandóságban részesülne, ettől még a jogszabályok egyértelműen diszkriminatívak.*
8. *Nem vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő nőkre (életkortól függetlenül), akik a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény alapján a 40 év munkaviszony után kedvezményes öregségi nyugdíjra jogosultak, ez egyértelműen nemek közötti diszkrimináció. Ennek kapcsán fontos ismételtelen kijelenteni azt a tényt, hogy nyugdíj Magyarországon annak állapítható meg, aki legalább 20 év tényleges munkaviszonnyal rendelkezik, amennyiben betöltötte a nyugdíjkorhatárt. Esetemben, amennyiben a társadalombiztosítási jogviszonyt vesszük figyelembe, akkor tényként megállapítható, hogy a szolgálati nyugállományba helyezésem idején, 2007. december 30-án a társadalombiztosítási jogszabály szerint is 25 év (szolgálati jogviszony 27 év), míg 2017. évben a társadalombiztosítási jogszabály szerint több mint 28 év nyugdíjjogosultsággal rendelkeztem, jelenleg pedig már több mint 30 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezem.*

VIII.B) Álláspontom szerint diszkriminatív a hivatkozott jogi szabályozás a bírósági keresetemben részletezett indokolásokon túl azért is, mivel a 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 5. § (1) (2) bekezdésének, a 11. § (1) bekezdésének, továbbá a 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/ B §. (1) – (2) bekezdéseinek, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése hatálya alól a jogalkotó önkényesen kivételeket tesz, mivel a jogi szabályozás, azaz a szolgálati járandóság szüneteltetése a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén nem azonos mértékben vonatkozik egyebek mellett az alábbi, szolgálati járandóságban részesülő – tehát azonos, homogén társadalmi csoportba – tartozó személyekre:

1. *Velem nem azonos mértékben vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő, gazdasági társaságok osztalékot kapó tagjaira (adózás rendjéről szóló törvény).*
2. *Velem nem azonos mértékben vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő egyéni vállalkozókra (EVA, KATA, adózás rendjéről szóló törvény).*
3. *Velem nem azonos mértékben vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő, nemzetközi fuvarozásban résztvevő sofőrökre (adózás rendjéről szóló törvény, 285/2011. (XII. 22.) Korm. rendelet).*
4. *Velem nem azonos mértékben vonatkozik a szolgálati járandóságban részesülő mezőgazdasági őstermelőkre (adózás rendjéről szóló törvény).*

Az általam hivatkozott és vitatott jogszabály kormányzati indokolásában szereplő társadalmi igazságosság, a magyar Nyugdíjassza egyensúlyának fenntartása, a nyugdíjak kifizetésének folyamatos biztosítása, az államadósság csökkentése, mint fő kormányzati érdekek, méltányolandó társadalmi célok, de ezeket az alábbi, nyilvános magyarországi költségvetési adatok tételesen is cáfolják.

VIII.C) A magyar állam az alábbi összegeket vonta el a ténylegesen a Nyugdíjkasszából:

1. *A magyar állam 2011. évben elvont a magyar magánnyugdíjpénztáraktól (az egyéni nyugdíjbefizetések tulajdonosaitól) 3.000 milliárd forint összeget, de azt nem fizette be a magyar nyugdíjkasszába, hanem kizárólag teljesen más célokra (magáncégek felvásárlására, focistadionok építésére, stb.) elköltötte. Fentiek a magyar költségvetési összegek, tényszerű adatok, továbbá hivatalban levő állami vezetők médiában, valamint a magyar parlamentben elhangzott hivatalos nyilatkozatai alapján megállapíthatást nyertek.*

VIII.D) A magyar állam az alábbi összegeket jelenleg is elvonja a Nyugdíjkasszából:

1. *A nyugdíjbefizetésekből, a Nyugdíjkasszából 2012. évtől 2018. év végéig, évente kb. 180-185 milliárd forint összeget vont el a magyar állam a központi költségvetésébe, ahonnan azokat teljesen más, nem nyugdíj célokra fordította. A fentiek a magyar Nyugdíjkassza (nyugdíjpénztár) éves beszámolóí, hivatalban levő állami vezetők médiában, valamint a magyar parlamentben elhangzott hivatalos nyilatkozatai, valamint a magyar költségvetési összegek, tényszerű adatok alapján megállapítást nyertek.*
2. *A magyar állam által 2019. évben publikált hivatalos statisztikai adatok szerint a 2018. évben befizetett összes nyugdíjárulék 81%-át fordította csak a magyar állam nyugdíjakra, míg 2019. évben pedig a befizetendő nyugdíjárulékok 72%-át tervezi csak kifizetni nyugdíjakra.*

VIII.E) A magyar állam az alábbi összegeket nem vonta el a munkavállaló adózóktól, így ezek nem kerültek, nem kerülnek jelenleg sem befizetésre a Nyugdíjkasszába:

1. *Azoknak a szolgálati nyugdíjasoknak, akik 2012. január 1-jén az 57. életévüket már betöltötték, de még a tényleges öregségi nyugdíjkorhatárt (akkor 62. életévet) nem érték el, nem vonták el a szolgálati nyugdíjuk 16%-át. [Knymt. 3. § (2) bek. b) pont], és a szolgálati járandóságot sem kellett szüneteltetni. Az eltérő szabályozás alá eső két csoport tagjai (másik az 57. év alatti szolgálati járandóságban részesülők) közötti egyetlen különbség az volt, hogy az egyikbe tartozók 2011. december 31-ig nem töltötték be az 57. életévüket, míg a másikba tartozók ezen időpontig betöltötték az 57. életévüket. Ez életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés az azonos, homogén csoportba tartozók között. A jogalkotó a teljes korábbi jogi szabályozást megváltoztatta, így nem lehet jogszerűen hivatkozni az 5 évvel korábbi öregségi nyugdíj önkényes megállapítására, mivel Magyarországon 2012. évben 62 év volt az általános nyugdíjkorhatár.*
2. *A magyar állam 2011. január 1-jétől a 2010. évi CLXX. törvény 1. §-ával megállapított társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 18. § (2a)-(2d) bekezdései alapján bevezette a nők 40 év munkaviszony utáni nyugdíjba vonulás lehetőségét, amely évente 180-200 milliárd forint (jelenleg már 240 milliárd forint) kiadást jelent a magyar Nyugdíjkasszának. A magyar férfiakat a magyar állam ebből diszkriminatív módon kizárta, holott a magyar állam által kiadott hivatalos statisztikai adatokkal egyértelműen igazolható, hogy a magyar férfiak várható életkora 6-7 évvel rövidebb, mint a magyar nőké. Külön is kiemelendő a szolgálati járandóságban részesülő férfiak esete, akik közül a magyar hivatalos statisztikai adatok szerint 2012-2018. közötti években összesen csak 12 fő érte el a tényleges öregségi nyugdíjkorhatárt, a többiek, összesen 1335 fő időközben már elhunyt.*

3. *A magyar állam 2017. évben létrehozta a nyugdíjas szövetkezeteket, amelyeken keresztül munkát vállaló nyugdíjasok (beleértve az 1. pontban levőket is) nem fizetnek sem nyugdíjjárulékot (10%), sem egyéb járulékokat (összesen 8,5%), és az őket alkalmazó munkáltatóknak sem kell fizetniük a társadalombiztosítási adót (2017. évben 23,5%, 2018. évben 21,5%, 2019. évben július 1-ig 19,5%, július 1-től 17,5%). Ez éves szinten közel 10 milliárd forintos bevételkiesést jelent a magyar Nyugdíjkasszáknak.*
4. *A Magyar Népköztársaság és a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége között a szociális ellátás területén való együttműködés tárgyában Budapesten, az 1962. december 20-án kötött egyezmény kihirdetéséről szóló 1963. évi 16. törvényerejű rendelet és annak végrehajtásáról szóló 7/1964. (VIII. 30.) MüM rendelet alapján évente kb. 12 milliárd forint összegű nyugdíjat fizet ki a magyar Nyugdíjkassza terhére olyan ukrán, orosz és belarusz állampolgároknak, akik Magyarországon soha nem fizettek nyugdíjjárulékot, vagy bármely adót. Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság adatai szerint 44.000 külföldi állampolgárt érint, ez a szám jelentősen meghaladja a magyar szolgálati járandóságban részesülők létszámát. A magyar nyugdíjbiztosítási feladatokat ellátó szerv a nyugellátást legkorábban a volt Szovjetunió (Oroszország, Ukrajna, Belarusz) területéről történő áttelepülést követő hónap első napjától állapíthatja meg, a szovjet nyugdíj megállapítása időpontjában érvényben volt magyar jogszabályok alapján. Az az Ukrajnában vagy Oroszországban vagy Belaruszban szolgálati nyugdíjban részesülő személy, aki Magyarországon levő lakóhelyre bejelentkezett/bejelentkezik, ebben az esetben magyar szolgálati nyugdíjat kapott/kap, ráadásul a nyugdíjának/járandóságának mértékét a magyar viszonyoknak megfelelő jogosultság havi összegében állapították/állapítják meg. Ez azt is jelenti, hogy velem szemben az állampolgárság és életkor alapján történő hátrányos megkülönböztetés, negatív diszkrimináció egyértelműen megállapítható, hiszen a volt Szovjetunió (Oroszország, Ukrajna, Belarusz) területén is hamarabb mehetnek nyugdíjba a fegyveres testületek, szervek tagjai, azaz nem a 65. életévük betöltését követően. (Megjegyzés: Oroszországban 2018. évben a nőknél 55 év, a férfiaknál 60 év a nyugdíjkorhatár). A fentiek továbbá azt is jelentik, hogy amennyiben az az orosz/ukrán/belarusz állampolgár, aki például korábban Oroszországban/Ukrajnában/Belaruszban rendőr/katona volt, és akinek a hazájában pl. 53 évesen szolgálati (vagy ennek megfelelő) nyugdíjat állapítottak meg, és ezt követően Magyarországra költözött/költözik, annak a nyugdíjából egyrészt nem vonták/vonják a mindenkori magyar adókulcsnak (jelenleg 15 %) megfelelő összeget, továbbá magyarországi munkavállalása esetén nem szüneteltették/szüneteltetik a nyugdíját abban az esetben sem, ha az éves jövedelme eléri a mindenkori minimálbér 18-szorosát. Ez pedig egyértelműen életkoron és állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés, negatív diszkrimináció. Morálisan elfogadhatatlan az, hogy miközben én egész életemben Magyarországon fizettem a társadalombiztosítási járulékot, és adókat, ugyanakkor az Oroszországból/Ukrajnából/Belaruszból Magyarországra költöző vagy csak bejelentett lakcímet igazoló (ténylegesen pedig Oroszországban/Ukrajnában/Belaruszban élő) nyugdíjasok az életük során soha egyetlen forintot sem fizettek be Magyarországon sem a Nyugdíjkasszába, sem pedig az Egészségbiztosítási Alapba.*
5. *A 2017. évben bevezetésre került új szabályozás szerint a labdarúgó klubok a sportolók foglalkoztatása után nem fizetnek társadalombiztosítási járulékokat, társadalombiztosítási adókat, ez éves szinten – figyelemmel a sportolók nagy számára – több 10 milliárd forintos bevételkiesést jelent a magyar Nyugdíjkasszáknak.*
6. *A magyar állam elfogadta és 2019. január 1-től alkalmazza azt a jogszabályt, hogy a nem állami közsférában foglalkoztatott, munkaviszonyból származó jövedelmet szerző, öregségi nyugdíjkorhatárt betöltő nyugdíjasoknak nem kell fizetniük sem nyugdíjjárulékot (10 %), sem egyéb járulékot (összesen 8,5 %), és az őket alkalmazó munkáltatóknak sem*

kell fizetniük a társadalombiztosítási adót (2019-ben 19,5 %, 2019. július 1-től 17,5%). Ez éves szinten több tízmilliárd forintos bevételkiesést jelent a magyar Nyugdíjkasszának. Ez egyben azt is jelenti, hogy az a szolgálati járandóságban részesülő velem egykorú, tehát 54 éves nő – aki a hozzám hasonlóan nem az állami közszolgálati szektorban dolgozik – esetében nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságot, és a munkaviszonya után sem neki, sem pedig a munkáltatójának nem kell fizetnie semmilyen járulékot sem, egyedül a munkaviszonya után kell 15% személyi jövedelemadót befizetnie. Ez olyan mértékű megkülönböztetés a szolgálati járandóságban részesülő nők és férfiak között, amelyet semmilyen ésszerű magyarázat nem indokol.

7. A magyar állam elfogadta és 2020. július 1-től alkalmazza azt a jogszabályt, hogy a nem állami közszférában foglalkoztatott, bármely jogviszonyból származó jövedelmet szerző, öregségi nyugdíjkorhatárt betöltő nyugdíjasoknak nem kell fizetniük sem nyugdíjjárulékot (10 %), sem egyéb járulékot (összesen 8,5 %), és az őket alkalmazó munkáltatóknak sem kell fizetniük a társadalombiztosítási adót (2019-ben 19,5 %, 2019. július 1-től 17,5%). Ez éves szinten további tízmilliárd forintos bevételkiesést jelent a magyar Nyugdíjkasszának. Ez egyben azt is jelenti, hogy az a szolgálati járandóságban részesülő velem egykorú, tehát 54 éves nő – aki a hozzám hasonlóan nem az állami közszolgálati szektorban dolgozik – esetében nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságot, és a munkaviszonya után sem neki, sem pedig a munkáltatójának nem kell fizetnie semmilyen járulékot sem, egyedül a munkaviszonya után kell 15% személyi jövedelemadót befizetnie. Ez olyan mértékű megkülönböztetés a szolgálati járandóságban részesülő nők és férfiak között, amelyet semmilyen ésszerű magyarázat nem indokol.

VIII.F) A magyar nyugdíjbiztosítási rendszerből (Nyugdíjkasszából) 2012. és 2019. év közötti években, a rendelkezésre álló nyilvános adatok szerint, a pénzügyi összesítés alapján az alábbi összegek kerültek elvonásra (kifizetésre, illetve befizetés mentesítésére):

- kb. 3.000 milliárd forint (magánnyugdíjpénztári vagyon elvonása),
- kb. 1.000 milliárd forint (NŐK 40 év alapján kifizetett nyugdíj),
- kb. 600 milliárd forint (elvont nyugdíjbiztosítási befizetés az Államkincstárba),
- kb. 100 milliárd forint (orosz, ukrán nyugdíjasok részére kifizetett nyugdíj),
- kb. 10 milliárd forint (nyugdíjas szövetkezetek, öregségi nyugdíjasok nyugdíjjárulék mentessége)
- kb. 20 milliárd forint (sportolók, focisták után 500 millió forintig nem fizetnek társadalombiztosítási járulékot)
- A magyar állam által publikált hivatalos statisztikai adatok (figyelemmel a KSH "Nyugdíjak és egyéb ellátások, 2018" című kiadványban feltüntetett adatok) szerint a 2018. évben befizetett összes nyugdíjjárulék 81%-át fordította csak a magyar állam nyugdíjakra, míg 2019. évben pedig a befizetendő nyugdíjjárulékok 72%-át tervezi csak kifizetni nyugdíjakra. Ez azt jelenti, hogy 2018. évben a nyugdíjbiztosítás címén befizetett összegből, azaz 4.200 milliárd forintból kb. 700 milliárd forintot egyáltalán nem nyugdíjkifizetésekre fordított a magyar állam. Sőt 2019. évben a nyugdíjbiztosítás címén befizetendő összegből, azaz kb. 4.350 milliárd forintból kb. 860 milliárd forintot egyáltalán nem nyugdíjkifizetésre fordít majd a magyar állam.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a magyar nyugdíjbiztosítási rendszerből (kizárólag a Nyugdíjkasszából) 2012. év és 2019. év között összesen kb. 5.600, azaz ötezer-hatszáz milliárd forint került elvonásra.

A KSH "Nyugdíjak és egyéb ellátások, 2018" című kiadványa szerint Magyarországon 2018. év januárjában 2,6 millió fő részesült nyugdíjban és egyéb ellátásban. 2017. évben a nyugdíjra és egyéb ellátásokra fordított kiadások 3 598,5 milliárd forintot tettek ki, ami a GDP 9,4%-ának felelt meg.

A Nyugdíjbiztosítási Alapból nyugellátásra 3 147,3 milliárd forintot fordítottak, aminek

- 88%-át, 2 775,5 milliárd forintot öregségi nyugdíjra (korbetöltött öregségi nyugdíj, nőknek 40 év jogosultsági idő alapján járó nyugdíj),

- 12%-át hozzátartozói nyugellátásokra (özvegyi és szülői nyugdíjak, árvaellátás) költötték.

A megváltozott munkaképességgel összefüggő ellátások, ezen belül a rokkantsági és a rehabilitációs ellátások 279,6 milliárd forintos kiadását az Egészségbiztosítási Alapból fedezték, továbbá innen finanszírozták a baleseti járadék, a rokkantsági járadék, a bányászok egészségkárosodási járadéka és a kártérítési járadék összesen 25,4 milliárd forintnyi összegét.

Nem társadalombiztosítási forrásokból 146,2 milliárd forintot fizettek ki az életkoron alapuló ellátásokra (korhatár előtti ellátás, szolgálati járandóság, balettművészeti életjáradék, átmeneti bányászjáradék), valamint számos egyéb járadékra, juttatásra.

A „Nők 40”-et igénybe vevők jóval a nyugdíjkorhatár előtt, átlagosan 59,3 évesen mentek nyugdíjba. (Miután a hölgyek várható további élettartama ebben az életkorban meghaladja a húsz évet, a nők kedvezményes nyugdíjában részesülő hölgyek átlagosan 21 évet töltenek majd nyugdíjban.)

2018. januárjában az ellátottak 78%-a öregségi nyugdíjban, 13%-a megváltozott munkaképességűeknek járó ellátásokban, 5%-a hozzátartozói nyugellátásban (özvegyi nyugdíj, árvaellátás, szülői nyugdíj), 4%-a egyéb ellátásban, járadékban részesült, életkoron alapuló ellátást (korhatár előtti ellátás, szolgálati járandóság, stb.) 6%-uknak (42 ezer fő) utaltak.

Fenti adatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a magyar állam a nyugdíjbiztosítási rendszerből 2012. év és 2019. év között összesen, kb. 1,3 évi teljes összeget (kb. 5.600 azaz ötezer-hatszáz milliárd forintot) elvont.

A fentiekén túl a magyar állam az elmúlt években lemondott kb. 850 milliárd forint adóbevételeiről, amelyet kizárólag a magyar profi sport finanszírozására (elsősorban magyarországi, valamint utánpótlás címén külföldi – szlovén, horvát, szerb, román, szlovák, ukrán – footballstadionok, sportközpontok építésére) használt fel.

A magyar kormány által finanszírozott médiahirdetések, hivatalos statisztikai adatok alapján egyértelműen megállapítható az is, hogy a magyar gazdaság rendkívül jó állapotban van, sőt az Európai Unióban a legdinamikusabban növekvő országok egyike Magyarország.

Ezek alapján viszont egyértelműen megállapítható, hogy nem lehet jogszerű módon arra hivatkozni, és érvként elfogadni sem az emberi Jogok Európai Bírósága előtt, sem pedig a magyar bíróságok előtt, hogy a magyar nyugdíjbiztosítási rendszer (Nyugdíjkassza) nehéz pénzügyi helyzetben van, és ezért jogszerű a tulajdonjogi védelem alatt álló szolgálati járandóság mindenkori legmagasabb adókulccsal történő csökkentése, valamint a munkaviszonyból származó, és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén az adott évben annak szüneteltetése.

Megjegyzést érdemel az a tény, hogy még a Magyar Nemzeti Bank által elkészített, a 2019. évre vonatkozó versenyképességi programban egyértelműen azt határozta meg, hogy meg kell szüntetni a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén a korhatár előtti ellátás/ szolgálati járandóság szüneteltetésének gyakorlatát.

IX. Magyarország Alaptörvény O) cikke szerint: „Mindenki felelős önmagáért, képességei és lehetőségei szerint köteles az állami és közösségi feladatok ellátásához hozzájárulni.” Elfogadhatatlannak tartom azt, hogy szolgálati járandóságomból a magyar állam elvonja havonta a mindenkor legmagasabb adónak megfelelő összeget (jelenleg 15%), továbbá a 8 havi teljes szolgálati járandóságot (100%), valamint a munkaviszonyomból származó jövedelem után az aktív munkavállalókkal azonos mértékű járulékokat (munkavállalóként személyi jövedelemadó 15%, nyugdíjbiztosítási járulék 10%, természetbeni egészségbiztosítási járulék 4%, pénzbeli egészségbiztosítási járulék 3%, és munkaerő-piaci járulék 1,5%, azaz összesen 33,5 %,) továbbá a munkaadóm (szociális hozzájárulási adó címén 2017-évben 23,5%, míg 2019. évben 19,5 %, 2019. július 1-től 17,5% mértékű) társadalombiztosítási adót is fizetett. A tőlem így elvont összeg magasabb, mint a részemre folyósított 4 havi szolgálati járandóságomnak és a havi fizetésemnek az összege. Ez példátlan mértékű elvonás, hiszen ilyen mértékben még a leggazdagabb magyar állampolgároktól sem történik jövedelem, járulék, járandóság elvonás. Ez olyan mértékű hátrányos megkülönböztetés, diszkrimináció, amelyre nincs elfogadható, jogos érdekekkel alátámasztható jogszerű magyarázat. A magyar bíróságok egyetlen esetben sem vizsgálták az arányosság kérdését, annak ellenére, hogy ezt minden esetben indítványoztam, és az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata alapján is kötelező eljárás. Fentiekkel kapcsolatban részletesen – az Alaptörvény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménye konkrét cikkeit megjelölve és azokat jogilag is értelmezve – indokoltam, hogy az egységes homogén csoportba, a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportjába tartozók között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a jogalkotó és az alperes is. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresetemben, valamint a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben és a Kúriához benyújtott kérelemben egyértelműen leírtam azt is, hogy esetemben a társadalombiztosítási jogviszonyom (tehát nyugdíjszerző időszak megléte) időtartama vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem hozott döntést. Ennek ellenére sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria nem indokolta érdemben, hogy konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, miért nem merül fel Alaptörvénybe ütköző, továbbá az az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe ütköző alapjogi sérelem, valamint nemzetközi szerződésekbe ütköző jogsérelem, és ezekre figyelemmel nem indokolta azt sem érdemben, hogy miért nem fordult az Európai Unió Bíróságához sem pedig az Alkotmánybírósághoz.

X. Álláspontom szerint a jogalkotó 2019. január 1-én a hatályba léptetett jogszabály-módosításokkal a szolgálati járandóságban részesülők vonatkozásában is megszüntette a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/B §-ában meghatározott kereseti korlátozást, amelyet az alábbi jogszabályi rendelkezések bizonyítják:

1. A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11.§ (1) bekezdése szerint a Tny 83/B §-ának alkalmazása során az öregségi nyugdíj alatt a szolgálati járandóságot is érteni kell.
2. A Tny. 83/B §-ának (1) bekezdésében meghatározott kereseti korlát azokra az öregségi nyugdíjkorhatárt be nem töltött személyekre vonatkozik, akik a Tbj. 5.§-a szerinti biztosítási jogviszonyban állnak.

3. A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX törvény 5.§ (1) bekezdés a) pontja szerint viszont a saját jogú nyugdíjasnak minősülő személy által létesített Munka törvénykönyve szerinti munkaviszony 2019. január 1-től nem minősül Tbj. szerinti biztosítási jogviszonynak.
4. Mivel a Tbj. 14.§ (3) bekezdése saját jogú nyugellátásnak az öregségi nyugdíjat minősíti és a Keny. tv. (11) bekezdése szerint a Tny.83/B §-ának alkalmazása során öregségi nyugdíj alatt a szolgálati járandóságot is érteni kell, ez alapján egyértelműen megállapítható, hogy a Munka Törvénykönyve szerinti munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülőkre nem vonatkozik az a szabály, hogy szüneteltetni kell a szolgálati járandóságot, amennyiben a jövedelmük meghaladja a minimálbér 18-szorosát.
5. Részemre 2007. december 30-án a hatályos jogszabályok alapján megállapított társadalombiztosítási határozattal, jogszerűen szolgálati nyugdíj került megállapításra, és mivel a társadalombiztosítási jogviszony alapján már ekkor is rendelkeztem a Tbj. törvény alapján több mint 20 év (ténylegesen 25 év) társadalombiztosítási jogviszonnyal, ez alapján saját jogú nyugdíjasnak minősülök. Ezt részletesen kifejtettem bírósági keresetemben, fellebbezésemben, és jelen felülvizsgálati kérelemben is.
6. A Tny. 18.§ (2a) pontja szerint öregségi teljes nyugdíjra jogosult életkorától függetlenül az a nő, aki legalább 40 év társadalombiztosítási jogosultsági idővel rendelkezik. Ez bizonyítja egyértelműen azt, hogy az a nő, aki szolgálati járandóságban részesül, és 40 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezik, akkor már 55 éves korától (feltéve, ha 14 éves korától folyamatosan dolgozott) nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságát, ha jelenleg is a Munka törvénykönyve alapján munkaviszonyban dolgozik. Sőt nem kerül levonásra ezen nők esetében a szolgálati járandóságukból a minden más szolgálati járandóságban részesülő esetében havonta levonásra kerülő 15% személyi jövedelemadónak megfelelő mértékű összeg, valamint a munkaviszonyból származó jövedelmükből kizárólag csak a személyi jövedelemadót kell fizetniük, semmilyen egyéb levonás (nyugdíjjárulék, egészségbiztosítási járulék, szolidaritási járulék, összesen 18,5 %) nem terheli a jövedelmüket, sőt az őket alkalmazó munkáltatóknak sem kell 2019. január 1-től fizetniük a 19,5 %, 2019. július 1-től pedig a 17,5% társadalombiztosítási adót. Ezzel egyértelműen súlyosan hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a magyar jogalkotó a férfi és a női szolgálati járandóságban részesülők között, tehát ez nemi alapon történő hátrányos megkülönböztetés, nemi alapú diszkrimináció. Ezt részletesen kifejtettem bírósági keresetemben, fellebbezésemben, és jelen felülvizsgálati kérelemben is.

XI. A Magyar Államkincstár Nyugdíjfolyósító Igazgatóság által hivatkozott jogszabályi rendelkezések diszkriminatívak, súlyosan hátrányos megkülönböztetés ér, ezáltal sérülnek az alapvető emberi jogaim és veszélyeztetik a megélhetésemet, anyagi egzisztenciámat. A bírósági keresetemben, fellebbezésemben és a felülvizsgálati kérelemben is részletesen megindokoltam alapján az általam sérelmezett jogszabályi rendelkezések egyebek mellett Magyarország Alaptörvényébe továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezményébe és nemzetközi szerződésekbe ütköznek.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy én hivatásos szolgálati jogviszonyban álló rendőrtisztként is mindig, minden körülmények között maximális emberi tisztességgel, becsülettel, a legjobb tudásom szerint végeztem a szakmai munkámat, a pályafutásom alatt több mint 15 alkalommal részesültem dicséretben és jutalomban, ugyanakkor büntetőeljárás, fegyelmi eljárás soha nem folyt ellenem. Rendőri pályafutásom során soha nem adminisztratív munkakörben, hanem a végrehajtó állomány tagjaként, azaz bűnügyi nyomozóként, majd bevetési egységek tagjaként fegyveres bűnözők, gyilkosok, kábítószer-kereskedők, fegyverkereskedők, pénzhamisítók, zsarolók, rablók, betörők, és más erőszakos, fegyveres, illetve felfegyverkezett személyek által elkövetett bűncselekmények felderítésében, valamint az elkövetők tényleges elfogásában vettem részt,

továbbá megfenyegetett bírók közvetlen személyi védelmét is elláttam, majd pedig a magyar és a külföldi szervezett bűnözői körök tagjai által üldözött, kiemelkedő súlyú büntetőügyekben résztvevő tanúk, fenyegetett helyzetben levő személyek, és érintettek védelmének ellátásában személyesen is közreműködtem. Mivel ez egy teljesen új rendőri egység volt, ezért a létrehozását követően, a szolgálati feladatok szakszerű végrehajtása érdekében a szakmai munka jogi, elméleti és gyakorlati alapjainak megteremtése mellett elengedhetetlenül szükséges volt a beosztottaim helyszíni irányítása, koordinálása, a tényleges védelmi feladatokban való személyes részvételem is. Elfogadhatatlannak tartom azt, hogy több évtizeden keresztül a köz szolgálatában, a köz érdekében végzett tisztességes szakmai munkámat úgy „becsüli, hálálja meg” a magyar állam, hogy visszamenőleges hatályú törvény alapján elvonja a hatályos jogszabályok alapján évekkel korábban megállapított szolgálati nyugdíjamat, miközben személyre szóló jogszabályok tömkelegével hatalmas anyagi előnyökhöz juttatja azokat az embereket, akiknek az állami juttatásait ténylegesen nem társadalombiztosítási befizetés és szolgálati jogviszonyban korlátozott alapvető emberi jogok ellentételezése alapozta meg. Soha nem hittem volna, hogy a jogalkotó olyan jogszabályokat fogad el, amelyekkel egyik napról a másikra, ráadásul visszamenőleges hatállyal megfosztanak a jogszabályokon alapuló szolgálati nyugdíjamtól, sőt olykor még lekezelő stílusban is viselkednek, kioktató hangnemben beszélnek velem egyes bírósági tárgyalásokon. Elfogadhatatlannak tartom azt is, hogy egyes állami vezetők részéről még a Parlamentben is többször elhangzott (ezeket a parlamenti jegyzőkönyvet tartalmazzák), hogy a volt rendőrök „Kádár huszárok”, ingyenélők. Fontosnak tartom azonban megjegyezni azt, hogy soha nem voltam egyetlen pártnak, így a korábbi állampártnak, az MSZMP-nek sem a tagja. Ezekkel a kijelentésekkel megsértették az emberi méltóságomat, hiszen a fenti dehonesztáló jelzőkkel a volt rendőröket illették. Fontosnak tartom megjegyezni azt, hogy a Magyarországon hatályos jogi szabályozás miatt kialakult jelenlegi élethelyzetem teljes mértékben hasonlatos ahhoz, mint amikor az apai és anyai nagyszüleim minden vagyonát az 1950-es években a kommunizmus építése, és a termelőszövetkezetek létrehozása érdekében államosították. A nagyszüleim és szüleim rettenetesen megszenvedték az államosítást, hiszen minden vagyonukat a társadalmi igazságosság jegyében, a kommunizmus, a társadalmi tulajdon kiépítésére hivatkozva – az akkori jogalkalmazók hathatós közreműködésével – elvették, az életüket teljesen ellehetetlenítették, folyamatosan zaklatták (az egyik nagyapámat, aki az I. világháborúban harcolva súlyosan megsérült, elveszítette több ujját és mozgásában is erősen korlátozott lett, még brutálisan bántalmazták is), és mindezt az utólagos, de csak részbeni anyagi kárpótlással sem tudta jóvátenni, feledtetni a magyar állam. Abban az időszakban is a magyar Országgyűlés által hozott hatályos jogszabályok alapján, sok esetben a bíróságok ítéletei alapján történt a magántulajdon elvétele, és kisajátítása, csak akkor elsősorban földterületek, állatok, termények, és vagyontárgyak formájában, jelenleg pedig a hatályos jogszabályok alapján megállapított szolgálati nyugdíjam – szolgálati járandósággá történő átnevezését, alacsonyabb jogvédelem alá eső „lecsúsztatását” követően – 80%-nak, több jogcímre és a társadalmi igazságosságra hivatkozással, készpénz formájában történő elvétele valósul meg. A nagyszüleimmel, szüleimmel történtek kihatással voltak az én, míg a szolgálati járandóságom megvonása pedig már a gyermekeim, sőt majd az unokáim életére is, mivel így nem tudom őket anyagilag támogatni.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, valamint a Fővárosi Törvényszék és a Kúria is az ítéletét olyan az Alaptörvényt, továbbá az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményébe, valamint nemzetközi egyezményeket sértő jogszabályok alkalmazásával hozta meg, melyek felülvizsgálatát az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban nem, vagy nem a jelen perben irányadó szempontok alapján végezte el. Ennél fogva, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, valamint a Fővárosi Törvényszék és a Kúria az alkotmánybírói eljárás kezdeményezésének elmulasztásával és az ítélet alaptörvény-ellenes és egyezményesértő jogszabályok alapján történő meghozatalával jogsértő módon járt el, ekképpen ítélete is jogszabálysértő.

XII. A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése – azok az általam hivatkozott valamennyi alaptörvény-ellenesség és egyezményesértés – vonatkozásában az Alkotmánybíróság egyáltalán nem foglalt még érdemben állást, ezekben a kérdésben még nem döntött érdemben, vagy csak részben döntött, ezért kérem T. Alkotmánybíróságot az alkotmányjogi panasz elbírálására.

Bírósági keresetemben, fellebbezésemben és a felülvizsgálati kérelemben is indítványoztam, hogy az ügyemben a bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást az Európai Unió Bíróságán, amelynek a hatáskörét megalapozzák a 2012/C338/01 számú „a nemzeti bíróságok figyelmébe az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek előterjesztésére vonatkozóan” című – minden nemzeti bíróságra (beleértve az Alkotmánybíróságot is), hatóságra, kötelező érvényű – AJÁNLÁSOK alábbiakban idézett 2., 9., 10., 11. pontjai is:

2. Az Európai Unióról szóló szerződés (a továbbiakban: EUSZ) 19. cikke (3) bekezdésének b) pontja és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikke alapján az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik az uniós jog értelmezésére és az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényességére vonatkozó előzetes döntés meghozatalára.

9. Az EUMSZ 267. cikk értelmében minden olyan tagállami bíróság, amely bírósági határozattal záruló eljárásban hoz döntést, főszabály szerint előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszthet a Bíróság elé. A bíróság fogalmát a Bíróság az uniós jog önálló fogalmaként értelmezi, és ennek során olyan tényezők összességét veszi figyelembe, mint például az, hogy a kérelmet előterjesztő szerv jogszabály alapján jött-e létre, állandó jelleggel működik-e, hatásköre kötelező jellegű-e, az eljárása kontradiktórius jellegű-e, jogszabályokat alkalmaz-e, valamint független-e.

10. Kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik arról határozni, hogy előzetes döntéshozatal céljából a Bírósághoz fordul-e, függetlenül attól, hogy az alapeljárásban részt vevő felek ezt kezdeményezték-e.

11. Az EUMSZ 267. cikk értelmében valamennyi érintett bíróság hatáskörrel rendelkezik az uniós jog bármely szabályának értelmezésére vonatkozó, előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszteni a Bíróság elé, amennyiben úgy ítéli meg, hogy ez az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez szükséges.

T. Alkotmánybíróság, az előzetes döntéshozatali eljárás keretében, különösen az alábbi kérdéseket kértem feltenni a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak, Fővárosi Törvényszéknek, Kúriának, illetve kérem feltenni az Európai Unió Bíróságának:

1. Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy a szolgálati járandóságban levő, azonos életkorú személy nő vagy férfi?

2. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy Magyarországon vagy külföldön végeznek jövedelmet eredményező munkát?*
3. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy Magyarországon milyen munkát végeznek, azaz őstermelőként dolgoznak vagy más munkaviszonyban vagy jogviszonyban állnak és szereznek jövedelmet?*
4. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy Magyarországon milyen munkát végeznek, azaz gazdasági társaság üzletvezetésre jogosultjaként vagy üzletrésszel rendelkező tagjaként dolgoznak vagy más jogviszonyban állnak és szereznek jövedelmet?*
5. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy Magyarországon milyen munkát végeznek, azaz országgyűlési képviselőként vagy európai parlamenti képviselőként dolgoznak vagy munkaviszonyban állnak és szereznek jövedelmet?*
6. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy magyarországi telephellyel rendelkező, ott munkaviszonyban álló, de külföldi úton levő, kamionsofőrként dolgoznak vagy munkaviszonyban állnak és szereznek jövedelmet?*
7. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az*

alapján, hogy a magyar határon szolgálatot teljesítő, és szolgálati járandóságban részesülő önkéntes műveleti tartalékosokként dolgoznak vagy más jogviszonyban állnak és szereznek jövedelmet?

8. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülő, munkaviszonyban álló, abból jövedelmet szerző illetve a külföldről Magyarországra települt külföldi állampolgárságú – kétoldalú szerződés alapján – Magyarországon nyugdíjban (ukrán, orosz szolgálati nyugdíjban) részesülők között?*
9. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz a magyar állampolgárságú, azonos időponttól szolgálati járandóságban részesülő, de ezt követően eltérő időponttól munkaviszonyban álló, és abból jövedelmet szerző személyek között?*
10. *Összeegyeztethető-e különösen a megkülönböztetés tilalmával, a joggal való visszaélés tilalmával, továbbá a tulajdonhoz való joghoz, a szociális biztonsághoz, a szociális segítségnyújtáshoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő európai uniós alapjoggal, ha egy tagállam jogi szabályozása különbséget tesz egy homogén csoportba tartozók, jelen esetben a magyar állampolgárságú, szolgálati járandóságban részesülők között, az alapján, hogy Magyarországon milyen munkát végeznek, azaz egyéni vállalkozóként (EVA, KATA) vagy más jogviszonyban állnak és szereznek jövedelmet?*

A Kúria 2019. november 11-ei dátummal ellátott, Mfv.III.10.261/2019/4.számú és általam személyesen, valamint meghatalmazott ügyvédem által 2019. december 18-án átvett végzésében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 57.M.3064/2017/11. számú elsőfokú ítéletét valamint a Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.491/2018/7. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartotta, továbbá nem kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, és az Európai Unió Bíróságánál az előzetes döntéshozatali eljárást és a szolgálati járandóság szüneteltetésére alapot adó jogszabályi rendelkezések alkalmazásának perben történő kizárását, mivel a Kúria nem észlelte az alkalmazandó jogszabályok alaptörvény-ellenességét és nemzetközi szerződésekbe ütközését.

Ennek indoklásaként egyebek mellett, az Emberi Jogok Európai Bírósága Markovics v. Hungary, Béres v. Hungary és az Augusztin v. Hungary (77575/11, 19828/13, 19829/13) ügyekben hozott határozatára hivatkozott. E szerint az Emberi Jogok Európai Bírósága a fenti ügyekben benyújtott, a szolgálati nyugdíjak átalakítását, a járandóság összegének a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentését kifogásoló indítványok vizsgálata eredményeként arra jutott, hogy a társadalombiztosítási juttatás csökkentése nem ésszerűtlen és nem aránytalan mértékű, az eltérő bánásmód pedig ésszerű arányossági kapcsolatban van a szabályozás által elérni kívánt céllal, így a tulajdonhoz való jog és a diszkriminációtilalom megsértését nem állapította meg. Kúria hivatkozott arra is, hogy a 2012. évi és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában már kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, és az Alkotmánybíróság a Kúria kezdeményezését a III/355-5/2015 számú határozatával elutasította illetve ezt követően benyújtott alkotmányjogi panaszomat az Alkotmánybíróság a 3112/2016.(VI.3) AB határozatával (IV/3105-10/2015) elutasította, részben visszautasította.

A Kúria ítéletében megállapította, hogy a Knymt. 11. § (1) bekezdése és a Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdése alkalmazásának mellőzésére sem a közigazgatási, sem a bírósági eljárásban nem volt lehetőség, ezért a felülvizsgálati kérelmemet alaptalannak találta és a jogerős ítéletet – a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Kúria indokolásában foglaltakkal ellentétben egyértelműen megállapítható az a tény, hogy sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria nem vizsgálta érdemben a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése alaptörvény-ellenessége, sem pedig nemzetközi szerződésekbe ütközése Alkotmánybírósághoz fordulását, elutasításának okairól részben nem rendelkeztek, részben pedig téves jogi következtetéseket vontak le. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtti keresetemben, a Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben és a Kúriához beterjesztett felülvizsgálati kérelemben is kértem, hogy kezdeményezze az Európai Unió Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását, azonban a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Fővárosi Törvényszék és a Kúria végzésében is téves jogi következtetés alapján döntött az Európai Unió Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezésének elutasításáról.

Kúria végzésében foglaltakkal kapcsolatban az alábbi, tényszerű megállapításokat teszem:

Álláspontom szerint a felülvizsgálati kérelmem megalapozott volt, mivel olyan új tényeket, alaptörvény-ellenességet, nemzetközi szerződésbe (konkrét jogszabályhelyekbe) ütközést tartalmazott, amelyekben az Alkotmánybíróság még nem hozott döntést. Egyértelmű tény az is, hogy a 2012. és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában a Kúria nem minden, általam részletesen indokolt Alaptörvénybe ütköző kérdésben kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, így az AB is csak azokban tudott határozatot hozni, amelyeket a Kúria benyújtott.

Az általam a 2012-2016. években benyújtott alkotmányjogi panaszokat az Alkotmánybíróság szintén nem teljes körűen vizsgálta, sőt az Alkotmánybíróság által hozott határozatokban egymással is ellentmondásban álló megállapítások vannak.

A Kúria indokolása valótlan a tekintetben is, mivel egyértelműen megindokoltam, hogy az általam indítványozott kérdések annak eldöntéséhez szükségesek, hogy az alperes határozata, valamint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete az Alaptörvény konkrétan mely cikkei alapján alaptörvény-ellenesek, és konkrétan mely nemzetközi szerződésekbe (azok mely pontjaiba) ütközik. Tekintettel arra, mivel az általam feltett kérdésekre adandó válaszok tovább erősítik annak megértését, hogy miért alaptörvény-ellenes, és miért ütközik nemzetközi szerződésekbe, valamint az Egyezménybe, ezért indítványoztam azokat.

Az elmúlt évek tapasztalata alapján azonban egyértelműen megállapítható, hogy az ügyeimben eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Törvényszék valamint a Kúria eljáró tanácsai is kizárólag egyetlen preconcepció mentén ítéleztek, kizárólag elutasították a kereseteimet, azokban bármely a jogszabályi hivatkozásaimat, tényleges indokolásaimat teljes mértékben figyelmen kívül hagyták. Külön is sérelmesnek tartom azt, hogy az ügyeim lényegi körülményeinek megítélését szolgáló indokolások egyszerűen csak megállapítások voltak, de azok nem egymásra épülő, koherens tényeken, jogszabályi hivatkozásokon alapultak. Ezek felvetik ügyemben a tisztességes eljárás sérelmét is, amely az Alaptörvény XXIV. cikkébe – „(1)

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. (2) Mindenki joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.” – ütközik.

A Kúria hivatkozott a BH 2014.317. számon közzétett eseti döntésére – az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (Abtv.) 25. § (1) bekezdése és a Pp. 155/B. § (1) és (3) bekezdése együttes értelmezése, valamint az Alkotmánybíróság 32/2011. (V. 5.) AB határozatában és a 42/2005. (XI. 14.) AB határozatban foglaltak alapján – kimondta: az utólagos normakontrollra irányuló bírói kezdeményezés a bírói függetlenség eleme, a bíró utólagos normakontroll iránti indítvány előterjesztésére jogorvoslati úton éppúgy nem kötelezhető, mint ahogyan arra sem, hogy a kezdeményezést, amennyiben annak feltételei fennállnak (vagyis a bírónak az előtte folyamatban lévő ügyben olyan normát kell alkalmaznia, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli) mellőzze. Hivatkozott arra is a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárásban nem vitattam, hogy a munkaügyi bíróság a társadalombiztosítási határozatokat az irányadó anyagi jogszabályok helytálló alkalmazásával vizsgálta felül, olyan okot, ami az ítélet hatályon kívül helyezésére és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítására – az ügyben alkalmazott jogszabályok Alkotmánybíróság általi megsemmisítése és alkalmazásuknak az ügyekben való kizárása nélkül – alapot adna, nem jelöltem meg, ezért a Kúriának a felülvizsgálati kérelemben felhozott kifogások alapján kizárólag abban a kérdésben kellett döntenie, kezdeményezi-e az Alkotmánybíróság eljárását és a felperes szolgálati járandósága szüneteltetésére alapot adó jogszabályi rendelkezések alkalmazásának a perben történő kizárását.

A Kúria ezen indokolása nem tényyszerű, mivel egyértelműen megindokoltam, hogy az alperes határozatai, valamint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elsőfokú ítélete és a Fővárosi Törvényszék jogerős ítélete az Alaptörvény mely konkrét cikkei alapján alaptörvény-ellenesek és konkrétan mely nemzetközi szerződésekbe ütköznek. Elsősorban nem az alaptörvény-ellenes, hogy a Fővárosi Közigazgatási Hivatal, továbbá a Fővárosi Törvényszék és a Kúria nem fordult az Alkotmánybírósághoz, hanem az alperes határozatai valamint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság valamint a Fővárosi Törvényszék és a Kúria ítéletei alaptörvény-ellenesek, egyezményellenesek és nemzetközi szerződésbe ütközők, amely tények kimondására viszont csak az Alkotmánybíróság jogosult. Az elmúlt évek tapasztalata alapján azonban megállapítható, hogy az ügyeimben eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság valamint a Fővárosi Törvényszék és a Kúria eljáró tanácsai is kizárólag egyetlen preconcepció mentén ítéleznek, kizárólag elutasították a kereseteimet, azokban bármely a jogszabályi hivatkozásaimat, tényleges indokolásaimat teljes mértékben figyelmen kívül hagyták. Külön is sérelmesnek tartom azt, hogy az ügyeim lényegi körülményeinek megítélését szolgáló indokolások egyszerűen csak megállapítások voltak, de azok nem egymásra épülő, koherens tényeken, jogszabályi hivatkozásokon alapultak. Sérelmezhető az is, hogy a szolgálati járandóságon szüneteltetése tárgyában lefolytatott bírósági eljárásokban kifogásolták, hogy nagy terjedelmű keresetet, beadványt nyújtottam be, holott ilyen jogi korlátozást nem tartalmaz a hatályos Ptk., és a Pp. (sőt a jelenleg hatályos jogi szabályozás) sem. Ezek pedig felvetik a tisztességes eljárás sérelmét is, amely az Alaptörvény XXIV. cikkébe – „(1) Mindenki joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.

A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. (2) Mindenki joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.” – ütközik.

Az Európai Unió Bírósága a Harisch v. Germany (no. 50053/16 2019. április 11.) ügyben rámutatott ugyan arra, hogy az Egyezmény közvetlenül nem biztosít jogot az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának igénybevételéhez, az ügy közösségi jogi relevanciájának megítélése az állami bíróságok kompetenciája, ugyanakkor az előzetes döntéshozatal kezdeményezésének önkényes mellőzése az eljárás tisztességessége vonatkozásában kapcsolatba kerülhet az Egyezmény 6. cikkével.

Az Ullens-ügyre tekintettel a mellőzés önkényessége akkor merülhet föl, ha

- az irányadó szabályok kivételt nem engedve kötelezően előírják az EUB előzetes döntéshozatalának kezdeményezését;
- a mellőzés olyan indokra hivatkozik, amit az irányadó szabályok nem engednek meg; vagy
- a mellőzés indokolása nem elég részletes.

A Bíróság felidézte, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikkének 3. bekezdése szerint „Ha egy tagállam olyan bírósága előtt folyamatban lévő ügyben merül fel ilyen kérdés, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, e bíróság köteles az Európai Unió Bíróságához fordulni.”

Az Európai Unió Bíróságának gyakorlata szerint, az előzetes döntéshozatal kezdeményezését megtagadó döntés megfelelő indokolása az önkényesség elleni egyik fő garancia, és minden esetben meg kell vizsgálni azt, hogy a mellőző döntés indokolása eleget tett-e ennek a garanciális követelménynek.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság valamint Fővárosi Törvényszék és a Kúria is az előzetes döntéshozatal mellőző döntését nem megfelelő módon indokolta. Egyértelmű tény, hogy sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság sem a Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria nem elemezte a közösségi jogot és az Európai Unió Bírósága kapcsolódó joggyakorlatát, ezért az ítéletek indokolása nem volt elég részletes, ennek alapján egyértelműen megállapítható, hogy az önkényesség felmerült. Fentiekre tekintettel az Európai Unió Bíróságának joggyakorlata alapján az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának mellőzése önkényesnek tekinthető, így az Egyezmény 6. cikke egyértelműen sérült a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Törvényszék és a Kúria ítéleteiben.

Itt kívánom megjegyezni, hogy a szolgálati járandóságnak a mindenkori legmagasabb adókulccsal történő csökkentése vonatkozásában az Alkotmánybíróságnak e tárgykörben 2013. szeptember 23-án hozott, IV/2350/2012. számú, határozata során meg kellett volna állapítania a magyar jogi szabályozás Egyezménybe ütközését, mivel az nem biztosította a hazai jogorvoslati lehetőséget.

A Kúria mindenképp előtt ismételt rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelmeim alapján előtte folyamatban volt Mfv.III.10.133/2014. és Mfv.III.10.489/2014. számú perekben, a perek tárgyalásának felfüggesztése mellett már kezdeményezte a Knymt. 11. § (1)-(2) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és a felperes ügyében való alkalmazásának kizárását, mert a rendelkezéseket az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétesnek ítélte. A Kúria kezdeményezéseit az Alkotmánybíróság az ABH3-ban elutasította, részben visszautasította; ezt követően a Kúria a fenti perekben az Mfv.III.10.254/2015/2. és az Mfv.III.10.255/2015/2. számon hozott határozatokban a jogerős ítéleteket hatályában fenntartotta.

Egyértelmű tény, hogy a 2012. és 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában a Kúria nem minden, általam részletesen indokolt Alaptörvénybe ütköző kérdésben kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását, így az Alkotmánybíróság is csak azokban tudott határozatot hozni.

A 2014., 2015., 2016. években általam benyújtott alkotmányjogi panaszokat az Alkotmánybíróság szintén nem teljes körűen vizsgálta meg, sőt ezen AB határozatokban egymással is ellentmondásban álló megállapításokat tett, amelyek az AB határozatok egymással történő összevetésével, szemantikai és jogi értelmezésével is egyértelműen megállapíthatóak.

Az általam az alperes felé indítványozott kérdésekre adandó válaszok tartalma is azt igazolta volna, erősítette volna, hogy a magyar állam valótlan indokok alapján vonta meg a szolgálati járandóságomat. Sem a Fővárosi Munkaügyi Bíróság sem Fővárosi Törvényszék sem pedig a Kúria nem komplex módon vizsgálta a szolgálati járandóság szüneteltetésének kérdését. Fentiekén túl, de azokkal szerves összefüggésben különösen kiemelendő három kérdés, (1) a szolgálati járandóság, mint tulajdonvédelem alatt álló, vagy tulajdonvédelem alatt nem álló, az állam által biztosított ellátás, valamint (2) az életkor, (3) a Magyarországon élő és munkaviszonyban álló, valamint a külföldön élő, és munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülők, mint homogén társadalmi csoport kérdése.

Álláspontom szerint a szolgálati járandóság szüneteltetése tárgyában az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) által a Markovics és Társai kontra Hungary ügyben hozott ítéletet mind jelen ügyben, mind pedig korábbi évek ügyeiben hozott ítéleteiben mind a Kúria, mind pedig az Alkotmánybíróság kizárólag egy szempontból kívánta értelmezni, mely szerint az EJEB a szolgálati járandóság bármely összegű csökkentését a magyar kormány által hivatkozott cél érdekében jogszerűnek tart. A Markovics és Társai kontra Hungary ügyben hozott ítélet tanulmányozása, és jogi értelmezése alapján egyértelmű tény, hogy az EJEB csak a havi 12-16% összegű csökkentést találta megalapozottnak a magyar kormány által leírt célok (TB kassza nehéz helyzete) alapján, ugyanakkor az EJEB éppen ezen cél miatt nem vizsgálta annak tulajdonjogi védelmét valamint a diszkriminációt. Egyrészt a magyar kormány EJEB-nek megküldött indokolása egyértelműen valótlanságokat tartalmazott, és félrevezette a bíróságot több tekintetben (okok, célok, indokok) is, másrészt a 2011. év óta eltelt 9 év (jelen alkotmányjogi panasz tárgyához képest is 6 év), a magyar állam folyamatos kommunikációja szerint is soha nem látott mértékben száguld a magyar gazdaság, soha ilyen jó nem volt még az ország gazdasági teljesítőképessége. Amennyiben a magyar állam kommunikációja valós tényeken alapul, akkor semmi nem indokolja, hogy a szolgálati járandóságban részesülők homogén csoportját hátrányos megkülönböztetésben részesítse a társadalom más csoportjaihoz képest, sőt a szolgálati járandóságban részesülők között is különbséget tegyen a tekintetben, hogy külföldön vagy Magyarországon dolgozik, sőt a Magyarországon élő szolgálati járandóságban részesülők között aszerint is különbséget tesz, hogy milyen munkát (munkaviszonyban, egyéni, vagy társas vállalkozás, östermelő, stb.) végeznek.

1. Az állami szolgálati jogviszonyban álló (közalkalmazotti jogviszonyban, rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban, közszolgálati jogviszonyban, kormányzati szolgálati jogviszonyban, politikai szolgálati jogviszonyban, biztos jogviszonyban, ügyészégi szolgálati jogviszonyban, bírói szolgálati jogviszonyban, igazságügyi alkalmazotti szolgálati viszonyban, nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyban, ösztöndíjas foglalkoztatási jogviszonyban, vendégoktatói ösztöndíjas jogviszonyban, közfoglalkoztatási jogviszonyban álló személy, a Magyar Honvédség, a rendvédelmi szervek, az Országgyűlési Őrség, a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hivatásos állományú tagja, a Független Rendészeti Panasztestület tagja, a Magyar Honvédség szerződéses állományú tagja, a katonai szolgálatot teljesítő önkéntes tartalékos katona, a honvédelmi alkalmazott, az országgyűlési képviselő, a nemzetiségi szószóló) szolgálati járandóságban részesülőnek az alkalmazás során végig szüneteltetnie kell a szolgálati jogviszonyát. Ugyanakkor a fenti jogviszony megszüntetését követő hónaptól folyósítják részére a szolgálati járandóságot.

2. A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény 5. §-a szerinti társadalombiztosítási jogviszony hatálya alatt a szolgálati járandóságban részesülők vonatkozásában az alábbi különbségek vannak:
- a) Szolgálati járandóságban részesülő, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. alapján történő munkaviszonya esetén a minimálbér 18-szorosát elérő jövedelem esetén (2017. évben 2.295 000 Ft.) a szolgálati járandóságot szüneteltetni kell.
 - b) Szolgálati jogviszonyban álló őstermelő esetén bruttó 3.999 999 forintot meghaladó jövedelem esetén kell szüneteltetni a szolgálati járandóságot.
 - c) A szolgálati járandóságban részesülő, a kisadózó vállalkozások tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló 2012. évi CXLVII. törvény hatálya alá tartozó KATA-t fizető egyéni vállalkozó esetén évi 8.000 000 forintig havonta 50.000 forintot, azaz évente összesen 600.000 forint befizetésével teljesítette a társadalombiztosítási befizetési kötelezettségét, és nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságot.
 - d) A szolgálati járandóságban részesülő, de külföldön munkaviszonyban állónak nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát. A Kúria ítéletében hivatkozik arra, hogy a 883/2004. EK rendelet) hatálya alá tartozó személy esetén az EGT-államban fennálló, a Tbj. 5. § (1) bekezdés a), b) és e)-g) pontja szerinti biztosítással járó jogviszonynak megfelelő jogviszony esetén szüneteltetni kell a szolgálati járandóságot. Ez azt jelenti, hogy a Kúria ezzel az ítéletével felülbíráltta az Alkotmánybírósághoz benyújtott alkotmányjogi panaszaimban hozott korábbi határozatait (AB IV/3105-10/2015. határozata, AB IV/1144-6/2017 számú határozata) amelyekben egyértelműen megállapítja, hogy a külföldön dolgozó, és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetében nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságot, mivel az nem áll a Tbj. 5.§. hatálya alatt. Ez jogi nonszensz, mivel a Kúriára nézve is kötelező érvényűek az Alkotmánybíróság döntései.
 - e) Ugyanakkor megállapítható a Kúria ítélete szerint a 883/2004. EK rendelet) hatálya alá tartozó személy esetén az EGT-államban fennálló, a Tbj. 5. § (1) bekezdés a), b) és e)-g) pontjai kivételével a biztosítással járó jogviszonynak megfelelő jogviszony esetén tehát nem szüneteltetni kell a szolgálati járandóságot. Ez egyértelműen hátrányos megkülönböztetés, súlyos diszkrimináció.
 - f) Tény tehát az is, hogy a 883/2004. EK rendelet) hatálya alá nem tartozó európai államokban, továbbá az ázsiai országokban (pl. arab országok, Japán, Kína, Tajvan, Malajzia, Fülöp-szigetek, stb.), továbbá afrikai országokban (Dél-Afrika, Egyiptom, Tunézia, stb.), valamint az USA-ban, Kanadában, Mexikóban, Ausztráliában, Új-Zélandon, Közép-Amerikában, Dél-Amerikában szerzett jövedelem esetében, amennyiben az meghaladja a mindenkor magyar minimálbér 18-szorosát, a szolgálati járandóságot nem kell szüneteltetni, mivel a külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülő személy vonatkozásában nem keletkezik Magyarországon társadalombiztosítási jogviszony. Ez egyértelműen hátrányos megkülönböztetés, súlyos diszkrimináció.

A szolgálati nyugdíj (szolgálati járandóság) társadalombiztosítási járulék befizetésén alapul, tehát nem szociális segély, az nem függhet a jogalkotó kénye-kedvétől. 2012. év közepétől munkaviszonyban állók, amely alapján havi jövedelemmel rendelkezem. A szolgálati nyugdíj és a munkaviszonyból szerzett jövedelem nem függhet egymástól, hiszen ez utóbbiból társadalombiztosítási adót (járulékot) külön is fizetek.

Jogom van munkát vállalni az Alaptörvény XII. cikke alapján. Szolgálati nyugdíjat (szolgálati járandóságot) részben vagy egészben megvonni csak kivételes esetekben, anyagi ellentételezés mellett lehet. Az alperesi határozatok elleni bírósági keresetemben arra is hivatkoztam, hogy a keresetem tárgyát nem képezően a szolgálati járandóságból egyrészt havonta vonják a jelenlegi adókulcsnak megfelelő 15 %-ot (ez kb. évi 550.000 Ft.), továbbá a jelen keresetem tárgyát képező, 8 havi szolgálati nyugdíjat/járandóságot. Összesen tehát kb. 2.800 000 forintot vont el a magyar állam, amely az éves szolgálati járandóságom kb. 80 %-a. Ez olyan mértékű elvonás, amely az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata szerint is rendkívül aránytalan, ezért az sérti az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezményben, jelen keresetemben is megfogalmazott emberi jogokat.

A jogalkotó a társadalombiztosítási járulékot társadalombiztosítási adóvá alakította, és ezzel jogilag annak a feltételeit teremtette meg, hogy az állam nem köteles a befizetés arányában nyugellátást biztosítani. Ezt támasztja alá az, hogy az Alaptörvényben levő megfogalmazás szerint a magyar állam csak törekszik arra, hogy nyugellátást biztosítson, ez azt jelenti, hogy az állam kénye-kedve szerint adhat vagy vonhat meg nyugellátást. Ezt bizonyítja az a gyakorlat is, hogy a magyar állam által publikált hivatalos statisztikai adatok szerint a 2018. évben befizetett összes nyugdíjjárulék 81%-át fordította csak a magyar állam nyugdíjakra, míg 2019. évben pedig a befizetendő nyugdíjjárulékok 72%-át tervezi csak kifizetni nyugdíjakra. Ez elfogadhatatlan, és a jelenlegi joggyakorlat is azt igazolja, hogy az állam diszkriminatív módon, önkényesen jár el.

Mivel engem 2007. december 30-ai hatállyal helyeztek nyugállományba, így rám nem vonatkozott 2008. január 1-től a keresetkorlátozás. A keresetkorlátozást (minimálbér 18-szorosát elérő jövedelem esetén) a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. tv., és a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B § (1) és (2) bekezdése vezette be esetemben 2012. július 1-jei hatállyal. Mivel engem 2007. december 30-án szolgálati nyugállományba helyeztek az ORFK. vezetője, és szolgálati nyugdíj került megállapításra, én az akkori jogszabályok alapján alakítottam ki az életemet, hogy a jogszabály alapján megállapított szolgálati nyugdíjamat életem végéig kapni fogom. Ezt utólagosan, 2012. január 1-jei hatállyal megváltoztatni, ellentétes minden demokratikus, jogállami alapelvvel.

A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdései, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdései a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §, valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése az Európai Unióról szóló szerződések alábbi rendelkezése diszkriminatív, mivel az esetemben is alkalmazott és hivatkozott rendelkezés, különösen az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 14. Cikke (diszkrimináció tilalma) által, valamint az Alaptörvény által védett (Alaptörvény XV. Cikk diszkrimináció tilalma) emberi jogot is sért, mivel a jogszabályi rendelkezés kizárólag a Magyarországon jövedelmet szerzett szolgálati járandóságban részesülőre vonatkozik, ugyanakkor a külföldön, így pl. az az Alkotmánybíróság által a korábbi alkotmányjogi panaszaim ügyében hozott végzései szerint az Európai Unió tagállamaiban, továbbá más európai országok (pl. Törökország, Ukrajna, Szerbia, Bosznia-Hercegovina, Koszovó, Albánia, Macedonia, Moldávia,) továbbá ázsiai országok (pl. arab országok, Japán, Dél-Korea, Kína, India,), továbbá afrikai országok, valamint pl. az USA, Kanada, Mexikó, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland, Közép-Amerika, Dél-Amerika területén szerzett jövedelem esetében, amennyiben az meghaladja a mindenkor magyar minimálbér 18-szorosát, a szolgálati járandóságot nem kell szüneteltetni, mivel a külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülő személy vonatkozásában nem keletkezik Magyarországon társadalombiztosítási jogviszony.

A külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülő személy a befizetett nyugdíjjáruléka alapján az Európai Unió, valamint az általam is hivatkozott adott országokban nyugdíjra lesz jogosult, és ezen jogszerző idő alatt Magyarországon további nyugdíj jogviszonya nem keletkezik. Mivel a hivatkozott jogszabályi rendelkezések különbséget tesznek a külföldön, illetve Magyarországon jövedelmet szerzett szolgálati járandóságban részesülők között, ezért azok alaptörvény-ellenesek (Alaptörvény XV. Cikk, diszkrimináció tilalma) valamint egyezményesértők (Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 14. Cikke, diszkrimináció tilalma), mivel azok alapvető emberi jogokat sértenek.

Ezen hivatkozások alapján ráadásul racionális indoka sincs a jogalkotónak ilyen megkülönböztetésnek, hiszen olyan szolgálati járandóságban részesülőknek folyósítja az ellátást, akik külföldön sokkal magasabb havi jövedelemmel rendelkeznek, ráadásul Magyarországon már adót, vagy társadalombiztosítási járulékot sem fizetnek a keresetük/jövedelmük után, miközben tölem személyi jövedelemadót, társadalombiztosítási járulékot vonnak, és a munkáltatóm is befizeti a társadalombiztosítási adót az alkalmazásom után. Ilyen megkülönböztetésnek nincs sem jogi sem pedig erkölcsi alapja.

Nem vonatkozik a minimálbér 18-szorosát elérő jövedelem azaz 1.998 000 forint bruttó kereset elérése esetén a szolgálati járandóság szüneteltetése a szolgálati járandóságban részesülő magyarországi őstermelőkre, továbbá a nemzetközi fuvarozásban résztvevő kamionosokra, gazdasági társaságban pl. ügyvezetőként dolgozókra, továbbá az egyéni vállalkozókra (EVA, KATA), az egészségügyben dolgozókra, és az önkéntes művelési tartalékosokra, valamint országgyűlési és európai uniós képviselőként dolgozókra valamint az Alkotmánybíróság tagjaira sem, így a diszkrimináció egyértelmű tény. Fentiekén túl a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése életkor is alapján diszkriminatív, mivel az nem vonatkozik a – közszférában dolgozók kivételével – 2012. január 1-én 57. életévüket betöltő szolgálati nyugdíjasokra sem.

Tény tehát, hogy életkoron és társadalmi helyzeten alapuló diszkriminatív rendelkezések alapján hozta meg az alperes a határozatait, valamint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság valamint a Kúria az ítéleteit.

6. Alaptörvény T Cikk: A hivatkozott jogszabályi rendelkezések ellentétesek az Alaptörvénnyel, holott az Alaptörvény T Cikk. (3) rendelkezései szerint

„Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”

7. Emberi méltóság megsértése (Alaptörvény II. Cikk)

„Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

Méltatlan helyzetbe hoztak a hivatkozott jogszabályi rendelkezések, mivel a lakáshitelem és a gépjárműhitelem törlesztéséhez a szüleim anyagi segítségét kellett igénybe vennem. További méltatlan helyzetbe hozhatnak a hivatkozott jogszabályok, hiszen amennyiben a szolgálati járandóság szünetelése idején a foglalkoztatási jogviszonyom megszűnik, akkor az adott év, jelen

esetben 2020. december 31-ig nem kapok szolgálati járandóságot sem, így anyagilag ellehetetlenített helyzetbe kerülök, és nem tudom fizetni a havi – különösen a lakással kapcsolatos – költségeimet, kiadásaimat. Ez azzal járhat, hogy elveszíthetem a lakásomat és egyéb vagyontárgyaimat. Jogfenntartó nyilatkozatként is értékelendő beadványt nyújtottam be, amelynek jogi tartalmi elemeit a határozatot hozó hatóság, érdemben nem vizsgálta, holott az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény alapján érdemben indokolni kell a határozatot. Álláspontom szerint a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján egy járulékfizetéssel megalapozott, tehát ellenérték fejében, a szolgálati nyugdíjam megállapításakor hatályban levő jogszabályon alapuló szerzett jogot, tulajdont von el utólag, visszamenőleges hatállyal. Tekintve, hogy a rendőri állományban eltöltött 27 évnél szolgálati jogviszony alatt, a társadalombiztosítási járulékok folyamatos fizetésével, joggal számíthattam a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló törvény szerint nekem járó összegére, így álláspontom szerint a hivatkozott jogszabályok sértik a jogbiztonság, az előreláthatóság, kiszámíthatóság követelményét, és nem felelnek meg a szerzett jogok alaptörvényi védelmének. Utalok arra, hogy a hivatásos szolgálatba lépéskor döntésem meghozatalakor a szolgálati nyugdíj lehetőségével számoltam. Az állam által kínált jogosultságokat figyelembe véve, illetve a speciális kötelezettségeket elfogadva, joggal számíthattam arra, hogy legalább 25 év szolgálati jogviszonyban ellátott szakmai hivatás alapján elvégzett munkámat a többi munkavállalóhoz képest lényegesen nehezebb, több kötelezettséggel járó és számos alapvető emberi jogi korlátozást is magában hordozó hivatásos szolgálat ellátásával, a magyar állam az 1971. évi 10. tvr., valamint az 1996. évi XLIII. törvényben meghatározottak alapján megfelelő módon – a jogszabályokban levő feltételek megléte esetén – a szolgálati nyugdíj biztosításával elismeri. A magyar állam a versenyszférához képest lényegesen szerényebb anyagi javadalmazás és egyes alkotmányos jogokban való jelentős korlátozás ellentételezéseként a kedvezményes nyugdíj intézményét kínálta. A szolgálati nyugállományba helyezésem előtt teljesítettem a magyar állammal szemben a köz érdekében vállalt kötelezettségeket, és ezek ellentételezéseként a törvényben foglalt jogosultságokra tartottam és tartok igényt. A magyar állam azonban nem tartotta be a jogszabályban vállalt kötelezettségét, az általa megállapított ellátást utólag, visszamenőleges hatállyal csökkentette és évről évre egyre jelentősebb mértékben még el is vonja.

A magyar állam kimentheti ugyan magát az egyezményesértés – ekképpen az alaptörvény-sértés – alól azzal, ha a bevezetett intézkedés alapjául egy meghatározott közérdekre hivatkozik, de a magyar államnak mérlegelési lehetősége van abban, hogy mit tekint közérdeknek.

Ugyanakkor ha ezen közérdekre való hivatkozás nyilvánvalóan nélkülöz mindenféle alapot, a közérdekre való hivatkozás nem foghat helyt (*James és Társai kontra Egyesült Királyság*, § 45; és *Valkov és Társai kontra Bulgária*, 2033/04, 19125/04, 19475/04, 19490/04, 19495/04, 19497/04, 24729/04, 171/05, 2041/05, § 91, 2011. október 25.).

A *Markovics és Társai* ügyben, melynek a lényegi kérdéseit a szolgálati nyugdíj járandósággá való átalakítása és a 16 %-os adómértékkel való csökkentése képezte (*ibid*, § 33), a kormány ez utóbbi kapcsán arra hivatkozott, hogy az adózási intézkedés bevezetését az ország kedvezőtlen gazdasági helyzete, eladósodottsága és különösen a költségvetés fenntarthatatlan hiánya indokolta. Állításuk szerint a rendőrség és a honvédség állományába tartozó személyek az általános szabályok szerint, az általános nyugdíjrendszerbe fizették nyugdíjjárulékaikat. Álláspontom ugyanakkor az, hogy a nyugdíjbiztosítási kassza egyensúlyának helyreállítására, mint közérdekre történő állami hivatkozás, nem tűnik alaposnak annak tükrében, hogy a magán-nyugdíjpénztárak megszüntetésével a központi költségvetéshez kerülő 3 ezer milliárd forintnyi magánnyugdíj-vagyon nem az állami nyugdíjalapba került, azaz nem az állítólagos anyagi egyensúly helyreállítására került felhasználásra. A Parlamentben a Nemzetgazdasági Minisztérium parlamenti államtitkára a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2011-2015. évek közötti tevékenységéről szóló beszámolóval kapcsolatos parlamenti vitában 2015. október 8-án arról adott tájékoztatást, hogy az állami nyugdíjkasszába a

3 ezer milliárd forintból közvetlen befizetés nem történt, azt egyéb más célokra (pl. államadósság csökkentésére, stb.) fordította a magyar állam. Ugyanakkor a KSH hivatalos adataival alátámasztott tények alapján egyértelműen megállapítható az is, hogy a 3.000 milliárd forintnyi magánnyugdíj vagyon elvonásával az ország államadóssága ténylegesen nemhogy nem csökkent, hanem még szélszorosúval jelentősen emelkedett is. Ez a tény önmagában is megcáfolja az állam *Markovics és Társai* ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt, az államadósság tekintetében tett nyilatkozatát. A kormányzati érvekkel ellentétben a szolgálati nyugdíj lényegesen alacsonyabb jogi védelemben részesülő szolgálati járandósággá váló „lecsúsztatása” és a szolgálati járandóság összegének csökkentése nem képes érdemi hatást gyakorolni a nyugdíjassza kiadási oldalára, mivel a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekbe foglalt intézkedésekkel elérni tervezett megtakarítás a nyugdíjassza kiadásában elhanyagolható mértékű, mindössze három ezreléssel mérsékeli azt. Ráadásul a célként kitűzött egyensúly megteremtésének terhét az összes, közel kétmillió nyugdíjjogosult egy elhanyagolható kisebbsége, a kb. negyvenezernyi volt szolgálati nyugdíjas viseli. Ez alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a szolgálati nyugellátásra jogosultságot szerzett személyek tulajdonhoz való jogának a Knymt. támadott rendelkezései által megvalósított korlátozása nem áll arányban az elérni kívánt céllal, így a közérdek érdekében való fellépésnek nyilvánvalóan nincs ésszerű alapja, ezért a tulajdonhoz való jogba történő beavatkozás nem felel meg a szükségesség és arányosság követelményének. A nyugdíjbiztosítási kassza egyensúlyának helyreállítására, mint közérdekre történő hivatkozás, sem tűnik alaposnak, mert a Magyar Állam – az 1963. évi 16. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Magyar Népköztársaság és a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége között, a szociális ellátás területén való együttműködés tárgyában, Budapesten, az 1962. december 20-án kötött, 1963. július 1. napjától hatályos egyezmény alapján megkötött államközi egyezményre hivatkozva – a volt Szovjetunió jogutód államai állampolgárainak, elsősorban ukrán, orosz állampolgároknak évente több mint 12 milliárd forint összegű nyugdíjat fizet ki a nyugdíjassza terhére, oly módon, hogy ezen állampolgárok javára Magyarországon nem történt semmiféle járulékbevezetés.

Ezzel szemben a kormány a *Markovics és Társai* ügyben 2013. szeptember 11-én írt beadványának 11. pontjában lényegében éppen arra tekintettel tartja legitimnek és igazságosnak a szolgálati járandóságnak a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentését, mert álláspontja szerint a korábbi szolgálati nyugdíj alapján élvezett előnyöknek csak egy része volt járulékfizetéssel megalapozott. Fentiekre tekintettel, tehát megállapítható az a tény, hogy a Magyar Állam valótlan tartalmú nyilatkozatot tett a *Markovics és Társai* ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti perben.

A fentieket alátámasztandó, az Alkotmánybíróság korábbi határozataiból a következőkre kívánok hivatkozni. A jogállamiságból fakadó követelményeket megalapozó 11/1992. (III.5.) AB határozatára, a kötelező biztosítási rendszerben nyújtott szolgáltatások, a járulékfizetésen alapuló ellátások megváltoztatásának alkotmányossági mércéit megfogalmazó 26/1993. (IV. 29) AB határozatra, továbbá a 43/1995. (VI. 30.) AB határozatban foglaltakra, a 11/1991. (III.29) AB határozatra, valamint a 45/2012. (XII. 29.) AB határozatra, amelyben az Alkotmánybíróság – az Alkotmány 2.§ (1) bekezdése és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése megegyező normatartalma alapján – az alkotmányos jogállam elveinek és követelményeinek érvényesülését, a jogállami értékek elért szintjének fenntartását nyilvánította ki.

Kiemelten fontos megállapítani azt, hogy önmagában az a tény, mely szerint Magyarország Alaptörvénye tartalmazza az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményének bírósági keresetemben és a felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott rendelkezéseit, még nem jelenti azt, hogy ezzel az alapjogok minden esetben – így jelen ügyemben is – érvényesülnek Magyarországon. Ezt bizonyítja az is, hogy sok ügyben elmarasztalta már az Emberi Jogok Európai Bírósága és az Európai Unió Bírósága is Magyarországot az alapvető emberi jogok sérelme, illetve nemzetközi szerződésekbe ütközése miatt, és jelenleg is ilyen ügyek

sokaságát vizsgálják ezen bíróságok. Az Európa Tanács tanácsadó szerve is több esetben megállapította, hogy Magyarországon nem érvényesül az emberi jogok védelme, és jelenleg ezek alapján Magyarország szavazati jogának felfüggesztésének lehetőségét vizsgálják az Európai Unió, az Európai Parlament és az Európa Tanács illetékes szervei.

A 2012-2017. években az ügyeimben eljáró magyar bírói fórumok csak leírták ítéleteikben azt, hogy az Alaptörvény tartalmazza az alapvető emberi jogok védelmét, ugyanakkor egyáltalán nem vizsgálták a konkrét - általam részletezett tényeket - ezért az ítéletek nem voltak megalapozottak. Az eljáró bíróságok nem vezették le azt sem, hogy az általam leírt tények, konkrétan mely jogszabályi rendelkezések alapján, konkrétan miért nem támasztják alá az állításaimat, azaz nem vezették le részletes indokolással az ítéleteikben a döntéseiket. Önmagában ezek a tények megalapozzák azt, hogy sérülnek - egyebek mellett - a tisztességes eljáráshoz fűződő jogaim Magyarországon, és feltételezhetően a további években sem várható e tekintetben érdemi változás. Tekintettel arra, mivel az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2007. december 12-i szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket, a Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések, és az Unió csatlakozott az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, ezért az alapvető jogok, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei. Így azt is konkrétan, tényekre, adatokra megalapozva vizsgálni kell, hogy a magyarországi joggyakorlat megfelel-e ennek, így jelen esetben a bírósági keresetemben támadott jogi rendelkezések az Egyezménybe, illetve a Chartába ütköznek-e. Álláspontom szerint a Kúriának jelen ügyben meg kellett volna vizsgálnia, hogy az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárás megindításához, illetve az Alkotmánybíróság előtti eljáráshoz milyen további tények, adatok beszerzése szükséges az alperestől ahhoz, hogy további tények alapján hozhasson jogilag általa is megalapozott döntést. Megjegyzem, már a bírósági keresetemben leírt tények önmagukban is megalapozták ezen eljárások kezdeményezését.

Álláspontom szerint diszkriminatív a panaszolt jogi szabályozás azért is, mivel a Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdései alól a jogalkotó önkényesen, az általa is sokszor hangoztatott társadalmi igazságossággal, a nyugdíjassza egyensúlyának megteremtésével, fenntartásával szemben, indokolatlan kivételeket tesz a szolgálati járandóságban részesülő, de mezőgazdasági őstermelőként, egyéni vállalkozóként (EVA, KATA), gazdasági társaságban érdekeltiséggel rendelkező (üzletvezetésre jogosult, tag), nemzetközi fuvarozásban résztvevő kamionosok, a magyar határon szolgálatot teljesítő, határon szolgálatot teljesítő önkéntes művelési tartalékosok, külföldön dolgozók, egészségügyben dolgozók, országgyűlési képviselőként, európai parlamenti képviselőként, alkotmánybíróként tevékenykedők vonatkozásában felmerült diszkriminációt az Alkotmánybíróság egyetlen esetben sem vizsgálta teljeskörűen, ezekben a kérdésekben nem hozott konkrét jogszabályi rendelkezésekre hivatkozott határozatot.

Az Alkotmánybíróság a szolgálati járandóság szüneteltetése tárgyában hozott jelen alkotmányjogi panaszban is hivatkozott határozataiban folyamatosan szűkítő értelmezésű, a hazai jogalkotó szándékának teljes mértékben megfelelő, azt alátámasztó további elkülöníthető csoportokként értelmezi a szolgálati járandóságban részesülők csoportját. Mindezt alátámasztja az Alkotmánybíróság IV/1144-6/2017 számú ügyszámon hozott határozatában, amely szerint „az Alkotmánybíróság a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban álló és az abban nem álló személyek között sérelmezett különbségtétellel kapcsolatban megállapította, hogy a megkülönböztetés nem személyek között, hanem az egyes jogviszonyok, illetve jövedelmek tekintetében áll fenn, a külföldön munkát végzők keresményének figyelmen kívül hagyását pedig ésszerű indokokon alapulónak tartotta; mindezek miatt a Knymt. 11. § (1) bekezdését és a Tny. 83/B. § (1)–(2) bekezdéseit nem ítélte az Alaptörvény XV. cikkébe ütközőnek, ezért az indítványozó panaszát e vonatkozásban elutasította.”

Ezzel az Alkotmánybíróság tényszerűen elismerte, hogy különbséget tesz a szolgálati járandóságban részesülők között a jövedelemszerzés tényleges földrajzi helyszíne alapján. Az Alkotmánybíróság a korhatárt még be nem töltött nyugdíjasokra és a Knymt. 11. §-a alapján szolgálati járandóságban részesülő személyekre irányadó szüneteltetési szabály alkalmazását – a keresetpótló ellátásra való rászorultság hiányában – indokoltnak tartotta, kimondva azt is, hogy a vizsgált szabályozás szempontjából összehasonlítható csoportba a szolgálati járandóságban (korhatár előtti ellátásban) részesülő személyek tartoznak.” Miközben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy szolidáris alapú a szolgálati járandóság, eközben kimondta azt is, hogy a külföldön jövedelmet szerző szolgálati járandóságban levők esetében azért nem kell szüneteltetni azt, mivel nem tartoznak a Tbj. 5. §-a hatálya alá, és a megkülönböztetés nem személyek között, hanem az egyes jogviszonyok, illetve jövedelmek tekintetében áll fenn, a külföldön munkát végzők keresményének figyelmen kívül hagyását pedig ésszerű indokokon alapulónak tartotta. Ezzel az Alkotmánybíróság tehát lényegében kimondta, deklarálta azt, hogy a Knymt. 11. § (1) bekezdése és a Tny. 83/B. § (1)–(2) bekezdései diszkriminatívak, és ellentétesek az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezményvel és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyvekben megfogalmazott alapelvekkel, és a kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény rendelkezéseivel is. Értelmezhetetlen az Alkotmánybíróság ésszerűsége történő hivatkozása is, miszerint az a szolgálati járandóságban részesülő, aki külföldön dolgozik, és semmilyen járulékot/adót nem fizet be a magyar államkasszába, a társadalombiztosítási alapokba, így a nyugdíjalapba sem, annak nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát, miközben lényegesen magasabb a havi jövedelme, mint a Magyarországon jövedelmet szerző szolgálati járandóságban részesülőnek. Ez esetben egyáltalán nem érvényesül a társadalmi igazságosság, valamint a társadalmi szolidaritás, logikailag és pénzügyileg is ésszerűtlen, tehát nincs ésszerű magyarázata ennek a hátrányos különbségtételnek. Az Alkotmánybíróság ezen megállapításai egyértelműen azt bizonyítják, hogy kizárólag a hazai jogalkotó elvárásainak kíván megfelelni, és figyelmen kívül hagyja az alapvető emberi jogokra vonatkozó nemzetközi jogokat, és az Alaptörvényben deklarált szabályozást is. Értelmezhetetlen tehát az Alkotmánybíróság IV/1144-6/2017 számú ügyszámon hozott határozatának további indokolása is, mely szerint „Az Alkotmánybíróság – ABH1-ben és az ABH3-ban foglalt megállapításokra utalva – kiemelte, hogy a szolgálati járandóság nem tekinthető nyugdíjnak, melynek folyósítását a járulékfizetés alapozza meg, csupán szolidáris alapokon nyugvó szociális ellátásnak, vagyis nem minősül vásárolt jognak, ezért az ellátás szüneteltetése kapcsán elvben sem merülhet fel a tulajdonjog sérelme.” Ez a megállapítás esetemben egyáltalán nem fedi a valóságot, mivel a szolgálati nyugdíjra a jogosultságot egyrészt a szolgálati jogviszonyban álló által (esetemben a 2007. december 30-ig 25 év TB jogviszony, 2016-ig több mint 28 év TB. jogviszony, jelenleg 32 év TB jogviszony alapján) történő járulékbefizetés, másrészt pedig az általam a szolgálati jogviszonyban elvégzett, a magyar állam által elismert többletfeladat, illetve azok ellátása során az engem megillető egyes alapjogokról történő lemondás ellentételezésére szolgált. Éppen ezekre is tekintettel sérült a tulajdonhoz való jogom is. Alkotmányjogi panaszomban hivatkoztam arra is, hogy a hatályos jogi szabályozás szerint Magyarországon teljes összegű nyugdíj annak állapítható meg, aki legalább 20 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezik. Ráadásul jelenleg a munkaviszonyomból származó jövedelemem alapján valamennyi társadalombiztosítási járulékot és adót is fizetnem kell, valamint a munkáltatónak is, amelyeknek az összege meghaladja az évente számomra kifizetett szolgálati járandóság összegét.

Az Alkotmánybíróság egyes határozataiban tehát folyamatosan szűkítő értelmezésű, a hazai jogalkotó szándékának megfelelő, kizárólag azt alátámasztó további elkülöníthető csoportokként határoz meg egyes – minden vonatkozásban homogénnek tekinthető – társadalmi csoportokat. Ennek tipikus példája a Fábián ügyben (II/782/2013.) hozott Alkotmánybírósági határozat is, amelyben Stumpf István alkotmánybíró – fenti jogi álláspontommal teljes összhangban – az alábbiakat állapította meg: „Kétségsbe vonom azt, hogy helyesen végezte el a többségi határozat a hátrányos megkülönböztetés vizsgálatához szükséges csoportképzést.

Nem lehet a nyugdíj folyósításának kógens szüneteltetéséről rendelkező, s ekként a nyugdíjjogosult személyt hátrányosan érintő norma kapcsán azt tekinteni csoportképző ismérvnek, hogy ki a munkáltató. Ennek felismeréséhez elegendő lett volna annak a mikrokozmosznak a világában körbetekinteni, amelyben a többségi határozat megszületett. Egy a munkáltató, mégis az adott, közszférához tartozó szerven belül három, a szabályozás által egymástól megkülönböztetett és eltérően kezelt személyi kör található: 1. alkotmánybíró, 2. a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény alapján foglalkoztatott, 3. a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény alapján foglalkoztatott. Miként lehetne akkor megalapozottan állítani azt, hogy az adott szabályozás szerinti megkülönböztetésnél az azonos szervhez tartozók alkotnak homogén csoportot? [Dr. Szalay Péter alkotmánybíró kollégám érvelésével egyetérték abban, hogy a nyugdíj folyósításának kógens szüneteltetéséről szóló rendelkezés kapcsán azért sem releváns, s ekként nem csoportképző ismérv, hogy a foglalkoztatásra közszférában vagy magánszférában kerül-e sor, mert mind a közszférában, mind a magángazdaságban foglalkoztatott, öregségi nyugdíjban részesülő személyek egyazon kötelező társadalombiztosítási nyugdíjrendszerhez kapcsolódnak: oda fizettek be ugyanolyan mérték szerinti nyugdíjjárulékot, az ott előírt szolgálati időt kitöltötték, nyugdíjjogosultságukat megállapították, és ezt követően az öregségi nyugdíjüket is onnan kapják. Ebből a szempontból – amelyet véleményem szerint a szabályozás tárgya alapján relevánsnak kell tekinteni – az érintett jogalanyok mindaddig homogén csoportba tartozóknak minősíthetők, amíg minden járulékfizető részére csak egy egységes, kötelező állami nyugdíjrendszer létezik, nem pedig külön egy a közszférában foglalkoztatottak, és egy másik a magángazdaságban foglalkoztatottak számára. Magam is úgy gondolom, hogy a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó, a szabályozással érintett jogalanyok (munkavállalók) különféle tulajdonságai közül kellett volna kiválasztani és a homogén csoport-képzés alapjaként figyelembe venni azt, ami a szabályozás szempontjából relevánsnak számít. Úgy ítélem meg, hogy az adott szabályozás alapján relevánsnak a nyugdíjjogosultság és a munkavállalás számít. Az e két szempontból azonos csoportba tartozó személyek között tett törvényi megkülönböztetésre pedig nem látok tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indokot, illet a többségi határozat sem tudott megjelölni. Ezért a vizsgált szabályozásnak a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközését meg kellett volna állapítani, s azt meg kellett volna semmisíteni.” Az AB a Fábán ügyben kimondta, hogy az állami szektorban dolgozó öregségi nyugdíjastól jogszerű a nyugdíj megvonása, ugyanakkor nem indokolt a nem állami szektorban dolgozók nyugdíjának megvonása ez viszont azt jelenti, hogy a magyar államnak nem célja a nyugdíjkassza egyenlegének hosszútávú fenntartása, és kizárólag az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti perekben hivatkozik erre, valójában a magyar állam ezen intézkedései kizárólag azt a célt szolgálják, hogy azonos homogén csoportba tartozókat, mesterségesen létrehozott rétegekként diszkriminálják.

Ezt támasztja alá az a tény is, hogy 2017. évben megalakult nyugdíjasszövetkezetek tagjainak a 15 % személyi jövedelemadón kívül nem kell semmilyen társadalombiztosítási járulékbefizetést teljesíteniük, és a munkáltatónak sem kell fizetnie a társadalombiztosítási adót. Ráadásul a magyar állam 2019. január 1-én bevezette, hogy 2019. január 1-től az öregségi korhatárt betöltő, és munkaviszonyban dolgozó nyugdíjasnak a 15 % személyi jövedelemadón kívül szintén semmilyen társadalombiztosítási és egyéb járulékot vagy adót nem kell fizetnie, és természetesen a munkáltatónak sem kell társadalombiztosítási adót befizetnie. Ez az Alkotmánybírósági joggyakorlat is azt mutatja, hogy nem elegendő az, hogy a magyar jogi szabályozásban (Alatörvényben, egyéb jogszabályokban) szövegszerűen szerepelnek a nemzetközi jogi normák meghatározó elemei, ha a magyar joggyakorlatban azok ténylegesen nem a nemzetközi jog szelleme, betűje szerint érvényesülnek. A szolgálati járandóság szüneteltetése tárgyában a magyar nyugdíjkassza egyensúlyának megteremtése vonatkozásában a nemzetközi bíróságok előtt tett valótlán magyar nyilatkozatokat támasztja alá az, hogy újabb hazai diszkriminációs érv merült fel, mivel az egyes törvényeknek a közérdekű nyugdíjas szövetkezetek létrehozásával összefüggő módosításáról szóló 2017. évi LXXXIX. törvény 2017. július 1-én lépett hatályba.

Ez alapján az öregségi nyugdíjas,, akit közérdekű nyugdíjas szövetkezeten keresztül foglalkoztatnak, attól csak a 15 %-os személyi jövedelemadót vonják, de semmilyen más társadalombiztosítási vagy járulékot vagy adót nem kell befizetnie az államkasszába, nyugdíj-és egészségbiztosítási alapokba, emellett megkapja a teljes évre vonatkozó nyugdíját, ellátását, sőt az őt foglalkoztatónak, állami szervnek, gazdasági társaságnak sem kell utána fizetnie semmilyen járulékot vagy társadalombiztosítási adót sem. Miközben nekem már 4 hónap után szüneteltetnem kell a szolgálati járandóságomat, sőt az éves jövedelemem után a teljes foglalkoztatottakra vonatkozó minden társadalombiztosítási járulékot és adót fizetnem kell, és természetesen a munkáltatónak is. A fentiek miatt csak egyetlen érintett, a közérdekű nyugdíjas szövetkezet jár jól, hiszen a közvetítésért nagyon magas díjat kér (a jelenlegi adatok szerint ennek összege megegyezik a munkáltató és a munkavállaló által eddig befizetett összes társadalombiztosítási járulék és társadalombiztosítási adó összegével) a szövetkezet tagjaitól, ugyanakkor veszít az általa alkalmazott nyugdíjas, mivel nem számít jogszerző időnek ez a munkaviszony, de egyértelműen veszít a nyugdíjassza is, mert egyetlen forint plusz bevétele sem lesz, hiszen senki (a szövetkezeti tag, a szövetkezet, és a munkáltató) sem fizet társadalombiztosítási járulékot, társadalombiztosítási adót. Ez is egyértelműen bizonyítja, hogy a magyar állam diszkriminatív jogszabályi rendelkezéseket hoz, ezzel is egyértelműen bebizonyosodott, hogy a nyugdíjassza egyensúlyának megteremtése eddig sem volt cél, ezek után pedig különösen nem támasztható alá, tehát a magyar állam valótlán nyilatkozatokat tett és tesz az EJEB előtti bírósági perekben. A fentiek alapján nem hivatkozhat arra a magyar állam, hogy jogos és méltányolható cél, azaz a nyugdíjassza egyenlegének fenntartása érdekében vonja el a szolgálati járandóságomat, mert ezzel aránytalanul nagy terhet ró rám, miközben a nyugdíjas szövetkezeten keresztül foglalkoztatottak esetében a 15 % személyi jövedelemadón kívül nem kell más társadalombiztosítási adót vagy járulékot fizetni.

Milyen jogos társadalmi érdek, társadalmi igazságosság merülhet fel abban, hogy ezek után tőlem továbbra is megvonják a szolgálati járandóságot? A magyar állam széles jogosultságokkal rendelkezik, és a társadalmi igazságosság, az arányosság alapján megtehetné volna azt is, hogy eltörli az éves jövedelemkorlátot, de a munkaviszony után továbbra is fizetni kell a társadalombiztosítási és egyéb járulékokat, adókat, így is sokan visszamentek volna dolgozni, mivel a munkaadói és munkavállalói oldal is ezt javasolták a 2017. és 2018. évi háromoldalú tárgyalásokon a kormánynak (sőt tavalyi évben már a Magyar Nemzeti Bank is), ezzel az államnak továbbra is jelentős bevétele keletkezett volna, az érintettek pedig további nyugdíjjogszerző időt kaptak volna. A nyugdíjas szövetkezetek rohamosan szaporodtak. Ráadásul 2019. január 1-től kiterjesztették minden öregségi nyugdíjasra azt, hogy 15 % személyi jövedelemadó befizetése mellett dolgozhatnak korlátozás nélkül, bár további jogszerző időt már nem szereznek.

Ez is azt bizonyítja a magyar nyugdíjassza egyensúlyának megteremtése nem célja a magyar államnak, kizárólag indokként használja az általa hátrányos megkülönböztetni kívánt homogén csoportokkal szemben. Ilyen homogén csoport a szolgálati járandóságban részesülők csoportja, mivel a 2006. év őszén történt magyarországi események kapcsán egyértelmű retorziót (15 % személyi jövedelemadó levonása, amely egyetlen más társadalmi csoport esetében sem történik, amely azért is jogszerűtlen, mivel a nettó bér alapján megállapított szolgálati nyugdíj összege került csökkentésre, azaz kettős adóztatás történt) alkalmaznak a szolgálati járandóságban részesülőkkel szemben, függetlenül attól, hogy azok részt vettek-e bármely hatósági intézkedésben, illetve elkövettek volna-e bármely jogszerűtlenséget.

A bírósági keresetemben általam indítványozott kérdésekre adandó alperesi válaszok tovább bizonyították volna azt, hogy a magyar állam valótlán adatok alapján hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti perekben (Markovics kontra Magyarország, Fábán kontra Magyarország, Nagy Béláné kontra Magyarország 1197/14 , stb.) hogy intézkedéseivel a magyar nyugdíjassza egyensúlyának megteremtésére, fenntartására törekszik.

Amennyiben a nyugdíjassza egyensúlyának megteremtése, fenntartása lenne a magyar állam kifejezett célja, akkor nem vezetne volna be az alábbi, nyugdíjasszat megterhelő rendkívüli anyagi kiadásokat jelentő intézkedéseket.

- A 3000 milliárd forintos magánnyugdíjpénztári befizetéseket nem a nyugdíjasszába helyezte az állam, hanem kötvényeket, cégeket, bankokat vásárolt belőle, és csak kis részben költötte az államadósság csökkentésére.

- Több évvel ezelőtt a magyar állam bevezette a nők 40 év munkaviszony utáni nyugdíjba vonulás lehetőségét, ez évente 200-220 milliárd forint (jelenleg 240 milliárd forint) kiadást jelent. A férfiakat az állam ebből diszkriminatív módon kizárta, holott egyértelmű hivatalos statisztikai adatokkal igazolható, hogy a férfiak várható életkora 6-7 évvel rövidebb, mint a nőké. Az Alaptörvény kizárólag a férfiakat diszkriminálja, és ez teljességgel elfogadhatatlan, ráadásul ellentétes az Alaptörvény azon rendelkezésével, amely szerint a férfiak és a nők egyenjogúak.

- Az elmúlt években, 2012.évtől kezdve évente 150-180 milliárd forintot fizetett be a nyugdíjassza az államkincstárba. Ezek az összegek a nyugdíjassza éves többletbevételei, amelyeket az államkasszába történő átutalással az állam szabadon felhasználja teljesen más – nem nyugdíjcélú – intézkedésekre.

- A magyar és európai parlamenti képviselők, polgármesterek, alkotmánybírók nem szüneteltetik a nyugdíjukat.

- A 2017. évben bevezetett nyugdíjas szövetkezetek tagjainak a személyi jövedelemadón kívül semmilyen társadalombiztosítási járulékot (társadalombiztosítási adót) nem kell fizetniük, sőt az őket alkalmazó cégeknek sem kell a nyugdíjasok után semmilyen társadalombiztosítási és egyéb járulékot vagy társadalombiztosítási adót fizetniük. A nyugdíjasszába semmilyen befizetés nem történik, sem a nyugdíjasok, sem pedig a munkáltatók részéről.

Megjegyzés: esetemben nem csak a szolgálati járandóságot vonja meg tőlem jelenleg is a magyar állam, hanem még a munkaviszonyból származó jövedelem után is levonja a társadalombiztosítási adót (korábban nyugdíjjárulékot), sőt a munkáltatóm is fizeti a társadalombiztosítási adót.

- A volt szocialista országok Magyarországra bejelentett lakcímmel rendelkező nyugdíjasainak a magyar nyugdíjassza fizeti a nyugdíjakat, ez alapján évente kb.20 milliárd forint kerül kifizetésre. Ezek a külföldi állampolgárságú nyugdíjasok soha egyetlen forint nyugdíjjárulékot sem fizettek be a magyar nyugdíjasszába. A nyugdíjbiztosítási kassza egyensúlyának helyreállítására, mint közérdekre történő hivatkozás, nem megalapozott, mert pl. a Magyar Állam – az 1963. évi 16. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Magyar Népköztársaság és a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége között, a szociális ellátás területén való együttműködés tárgyában, Budapesten, az 1962. december 20-án kötött, 1963. július 1. napjától hatályos egyezmény alapján – a volt Szovjetunió jogutód államai állampolgárainak, elsősorban ukrán, orosz állampolgároknak évente több mint 12 milliárd forint összegű nyugdíjat fizet ki a nyugdíjassza terhére, oly módon, hogy ezen állampolgárok javára Magyarországon nem történt semmiféle járulékbebefizetés. A [REDACTED] nevű [REDACTED] 2017. június 7-én megjelent cikkében a fenti szabály 44.000 külföldi állampolgárt érint Magyarországon, részükre Magyarországon fizetnek nyugdíjat, annak ellenére, hogy Magyarországon egyáltalán nem fizettek nyugdíjjárulékot. A fenti adatokat az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság adta meg a [REDACTED] nevű internetes oldalnak közérdekű adatigénylés eredményeképpen. Ezt a választ adta, tehát megerősítette egy parlamenti képviselői írásban kérdésére az illetékes államtitkár is. Ezek okirati bizonyítékok.

Ezzel szemben a kormány az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Markovics és Társai ügyben 2013. szeptember 11-én írt beadványa 11. pontjában lényegében éppen arra tekintettel tartja legitimnek és igazságosnak a szolgálati járandóságnak a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentését, mert álláspontja szerint a korábbi szolgálati nyugdíj alapján élvezett előnyöknek csak egy része volt járulékfizetéssel megalapozott. Meg kívánom jegyezni, hogy 2017. november 30-án a [REDAKTOR] című műsorában az alábbiak hangzottak el: „Előzőnlötték az ukrán határ menti magyar településeket a kettős állampolgárok, és a térségben virágszik a nyugdíjasbiznisz. A csak papíron Magyarországra költözött idősök közül van, aki havi 300 ezer forintos nyugdíjat kap a Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól.

A kettős állampolgárság bevezetése óta 26.000 fővel, és csak az elmúlt két évben 23.000 fővel lett több lakója Szabolcs-Szatmár-Bereg megyének. A [REDAKTOR] által vizsgált határ menti településen például összesen 7.000 fővel többen laknak, így például Kispaládon 151 százalékkal, Beregsurányban 111 százalékkal, Botpaládon 66 százalékkal, Tiszabecsen 56 százalékkal, Márokpapin 55 százalékkal, Tizsakerecsenyen és Barabáson pedig 61 százalékkal nőtt a lakosság létszáma. Tehát 30 faluban összesen 7.000 új lakos, így például Kispaládon 382 főről 998 főre, Botpaládon 443 főről 710 főre, Beregsurányban 455 főről 963 főre, Barabáson 656 főről 975 főre nőtt a beköltözők létszáma. Van olyan helyi lakos, akinek a családi házában elméletileg 120 fő lakik, tehát dokumentáltan ennyi fő bejelentkezésére került sor, és ez senkinek sem tűnt fel, illetve senkinek sem érdeke, hogy a hatóságok tudomására hozzák. A híradás szerint az adott település polgármesterének sem állt érdekében, holott nyilvánvalóan intézkedési kötelezettsége lett volna a település jegyzőjével együtt. A híradások szerint volt aki a lakcímet az interneten árulta, 40.000-50.000 forintért, fejenként. A legnagyobb üzlet egyébként az un. nyugdíjbiznisz. A Célpont birtokába jutott, és az adásban bemutatott dokumentum szerint, van olyan szabolcsi nyugdíjas, aki ukrán-magyar kettős állampolgárként havonta 306.440 forintból gazdálkodhat. Az elbírálás hosszadalmas volt ugyan, de a magyar állam visszamenőlegesen kifizette a különbözetet, így a havi 306.440 forint nyugdíjon felül egy összegben további 3.300 000 forintot fizetett ki a Nyugdíjbiztosító Igazgatóság az ukrán-magyar kettős állampolgár nyugdíjasnak. A nyugdíjmigráció kifizetendő üzlet, mivel az ukrán átlagnyugdíj átszámítva 20.000 forint. Egy kis ügyeskedéssel és kellő hivatalosnak tűnő, de valótlan tartalmú dokumentumok beszerzése után viszont Magyarországon 150.000 forint, de ahogy a fenti példában is látható volt 300.000 forintot meghaladó nyugdíjat is megkaphatják, amit aztán ráadásul nem is Magyarországon költenek el az érintettek, hanem Ukrajnában.” Ez rendkívül felháborító, és elfogadhatatlan, hiszen én pl. 27 év elismert szolgálati jogviszony után 2016. évben 263.640 forint (2019. évben is csak 285.615 forint) összegű szolgálati járandóságot kaptam, amelynek kifizetését ráadásul 2016. május 1-től szüneteltették is, miközben én és a munkáltatóm a munkaviszonyom után még havonta több mint 200.000 forint társadalombiztosítási adót fizettünk (jelenleg is fizetünk) be.

- A külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülőknek teljes összegben kifizeti a szolgálati járandóságot a magyar állam. Amennyiben alperes arra hivatkozna, hogy részéről nem történik ilyen kifizetés, akkor egyértelműen alaptörvényellenes az intézkedése, mivel az AB IV/3105-10/2015. határozata, valamint az AB IV/1144-6/2017 számú határozata egyértelműen megállapítja, hogy a külföldön dolgozó, és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetében nem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságot, mivel az nem áll a Tbj. 5.§. hatálya alá. Ennek a végzésnek közvetlen joghatása van az alperesre, ezért amennyiben nem hajtotta, nem hajtja azt végre az abban foglaltakat, akkor az intézkedése, tehát a kifizetések elmaradása alaptörvényellenes, súlyosan jogsértő intézkedés, amely felvetheti az alperes intézkedésre jogosultjának polgári és büntetőjogi felelősségét is.

Természetesen a fentiek vonatkozásában kizárólag csak az alperes tudott volna egyértelműen nyilatkozni, és az indítványozott kérdések egyrészt erre is választ adhattak volna.

- A Magyarországon dolgozó szolgálati járandóságban részesülők között is különbséget tesz a magyar állam, mivel az őstermelőknek, egyéni vállalkozóknak (EVA, KATA), gazdasági társaság cégjegyzésre jogosultja, tagja, a nemzetközi fuvarozást végző tehergépjárművezetőknek, egészségügyben dolgozókra, továbbá a 2017. július 1-je után a szolgálati járandóságban részesülő, önkéntes művelési tartalékos szolgálati viszonyban álló személynek, és az országgyűlési és európai parlamenti képviselőnek is kifizeti a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetében a szolgálati járandóságot.

- Az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti további magyar hivatkozás, amely szerint az állami szektorból egy embernek csak egy ellátás jár, alapvetően cáfolható, mivel a parlamenti képviselők különböző állami tisztségeket (államtitkár, állami hivatalok vezetői), állami tulajdonú gazdasági társaságok felügyelőbizottsági, igazgatósági tisztségeket töltenek be, és kapnak több, nem egyszer akár 5-6, kizárólag állami forrásból származó jövedelmet is. Ugyanez vonatkozik a különböző állami cégek vezetőire is, hiszen különböző állami gazdasági társaságok felügyelőbizottsági, igazgatósági tisztségeit töltik be, nagyon sok esetben akár 6-8 állami cégnél is, amelyek után havi többmilliós juttatásokat kapnak. Ezekre az emberekre nem vonatkozik az a szabály, hogy az állami szférából kizárólag csak 1 jövedelmet lehet felvenni. Sőt minden esetben folyósítják még az öregségi nyugdíjukat is azoknak, akiknek ezt már megállapították.

- Az olimpiai bajnokok, edzőik és közeli hozzátartozóik továbbá a Nemzet Sportolói, Nemzet Színészei, Nemzet Művészei számára fizetett havi több százezer forintos járandóságáról sem kell lemondani, ha keresőtevékenységet folytatnak, különösen felvetődik ez az olimpiai bajnokok járandósága esetén, akik már 35 éves életkor után kapják a járandóságot, amely nem társadalombiztosítási járulék befizetése alapján jár.

- 2014. január 1-től a GYED-ben, vagy GYES-ben részesülő munkavállaló nők a munkabérüket teljes összegben felvehetik, sőt a munkabér mellett egy időben, több gyermek után járó GYED-t vagy GYES-t is felvehetnek. Ez azt jelenti, hogy a szolgálati járandóságban részesülő, GYED-en, vagy GYES-en levő esetében sem kell szüneteltetni a szolgálati járandóságot. Erre a támogatásra az állam kb. 70 milliárd forintot költ évente a Nemzeti Erőforrások Minisztériumának 2013. november 15-én tartott tájékoztatója szerint.

- A 2017. évben bevezetésre került új szabályozás szerint a labdarúgó klubok a sportolók foglalkoztatása után nem fizetnek járulékokat, ez éves szinten – figyelemmel a sportolók nagy számára – több milliárd forintos kiesést jelent a nyugdíjalapnak.

- A fentieken túl a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése életkor alapján is diszkriminatív, mivel az aktív munkavállalók esetében nem korlátozza a munkavállalást, tehát nekik akár 3-4 munkahelyük is lehet, csak összevontan kell adózni és a járulékokat megfizetni. Különösen visszatetsző az, hogy az állami vezetők jelentős része pl. az államtitkárok és helyettes államtitkárok több állami jogviszonyból (parlamenti képviselőként, állami cégek igazgatótanácsainak, felügyelőbizottságainak tagjaként, kormány megbízottként, miniszterelnöki megbízottként, miniszteri megbízottként, gazdasági társaságok tulajdonosaiként stb.) szereznek hatalmas (általában kb. kétmillió forint/hó, vagy azt meghaladó) jövedelmeket.

Kérdésként felmerül az, hogyan lehet 3-4 munkaviszonyban/jogviszonyban felelősségteljes munkát végezni, amikor egy-egy munkaviszony/jogviszony is teljes embert kíván, mindezt úgy, hogy kizárólag az állami szervektől, szervezetektől, gazdasági társaságoktól kapják a rendszeres havi jövedelmüket.

- Nem teremt tehát megfelelő egyensúlyt a közérdek és az alapjogok védelme között a szolgálati járandóság szüneteltetése, mivel célja nem a nyugdíjrendszer hosszú távú fenntarthatóságának biztosítása. Minden évben a nyugdíjalapban levő többletet be kell fizetni az államkasszába, ezt követően viszont már a magyar állam dönthet arról, hogy mire költi ezt az összeget, egyetlen tény az, hogy nem nyugdíjellátásra költi a többletet. Amennyiben a nyugdíjkasszában maradna, akkor az állam csak nyugdíjellátásokra költethetné a többlet pénzt. Az államnak nincs korlátlan joga a tulajdon korlátozásában, valamint a diszkrimináció alkalmazásában, és a közérdekre történő hivatkozás nem elegendő, annak jogszerűségét tényekkel kell bizonyítani alperesnek, és a magyar államnak is. Sajnálatos módon Magyarországon kialakult az a joggyakorlat, hogy egyes bíróságok egyes ügyekben nem vizsgálják meg kellő alaposággal az állami intézkedések alaptörvényellenességét, európai uniós jogszabályokba ütközését és egyezményellenességét, és nem kezdeményezik az Európai Unió Bíróságánál az előzetes döntéshozatali eljárást. Ezzel pedig jelentősen sérül a közbizalom, mert az állampolgároknak az igazságszolgáltatás függetlenségébe vetett hitét ingatja meg. Részletesen hivatkoztam azon új tényekre, körülményekre, amely kérdésekben a Kúria nem döntött és az Alkotmánybíróság sem hozott még döntést alkotmányjogi panasz vagy bírósági kezdeményezés hiányában. Az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárást pedig szintén nem kezdeményezte egyetlen magyar bíróság sem, holott annak törvényi feltételei megvannak, hiszen az általam hivatkozott jogszabályok és indokolás alapján a bíróságok önállóan – alperesi vagy felperesi indítvány hiányában – is dönthettek volna az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről.

- A szolgálati járandóságban részesülő Magyarországon munkaviszonyban álló, de külföldi kiküldetéssel fuvarozó esetében felmerülő diszkrimináció az alábbiak szerint állapítható meg: A nemzetközi közúti áru fuvarozásban és személyszállításban gépkocsivezetőként és árukísérőként foglalkoztatott magánszemélyek esetében az e tevékenységre tekintettel kapott napidíjból a 285/2011. (XII. 22.) Korm. rendelet szerinti napi a 60 eurónak megfelelő forintösszeg szintén igazolás nélkül elszámolható költség. Ez azt jelenti, hogy adómentes a külföldi kiküldetés esetén naponta a napidíj 30%-ának, legfeljebb napi 15 eurónak megfelelő összeg, a napidíj ezt meghaladó része a magánszemély adóköteles jövedelme lesz. A nemzetközi közúti áru fuvarozásban és személyszállításban gépkocsivezetőként és árukísérőként foglalkoztatott magánszemélyek esetében, ezen tevékenységre tekintettel kapott napidíjból 285/2011. (XII. 22.) Korm. rendelet szerint napi 60 eurónak megfelelő összeg számolható el adómentes jövedelemként.

A külföldi kiküldetés (külszolgálat) szabályainak alkalmazásában nemzetközi áru fuvarozásban és személyszállításban gépkocsivezetőként és árukísérőként foglalkoztatott magánszemély az, aki a közúti közlekedési szolgáltatásokról és közúti járművek üzemben tartásáról szóló külön jogszabály, illetőleg más, erről szóló jogszabályok rendelkezései szerint engedélyhez kötött nemzetközi közúti közlekedési szolgáltatást végez, illetőleg abban árukísérőként közreműködik, kizárólag az e tevékenysége tekintetében. A 30 százalékos korlátot figyelmen kívül kell hagyni annál a nemzetközi közúti áru fuvarozásban és személyszállításban gépkocsivezetőként és árukísérőként foglalkoztatott, külföldi kiküldetés (külszolgálat) címén bevételt szerző magánszeméllynél, aki a külföldi kiküldetéshez (külszolgálat) kapcsolódó elismert költségekről szóló kormányrendeletben foglaltak szerint kizárólag a gépjármű külföldön történő üzemeltetéséhez közvetlenül kapcsolódó és számlával, más bizonylattal igazolt költségek elszámolására jogosult, és ezt az elszámolási módot alkalmazza.

Ebben az esetben a külföldi kiküldetés (külszolgálat) címén kapott bevételéből igazolás nélkül elismert költségként napi 60 eurónak megfelelő forintösszeget vonhat le nemzetközi közúti áru fuvarozásban és személyszállításban gépkocsivezetőként és árukísérőként foglalkoztatott.

- Diszkrimináció az is, hogy a gazdasági társaságok szolgálati járandóságban részesülő tagjai az osztalék kifizetését az adóév decemberében veszik ki, ezért csak a december havi szolgálati járandóságot kell visszafizetniük. Amennyiben családtag (feleség, gyerek, szülő) a cég további tulajdonosa, az osztalék megosztható, így előfordulhat, hogy még a december havi szolgálati járandóságot sem kell visszafizetniük. A személyi jövedelemadóról szóló törvény alkalmazásában osztaléknak minősül a társas vállalkozás magánszemély tagja számára a társas vállalkozás által felosztani rendelt, a számviteli törvény szerint meghatározott adóévi adózott eredmény, illetve a szabad eredménytartálékkal kiegészített adóévi adózott eredmény terhére jóváhagyott részesedés, a kamatozó részvény kamata, a külföldi állam joga szerint osztaléknak minősülő jövedelem, valamint a kockázatitőkealap-jegy hozama; továbbá osztalékelőlegnek minősül az adóévi várható osztalékra tekintettel az adóévben kapott bevétel. [Szja. tv. 66. § (1) bekezdés] A kisadózó vállalkozás kisadózóként be nem jelentett tagja részére a társaság nyereségéből való részesedésként fizetett összeg esetében szintén az osztalékból származó jövedelemre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. [Szja. tv. 66. § (1) bekezdés af) pont. A személyi jövedelemadóról szóló törvény a magánszemély osztalékból származó bevételének egészét alapesetben az osztalékban részesülő magánszemély külön adózó jövedelmének minősíti, amellyel szemben költségek elszámolására vagy kedvezmények érvényesítésére ebben az esetben nincs lehetőség. A magánszemély osztalékból és osztalékelőlegből származó bevételének egésze jövedelem, amely után 15 százalékos mértékű személyi jövedelemadó fizetésére köteles. [Szja. tv. 66. § (1) bekezdés] Személyi jövedelemadót alapesetben a kifizető köteles a kifizetés időpontjában megállapítani, valamint az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint bevallani és megfizetni. [Szja. tv. 66. § (3) bekezdés] A kifizető az osztalékból származó jövedelem alapján levont személyi jövedelemadót a levonást követő hónap 12. napjáig köteles befizetni. [Art. 2. számú melléklet I./Határidők/1./B)/b) pont] A személyi jövedelemadót kifizető hiányában azonban, mint például külföldről szerzett osztalékjövedelem esetében, a magánszemély köteles az adóhatósági közreműködés nélkül elkészített adóbevallásában megállapítani és az adóbevallás benyújtására előírt határidőig megfizetni. [Szja. tv. 66. § (3) bekezdés] Az osztalékból származó jövedelemre vonatkozó rendelkezések alkalmazásában kifizetőnek minősül a belföldi illetőségű hitelintézet, befektetési szolgáltató is, ha a magánszemély nála vezetett értékpapír (értékpapír-letéti) számláján elhelyezett értékpapírra tekintettel külföldről származó osztalékot (osztalékelőleget) fizet ki (ír jóvá). [Szja. tv. 66. § (3) bekezdés] A jövedelemszerzés helye osztalék esetében főszabály szerint az osztalék fizetésére kötelezett jogi személy, egyéb szervezet illetősége szerinti állam, azonban amennyiben az osztalék fizetésének alapjául szolgáló értékpapír (jog) ténylegesen a jogosult magánszemély belföldi telephelyéhez (állandó bázisához) tartozik, abban az esetben a jövedelemszerzés helye belföld. [Szja. tv. 3. § 4. pont j) alpont]

A nemzetközi egyezmény eltérő rendelkezése vagy viszonyosság hiányában a személyi jövedelemadóról szóló törvény alapján a belföldi illetőségű magánszemély adókötelezettsége a magánszemély belföldön és külföldön megszerzett összes bevételére egyaránt kiterjed (teljes körű adókötelezettség). [Szja. tv. 2. § (4) bekezdés] A magánszemély az egyéb jövedelemként adózó osztalék után az összevont adóalapba tartozó jövedelem adóalapként meghatározott összegének alapulvételével 2017. január 1-jétől jelenleg 22 százalékos (korábban 27 százalékos) mértékű egészségügyi hozzájárulást fizet, amelynek megfizetésére nem vonatkozik a hozzájárulás-fizetési felső határ. [Eho. tv. 3. § (1) bekezdés] Mivel az egyéb jövedelemként adózó osztalék után a magánszemély köteles a 22 százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulás fizetésére, továbbá azt a bevétellel szemben költségként nem számolhatja el és azt számára nem térítik meg, ezért a magánszemély által fizetendő személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás alapjaként a megállapított jövedelem 82 százalékát kell csupán figyelembe venni. [Szja. tv. 29. §]

A magánszemélynek az egyéb jövedelemként adózó jövedelme esetén nem kell adóelőleget fizetnie, ha a jövedelme a jövedelemszerzés helye szerint olyan államból származik, amellyel Magyarországnak nincs kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezménye. [Szja. tv. 46. § (2) bekezdés e) pont] A korlátolt felelősségű társaság esetében a tagot a társaságnak a tag javára történő kifizetések céljából felosztható és a taggyűlés által felosztani rendelt saját tőkéjéből a törzsbetétek arányában meghatározott összeg illeti meg osztalékként. [Ptk. 3:185. § (1) bekezdés] A korlátolt felelősségű társaság esetében osztalékra az a tag jogosult, aki az osztalékfizetésről szóló döntés meghozatalának időpontjában a társasággal szemben a tagsági jogok gyakorlására jogosult, azzal, hogy a tag a már teljesített vagyoni hozzájárulása arányában jogosult osztalékra. [Ptk. 3:185. § (1) bekezdés] A korlátolt felelősségű társaság esetében az osztalékfizetésről a taggyűlés a beszámoló elfogadásával egyidejűleg határoz. [Ptk. 3:185. § (2) bekezdés]

- Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 13. § (1) Az Alkotmánybíróság elnöke (a továbbiakban: elnök) kivételével az Alkotmánybíróság tagja a minisztert megillető díjazásra és juttatásokra jogosult, azzal az eltéréssel, hogy a vezetői illetménypótlék a miniszteri illetménypótlék másfélszerese. (2) Az Alkotmánybíróság tagja megbízatásának időtartama alatt a társadalombiztosítás ellátásaira való jogosultság szempontjából közszolgálati jogviszonyban foglalkoztatott biztosítottnak, díjazása nem önálló tevékenységből származó, járulékalapot képező jövedelemnek minősül. Az Alkotmánybíróság tagja megbízatásának időtartama közszolgálati jogviszonyban töltött időnek számít. Bitskey Botond az Alkotmánybíróság főtákarának korábbi hivatalos tájékoztatása szerint a fenti jogszabályi rendelkezések ellenére Salamon László és Balsai István alkotmánybírók a bruttó 1,5 millió forintos alkotmánybírói fizetésük, a szolgálati lakásuk és kocsijuk mellett még a nyugdíjukat is felveszik.

- A központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról 2010. évi XLIII. törvény 9. § (1): A politikai vezető megbízatásának időtartama, valamint a 13. § (1) bekezdésében meghatározott időtartam alatt a társadalombiztosítás ellátásaira való jogosultság szempontjából kormányzati szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott biztosított, illetménye nem önálló tevékenységből származó, járulékalapot képező jövedelemnek minősül. (2) A politikai vezető megbízatásának időtartama, valamint a 13. § (1) bekezdésében meghatározott időtartam kormányzati szolgálati jogviszonyban töltött időnek számít. A parlamenti képviselők, miniszterek, államtitkárok is felveszik a szolgálati járandóságukat, nyugdíjukat és a tiszteletdíjukat is.

- Magyar Levente, a Külgazdasági és Külügyminisztérium parlamenti államtitkára a drávaszögi Várdarócon 2017. szeptember 17-én a Kárpát-medencei magyarság támogatását szolgáló gazdaságfejlesztési program horvátországi indító rendezvényén kiemelte: „mára Magyarország megerősödött annyira gazdaságilag, hogy nem csak saját magát, hanem a szomszédos országok magyar lakta területeit is fejleszteni tudja.” A KKM államtitkára megjegyezte, még az idén sikerül a többi, Magyarországgal szomszédos országban is elindítani a programot. „Néhány héten belül indul a felvidéki, és közel vagyunk ahhoz, hogy az erdélyi programot is elindítsuk” – jelentette ki. Hozzátette: az év végén arról lehet beszámolni, hogy mind a hat szomszédos országban, ahol jelentős számú magyarság él, elindult ez a történelmi program, amely több tízmilliárd forinttámogatást jelent 2017-ben és 2018-ban is. (MTI)

Megállapítható tehát, hogy a magyar állam az európai normákkal és az általános jogelvekkel ellentétes módon elvonja a hatályos jogszabály alapján szerzett magántulajdonomat, és a társadalmi igazságosságra hivatkozva, de valótlan adatok alapján, súlyosan diszkriminatív intézkedéseket alkalmaz velem szemben. Ez a gyakorlat egyértelműen ellentétben áll egyebek mellett a jogállamisággal, a kiszámíthatósággal, az előre tervezhetőséggel, és ennek megfelelően az Alaptörvény, az Egyezmény, az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Unió Alapjogi Chartája szellemiségével és normaszövegével.

Felhívtam a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, továbbá a Fővárosi Törvényszék valamint a Kúria figyelmét arra a tényre, hogy az alperestől kért adatok, a bírósági keresetem megítéléséhez szükséges adatok, amelyek közérdekű adatok is, ezért indítványtam az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 26.§ (1) és 28.§ (1) bekezdései alapján, figyelemmel az Alaptörvényre, valamint az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. Cikkének 2. pontjára is, amely szerint jogszerűen nem tagadható meg.

Az uniós jogban a hátrányos megkülönböztetésnek két alapvető formája van: a közvetlen (nyílt) diszkrimináció és a közvetett (burkolt) diszkrimináció. Ez az alapvető elhatárolás megjelenik a Defrenne(II)-ügyben a férfiak és nők egyenlő díjazását előíró EGKSz 119. cikk (EKSz 141., jelenleg EUMSz 157. cikk) alkalmazásánál, I. 43/75 Gabrielle Defrenne v Société anonyme belge de navigation aérienne Sabena [1976] EBHT 0455, 18. pont. Ugyanakkor a megkülönböztetés a Bíróság joggyakorlatában korábban is megjelent az EGKSz 95. (később EKSz 90., jelenleg EUMSz 110.) cikkénél, a piacvédő és diszkriminatív adóztatás tilalmánál, I. pl. 94/74 Industria Gomma Articoli Vari IGAV v Ente nazionale per la cellulosa e per la carta ENCC [1975] EBHT 0699, 13. pont. Azt, hogy mi a közvetett és közvetlen diszkrimináció, és mi közöttük a különbség, legtöbbször a hátrányos megkülönböztetés adott összefüggéseiben lehet megállapítani. Ez függ attól, hogy kik között, milyen alapon, milyen módon, milyen magatartás tanúsításával tilos a hátrányos megkülönböztetés. A Palermo-ügy az állampolgárságon alapuló közvetett diszkrimináció egyik egyszerű és világos példájával szolgált. Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Rendelet 3 (1) cikke által, az egyenlő bánásmódot előíró szabályok nem csak a társadalombiztosítási rendszerek jogosultjainak állampolgárságán alapuló nyílt diszkriminációt tiltják, hanem a megkülönböztetés burkolt formáit is, melyek más megkülönböztető feltételek alkalmazásával ténylegesen azonos eredményre vezetnek. Nincs ésszerű és elfogadható magyarázata annak, hogy a magyar állam különbséget tesz a Magyarországon illetve külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülők szolgálati járandósága folyósítása között, amennyiben az érintettek jövedelme meghaladja a minimálbér 18-szorosát. Tény, hogy a külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülőnek nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát, amennyiben a jövedelme meghaladja a minimálbér 18-szorosát. Ugyancsak nincs ésszerű és elfogadható magyarázata annak, hogy a magyar állam különbséget tesz a Magyarországon dolgozó szolgálati járandóságban részesülők között kizárólag az általuk elvégzett tevékenység alapján, pl. a szolgálati járandóságot nem kell szüneteltetni, ha a szolgálati járandóságban részesülő östermelőként vagy egyéni vállalkozóként, (EVA, KATA) dolgozik és a jövedelme meghaladja a minimálbér 18-szorosát. Ugyancsak nincs ésszerű és elfogadható magyarázata annak, hogy a magyar állam különbséget tesz a kizárólag Magyarországon dolgozó szolgálatban részesülők illetve a magyarországi székhellyel rendelkező gazdasági társaság munkavállalójaként külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülők között az elvégzett tevékenység alapján, pl. ez utóbbi esetben a szolgálati járandóságot nem kell szüneteltetni, ha a szolgálati járandóságban részesülő nemzetközi fuvarozásban résztvevő kamionosként dolgozik (nemzetközi fuvarozásban résztvevő szolgálati járandóságban részesülő kamionsofőrök napidíja – kb. 60 euró=18.000 forint – adómentes, ugyanakkor jellemzően minimálbérré, vagy ahhoz közeli összegre vannak bejelentve, így a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetében nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát, holott ténylegesen havi nettó 400.000-450.000 forint körüli keresettel rendelkeznek) és a jövedelmük meghaladja a minimálbér 18-szorosát. A fentiekben túl a hatályos magyar szabályozás szerint a társas vállalkozást folytató szolgálati járandóságban részesülő érintett önmaga döntheti el, hogy a társas vállalkozásából milyen összegű jövedelmet szerez havonta, mivel a jogszabályi előírások alapján minden hónapban kötelező jelleggel legalább a mindenkori minimálbér után járó közterhek befizetését írja elő. Ez lehetőséget teremt arra a társas vállalkozást folytató, szolgálati járandóságban részesülő érintettnek, hogy az év utolsó hónapjában pl. osztalék révén juthasson magasabb jövedelemhez, ezáltal pedig csak az adott év december havi szolgálati

járandóságát kell visszafizetnie, amennyiben az adott évben szerzett jövedelme meghaladta a minimálbér 18-szorosát.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy egyebek mellett súlyosan sérül a tulajdonhoz, a jogbiztonsághoz fűződő jogom, tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapjogom, továbbá fentiekre tekintettel a diszkrimináció ténye egyáltalán nem vitatható.

Tény az, hogy az egyenlőségi irányelvekben a hatékony jogvédelmet szolgálja a bizonyítási teher megfordítása, és ezt a tagállamoknak biztosítani kell. A panaszosnak, felperesnek elég olyan tényeket bizonyítani, melyek alapján valószínűsíteni lehet, hogy közvetlen vagy közvetett, hátrányos megkülönböztetés történt. Ezután a bizonyítási teher átfordul, és a bepanaszoltnak, alperesnek kell bizonyítani, hogy az egyenlőség elvének az irányelvekben védett formáit nem sértette meg. A bizonyítási teher átfordulásáról szóló irányelvi rendelkezéseknek fontos előzménye a 97/80/EK irányelv a bizonyítási teher megfordításáról. A Bíróság a Nikoloudi-ügyben röviden összefoglalta az irányelv jelentőségét: E tekintetben fontos megállapítani, hogy a 97/80 irányelv tizenhetedik és tizennyolcadik preambulum bekezdésére tekintettel az irányelv célja többek között az egyenlő bánásmód elve érvényesítésének hatásosabbá tétele, mivel az első ránézésre hátrányos megkülönböztetés esetén a bepanaszoltnak, alperesnek kell bizonyítania, hogy nem sértették meg ezt az elvet. Ha a panaszos, felperes arra hivatkozik, hogy az egyenlő bánásmód elvét megsértették az ő kárára, és olyan tények fennállását valószínűsíti, amelyek alapján közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés vélemezhető, akkor a közösségi jogot – így különösen a 97/80 irányelvet – akként kell értelmezni, hogy a bepanaszoltnak, alperesnek kell bizonyítania, hogy nem sértették meg ezt az elvet. C196/02 Vasiliki Nikoloudi v Organismos Tilepikoinonion Ellados AE [2005] EBHT I-1789, 74–75. pontok.

Az Európai Unióban az alapvető jogok jogalapját az európai nemzetközi szerződésekben hosszú időn át elsősorban az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezményre történő hivatkozások képezték. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése óta, a jogilag kötelező erejűvé vált Európai Unió Alapjogi Chartája bővíti ki ezt a jogalapot. Az alapvető jogok garantálása az uniós jog egyik alapköve. Az európai nemzetközi szerződések az uniós jog általános elveiként utaltak a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következő alapvető emberi jogokra. Emellett az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata szintén nagyban hozzájárult az alapvető jogok fejlődéséhez és tiszteletben tartásához. A Lisszaboni Szerződés 2009. végén történt elfogadása érzékelhető változást hozott, hiszen az EU immár egy jogilag kötelező erejű Alapjogi Chartával rendelkezik. Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke kimondja, hogy „az Unió az emberi méltóság, a szabadság, a demokrácia, az egyenlőség, a jogállamiság, valamint az emberi jogok – ideértve a kisebbségekhez tartozó személyek jogait – tiszteletben tartásának értékein alapul”. Az EUSZ 6. cikke a következőket írja elő: „Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának (...) 2007. december 12-i (...) szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések.” „Az Unió csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez.”

„Az alapvető jogokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei.”

Az EUSZ 7. cikke egy, a Nizzai Szerződésben már szereplő rendelkezést vett át, amely egyszerre vezetett be megelőzési mechanizmust arra az esetre, amikor fennáll az „egyértelmű veszélye annak, hogy egy tagállam súlyosan megsérti” az EUSZ 2. cikkében említett értékeket, valamint büntetési mechanizmust arra az esetre, ha megállapítják, hogy egy tagállam „súlyosan és tartósan megsérti” ezeket az értékeket. Az Európai Parlament kezdeményezési joggal és a demokratikus

ellenőrzéshez való joggal is rendelkeznek, azaz jóvá kell hagynia azok végrehajtását. Az Európai Unió külső tevékenységére vonatkozó rendelkezések (az EUSZ 21. cikke) szintén utalnak az emberi jogokra és az alapvető szabadságokra.

Az EUMSZ 67. cikke kimondja, hogy „*az Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot, amelyben tiszteletben tartják az alapvető jogokat és a tagállamok eltérő jogrendszereit és jogi hagyományait*”. A szerződés rendelkezései is rögzítenek egyes jogokat, különösen igaz ez az EUMSZ 8. cikkére, amely a férfiak és nők közötti egyenlőségre vonatkozik, valamint a megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló 10. cikkére. Az Európai Bíróság régóta hangsúlyozza, hogy minden egyén alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Jelentős ítélkezési gyakorlata védelemre vonatkozó előírásokat állapít meg számos jogforrás alapján, melyek a következők: a szerződések rendelkezései, ideértve az Európai Unió Alapjogi Chartáját is, a szerződésekben hivatkozott nemzetközi egyezmények, különösen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény, az alapvető jogok, ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, azok a nemzetközi jogi szerződések, amelyekhez a tagállamok csatlakoztak, valamint azok, amelyekhez az EU csatlakozott. Az Európai Bíróság az EU által elfogadott jogszabályoknak az alapvető jogokkal való összeegyeztethetőségét, valamint a tagállamok által az uniós jog értelmében vagy keretében nemzeti szinten hozott intézkedések összeegyeztethetőségét egyaránt vizsgálja. Az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata alapvetően az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek keretében formálódott (az EUMSZ 267. cikke). Az Alapjogi Chartát az Európai Bizottság, az Európa Tanács és az Európai Parlament 2000. december 7-én a nizzai Európai Tanács alkalmával hirdette ki, majd később, 2007. évben megerősítette és módosította, így az 2009. decembere óta jogilag kötelező erejű, és az EUSZ 6. cikkével összhangban a szerződésekkel azonos jogi kötőerővel bír. A Charta egy dokumentumban gyűjti össze a közösségi szerződések, a tagállamok közös alkotmányos elvei, az emberi jogok európai egyezménye, valamint az EU és az Európa Tanács szociális chartái által elismert alapvető jogokat. A Charta tehát valamennyi személyes jogot egyetlen szövegbe foglalja bele, ilyen módon megvalósítja az alapjogok oszthatatlanságának elvét. Megszünteti az európai és a nemzetközi jogszövegek által egyrészt a polgári és politikai, másrészt a gazdasági és szociális jogok között tett különbségtételt, és a jogok mindegyikét a méltóság, szabadság, egyenlőség, szolidaritás, állampolgári jogok és igazságszolgáltatás alapelvei szerint csoportosítva sorolja fel. A Charta célja nem több mint az egyének alapvető jogainak védelme az uniós intézmények fellépése és a tagállamok által az EU-szerződések alkalmazásában tett intézkedések tekintetében.

A Charta kötelező jogi státusszal rendelkezik, az EU valamennyi intézményére és szervére, továbbá valamennyi szakpolitikájára alkalmazandóvá teszi, a szerződések által ráruházott hatáskörök és feladatok keretében.

A Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdései alól a jogalkotó önkényesen kivételeket tesz, mivel az nem vonatkozik egyebek mellett a szolgálati járandóságban részesülő Magyarországon élő és dolgozó mezőgazdasági őstermelőkre és a KATA alapján adózó egyéni vállalkozókra sem.

Őstermelő az, akinek az adóévben őstermelői tevékenységéből származó éves bevétele kevesebb, mint 8 millió Ft., amelybe a jogszabály alapján kapott támogatás összege nem számít bele. Az a mezőgazdasági őstermelő, aki tételes költségelszámolást választ, és a támogatások összege nélküli bevétele az adómentesség értékhatárát meghaladja, de kevesebb 4 millió forintnál és legalább a (támogatásokkal együtt számított összes) bevételeinek a 20 %-ának megfelelő költségként elismert kiadásait számlákkal igazolja, annak nem kötelező jövedelmet számolnia, így ez esetben a szolgálati járandóságot sem kell szüneteltetnie. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az a szolgálati járandóságban részesülő őstermelő, aki 3.999 999 forint bevétellel rendelkezik, és a 800.000 forint összegű kiadását számlával tudja igazolni, annak nem kell szüneteltetnie a szolgálati járandóságát,

ugyanakkor nekem 2016. évben a minimálbér 18-szorosát elérő jövedelem, azaz bruttó 1.998 000 forintot meghaladó jövedelem esetében már szüneteltetnem kellett. A KATA a kisadózó vállalkozások tételes adója, amelyet az egyéni vállalkozások is választhatnak 2013. január 1.-től, az SZJA szerinti adózás helyett. Az adó valamennyi, az egyéni vállalkozást érintő adót és járulékot kivált, havi 50.000 Ft vagy 75.000 Ft befizetésével.

(Heti 36 órás munkaviszony megléte esetén ez csak 25.000 Ft.) Ezen felül csak a helyi iparűzési adót kell fizetni, mely éves összege 50.000 Ft. Korlát, 2016. december 31-ig 8.000 000 forint, 2017 január 1-től az évi 12.000.000 forint árbevétele. ÁFA fizetési kötelezettség - amennyiben az alanyi mentességet választotta az egyéni vállalkozó - 8.000.000 Ft-ig szintén nem terheli. Tény tehát, hogy a mezőgazdasági őstermelőként, egyéni vállalkozók (KATA) továbbá a hazai fuvarozó cégeknél külföldi úton dolgozó kamionosként, önkéntes művelési tartalékosként, gazdasági társaság üzletvezetésre jogosultjaként vagy üzletrésszel rendelkező tagjaként illetve az országgyűlési képviselőként, európai parlamenti képviselőként, miniszterként, államtitkárként és az Alkotmánybíróság tagjaként dolgozó, szolgálati járandóságban részesülők vonatkozásában felmerült diszkriminációt az Alkotmánybíróság egyetlen esetben sem vizsgálta teljeskörűen, azaz ebben a kérdésben nem hozott határozatot sem.

A tulajdonjogot, mint alkotmányos alapjogot korlátozni az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésben meghatározott módon, más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával lehet. A 30/1992. (V. 26.) AB határozat alapján alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás célja az elérni kívánt céllal aránytalan. Jóllehet, az alapjog korlátozásának alkotmányos célja lehet a nyugdíjrendszer racionalizálása, mint közérdek, ám ez esetben is vizsgálni kell a szükségesség és az arányosság kérdését.

Alkotmánybíróság által a 3125/ 2015 (VII.9.) AB határozatban a tulajdonkorlátozás három válfaja közül a legsúlyosabbként definiált „tulajdon elvétele” formáját valósítják meg. Ahogy azt a hivatkozott AB határozat {29} pontja is leszögezi, az alkotmányi tulajdonvédelem fogalomhasználata nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, így egy járulékfizetéssel megalapozott, ellenérték fejében szerzett jog is alkotmányos tulajdonvédelem tárgya lehet. Hasonló álláspontot képvisel az Emberi Jogok Európai Bírósága is, amelynek gyakorlatában régóta megfigyelhető, hogy a tulajdon fogalmának használatakor függetleníti magát a nemzeti jogalkotó és jogalkalmazó szervez interpretációitól, annak tartalmát pedig folyamatosan bővíti. Már a Gasus Dosier- und Fördertechnik GmbH v. Hollandia ügyben (1995. február 23-i ítélet, 15375/89, Series A no. 306-B, p. 46) leszögezte, hogy a „tulajdon” fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, így meghatározott vagyoni értékkel bíró előnyök, illetve jogok is tulajdonnak minősülhetnek. A tulajdonjogba való beavatkozásnak, ahhoz, hogy ne ütközzön az Egyezménybe, törvényesnek kell lennie és a „köz érdekében” egy legitim célt kell szolgálnia. A törvényesség nem csupán egy nemzeti jogban meglévő, az intézkedésre felhatalmazást adó jogszabály meglétét feltételezi, hanem magában foglalja a jog minőségének az értékelését is, azaz az önkényes intézkedéssel szemben védelmet kell, hogy biztosítson (James kontra Egyesült Királyság, 8793/85, § 67. 1986. február 21, series A, No. 98, (1986) 8 EHRR 123). A jognak tehát kellőképpen pontosnak és előreláthatónak kell lennie az abból származó következményeket illetően.

A jogszerűség követelménye magában foglalja a visszaható hatály tilalmát is. A visszaható hatály tilalma azonban nemcsak az Egyezmény valamennyi cikkét átható jog uralmának (rule of law) elvéből fakad, hanem azt a magyar jog is kifejezetten tiltja. A jogalkotási törvény világosan rögzíti, hogy jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem vonhat el vagy korlátozhat jogot. Ezt a törvényben meghatározott jogelvet egyébként az Alkotmánybíróság számos döntésében újra és

újra megerősítette. Ezzel szemben a szolgálati nyugdíjnak alacsonyabb jogi védelmet biztosító szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása”, majd annak – a legmagasabb adókulcsnak megfelelő összeggel történő – csökkentése, valamint az ellátás folyósításának az év nagyobb részére történő teljes mértékű szüneteltetése mind olyan jogszabályi rendelkezéseken alapul, amelyek a szolgálati nyugdíjba helyezésem, a szolgálati nyugdíjam megállapítása, és a szolgálati nyugdíj melletti munkaviszonyom létesítésekor még nem voltak hatályban, azokat csak jóval később vezette be a jogalkotó.

Az Alkotmánybíróságnak a 42/2012 [XII. 20.] AB határozatában is hangsúlyozott, egyenlőséggel kapcsolatos gyakorlata szerint az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz nem önkényes.

Az Alaptörvény XV. cikkében, illetve az Egyezmény 14. cikkében deklarált hátrányos megkülönböztetés tilalma véleményem szerint a Tny. 83/B § (1) bekezdésének azon fordulata esetében is sérelmet szenved, mely a bekezdés hatályát kizárólag azokra a személyekre terjeszti ki, akik a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban állnak, illetve egyéni vagy társas vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytatnak, ugyanakkor nem vonatkozik azokra, akik más tevékenységből is szereznek jövedelmet (pl. osztalékot vesznek ki a vállalkozásukból, pénzbetétek utáni kamatot vesznek fel, ingatlan kiadásból bérleti díjat kapnak, stb.). Bár az Alkotmánybíróság a kérdéskört részben vizsgálta (IV.3105-10/2015), de pl. a szolgálati járandóságban részesülő, Magyarországon őstermelőként dolgozók, a magyar székhellyel rendelkező gazdasági társaságnál nemzetközi fuvarozásban kamionosként dolgozók, továbbá a gazdasági társaságok cégjegyzésre jogosultjai, tagjai, az egyéni vállalkozó (EVA, KATA), önkéntes műveleti tartalékosok, az Európai Parlament magyarországi képviselői, valamint a magyar országgyűlési képviselők és az az alkotmánybírók vonatkozásában nem vizsgálta meg a teljes körűen a kérdést.

A külföldön munkaviszonyban álló, magyar szolgálati járandóság részesülők vonatkozásában az Alkotmánybíróság azon megállapítása (AB-IV/3105-10/2015), hogy a magyar államnak nincs lehetősége ténylegesen ellenőrizni a külföldön szolgálati járandóságban részesülő, munkaviszonyból származó valós jövedelmét, egyszerűen téves megállapítás, sőt jogilag is értelmezhetetlen. A magyar államnak, mind a nemzetközi szerződések, mind pedig kétoldalú államközi szerződések alapján minden jogi lehetősége és eszköze megvan arra, hogy a külföldön munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülők tényleges, valós jövedelméről pontos adatokat kapjon a külföldi társszervektől, mint ahogy ez más jogi, munkajogi kérdésekben is megvalósul. Nem elfogadható az a jogértelmezési felvetés sem, mely szerint nem azonos, homogén csoportba tartozik a külföldön illetve a Magyarországon a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülő, mivel sem az Alaptörvény, sem az Egyezmény, sem az Európai Unió szerződése, sem pedig az Európai Unió Alapjogi Chartája nem tartalmaz ilyen szűkítő rendelkezést/értelmezést a diszkrimináció tilalmának meghatározásánál. Közgazdaságilag és a jogalkotó által előszeretettel hangoztatott társadalmi igazságosság alapján sem megmagyarázható az, hogy a külföldön dolgozó szolgálati járandóságban részesülőknek nem kell szüneteltetniük a szolgálati járandóságot, ugyanakkor a Magyarországon dolgozó szolgálati járandóságban részesülőknek (kivéve az őstermelőként, egyéni vállalkozóként - EVA, KATA -, gazdasági társaságok cégjegyzésre jogosultjait, tagjait, kamionosként, önkéntes műveleti tartalékosként dolgozókat, országgyűlési és európai parlamenti képviselőket, alkotmánybírókat) igen.

Ez ellentmond – az alaptörvény-ellenességen, egyezményellenességen valamint az uniós alapszerződésbe és az alapjogi chartába ütközésen túl – annak a jogalkotói indokolásnak is, amely szerint a szolgálati járandóság szüneteltetésének tényleges indoka a nyugdíjkiadások csökkentése,

a nyugdíjassza pénzügyi egyensúlyának megteremtése, fenntartása. Álláspontom szerint, ezzel a szabályozással a szolgálati járandóságban részesülő, az éves keretösszeget meghaladó keresménnyel rendelkező hazai munkavállalók (kivéve az őstermelőként, egyéni vállalkozóként - EVA, KATA - kamionosként, önkéntes műveleti tartalékosként, gazdasági társaságban pl. ügyvezetőként dolgozókat, országgyűlési és európai uniós képviselőként, alkotmánybíróként dolgozókat) esetében egyértelműen diszkriminatív módon szüneteltetik a szolgálati járandóság folyósítását a szolgálati járandóságban részesülő, éves keretösszeget meghaladó keresménnyel rendelkező külföldi munkavállalókhoz képest, mely az Alaptörvény XV. cikkének illetve az Egyezmény 14. cikkének a sérelméhez vezet.

Ésszerű, elfogadhatatlan, gazdasági okokat is tartalmazó magyarázatát, valamint az Alaptörvényből tételesen levezethető jogi indokolást sem adott az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban arra, hogy a külföldön nyilvánvalóan lényegesen magasabb jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülők esetében miért indokolható alkotmányosan a szolgálati járandóság teljes évi kifizetése, ugyanakkor a Magyarországon a szolgálati járandóságban részesülők és a vitatott jogszabályi rendelkezések szerint a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkezők esetében (kivéve az őstermelőként, egyéni vállalkozóként - EVA, KATA - önkéntes műveleti tartalékosként, kamionosként, gazdasági társaságban pl. ügyvezetőként dolgozókat, országgyűlési és európai uniós képviselőként, alkotmánybíróként dolgozókat) pedig szüneteltetni kell azt. Ez egyértelműen diszkriminatív eljárás a homogén csoportot alkotó szolgálati járandóságban részesülők között.

Tényként egyértelműen megállapítható az is, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvényből tételesen nem vezette le, jogilag egyáltalán nem indokolta azt a korábbi, szolgálati járandóságom szüneteltetése vonatkozásában hozott határozataiban, hogy a külföldön nyilvánvalóan lényegesen magasabb jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülők esetében miért és mivel indokolható alkotmányosan a szolgálati járandóság teljes évi kifizetése, ugyanakkor a Magyarországon a szolgálati járandóságban részesülők (kivéve az őstermelőként, kamionosként, egyéni vállalkozóként - EVA, KATA - önkéntes műveleti tartalékosként, gazdasági társaságban pl. ügyvezetőként dolgozókat, országgyűlési és európai uniós képviselőként, alkotmánybíróként dolgozókat) és a vitatott jogszabályi rendelkezések szerint a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemmel rendelkezők esetében pedig szüneteltetni kell azt.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdésének bevezetésének indokaként a jogalkotó egyebek mellett az államadósság csökkentését, a Magyarország elleni túlzott deficit eljárás megszüntetését jelölte meg.

A 64/1993. (XII. 22.) AB határozatban alapján kialakult gyakorlatra is figyelemmel a Tny. támadott rendelkezéseivel elrendelt korlátozás közérdekű volta nem vonható ugyan jogilag kétségbe, ugyanakkor a jogszabály alapján megállapított szolgálati nyugdíj, alacsonyabb jogvédelmet biztosító szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása”, a mindenkori legmagasabb adókulccsal történő adóztatása, és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén a szolgálati járandóság szüneteltetése azért alaptörvény-ellenes, egyezményellenes, és ütközik az Európai Unió Alapjogi Chartájába, mert a támadott rendelkezések bevezetésével elérni kívánt célokhoz viszonyítva túlzottan aránytalan. A szolgálati járandóság esetében alkalmazott mértékű elvonása nem indokolható azzal, hogy a munkavégzéssel egyéb jövedelemre teszek szert, a megszerzett tulajdonnak a tulajdonvédelem szempontjából nem értékelhető körülményen alapuló, ilyen mértékű megvonása aránytalan.

Az általam sérelmezett jogi szabályozás figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségét, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezményrel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. Tényként kell rögzíteni, hogy az Alaptörvény XV. cikk (1) (2) bekezdésének sérelmét az Alkotmánybíróság a 3112/2016. (VI.3.) AB határozatában (ABH), és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére is figyelemmel kell értékelni, amely szerint a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezményrel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük.

A Simmenthal ügyben kimondta az Emberi Jogok Európai Bírósága, hogy a nemzeti bíróságnak joga van mellőzni a nemzeti jogot, ha az a közösségi joggal ellentétes. A szolgálati járandóságban részesülő, a külföldön és Magyarországon munkát vállaló jogalanyok helyzete (kivéve az őstermelőként, nemzetközi fuvarozásban résztvevő kamionosként, gazdasági társaságban pl. ügyvezetőként dolgozókat, önkéntes művelleti tartalékosként, országgyűlési és európai uniós képviselőként, alkotmánybíróként dolgozókat) a szabályozás lényeges eleme szempontjából azonos, az utóbbi csoportba tartozó jogalanyokra hátrányos. A támadott szabályok által bevezetett korlátozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, ezért alaptörvény-ellenes. A támadott rendelkezések nemzetközi szerződésbe, különösen az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke és az Egyezmény 14. cikkébe, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájába ütközik. Az Alaptörvény XV. cikk (1) (2) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály és a B) cikk (1) bekezdéséből származó jogbiztonság követelményének érvényesülése érdekében az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése indokolt. Elfogadhatatlan az a hazai gyakorlat is, hogy az állam kizárólag azokat a magyar állampolgárokat sújtja a jogszabályok rendelkezései alapján jogszerűen szerzett ellátások megvonásával, akik társadalombiztosítási járulék befizetésével és külön törvény alapján szereztek nyugdíjas jogviszonyt, miközben egyes rétegeket jelentős juttatásban részesíti, amelynek alapját még részben sem alapozza meg társadalombiztosítási járulék befizetés (pl. a magyarországi lakhellyel rendelkező volt Szovjetunió, volt szocialista országok nyugdíjas állampolgárai). Megállapítható a fentiek alapján, hogy a magyar állam az európai normákkal és az általános jogelvekkel ellentétes módon elvonja a hatályos jogszabály alapján szerzett tulajdonomat, és a társadalmi igazságosságra hivatkozva egyértelműen diszkriminatív, visszamenőleges hatályú intézkedéseket alkalmaz velem szemben. Ez a gyakorlat egyértelműen ellentétben áll egyebek mellett a jogállamisággal, a kiszámíthatósággal, az előre tervezhetőséggel valamint a visszamenőleges hatály tilalmával és ennek megfelelően az Alaptörvény, az Egyezmény, az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Unió Alapjogi Chartája szellemiségével és szövegével, valamint az Európai Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatával.

Az Alkotmánybíróság 1718/B/2010. AB határozata szerint: „Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, „precedens-határozataiból” ez kényszerűen nem következne.” Ezzel az Alkotmánybíróság a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatának kötderejét mondta ki saját döntéseire vonatkozóan. Hiszen azoknak az alapjogoknak az esetében, amelyekben az Alkotmány, valamint az Alaptörvény ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint az Emberi Jogok Európai Egyezménye, az Alkotmánybíróság által nyújtott

alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjoga által meghatározott alapjogvédelmi szint.

Ez pedig azt jelenti, hogy a szabályozás megítélése tekintetében a strasbourgi esetjogban kikristályosodott elvek megkerülhetetlen mérceként szolgálnak. Az Alkotmánybíróságnak – saját maga által meghatározottan – követnie kell a Strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatát. Az alperes esetében alkalmazott eljárása súlyosan diszkriminatív, jogsértő, mivel azonos, homogén csoportba tartozó szolgálati járandóságban részesülők között egyértelműen különbséget tesz.

A fenti határozat súlyosan jogsértő, és ellentétes Magyarország Alaptörvényével, valamint a Magyarország által aláírt nemzetközi szerződésekkel, mivel a határozat olyan jogszabályokon alapul, amelyek a szerzett jogaimra, és a tulajdonomra visszamenőleges hatállyal, diszkriminatív módon fogalmaztak meg rendelkezéseket. A határozatban hivatkozott jogszabályok, így különösen a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése a határozatban is hivatkozott rendelkezései súlyosan jogsértőek, és ellentétesek Magyarország Alaptörvényével, valamint a Magyarország által aláírt – pertárgyi fellebbezésében részletesen felsorolt – nemzetközi szerződésekkel.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdésének bevezetésének indokaként a jogalkotó egyebek mellett az államadósság csökkentését, a Magyarország elleni túlzott deficit eljárás megszüntetését jelölte meg. A 64/1993. (XII. 22.) AB határozatban alapján kialakult gyakorlatra is figyelemmel a Tny. támadott rendelkezéseivel elrendelt korlátozás közérdekű volta nem vonható ugyan kétségbe, ugyanakkor a jogszabály alapján megállapított szolgálati nyugdíj, alacsonyabb jogvédelmet biztosító szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása”, a mindenkor legmagasabb adókulccsal történő adóztatása, és a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelem esetén a szolgálati járandóság szüneteltetése azért alaptörvényellenes és egyezményesértő, mert a támadott rendelkezések bevezetésével elérni kívánt célokhoz viszonyítva aránytalan. Az ellátás (szolgálati járandóság) esetében alkalmazott mértékű elvonása nem indokolható azzal, hogy a munkavégzéssel egyéb jövedelemre teszek szert, a megszerzett tulajdonnak a tulajdonvédelem szempontjából nem értékelhető körülményen alapuló, ilyen mértékű megvonása mindezek miatt ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével. Az általam sérelmezett jogi szabályozás különösen az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésébe való ütközését, azaz eltérő bánásmódot valósít meg egyrészt a külföldön és a Magyarországon jövedelemmel rendelkező szolgálati járandóságban részesülők között. Ezentúl az általam sérelmezett jogi szabályozás figyelmen kívül hagyja – az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettséget –, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezménnyel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük.

Tényként kell rögzíteni, hogy az Alaptörvény XV. cikk (1) (2) bekezdésének sérelmét az Alkotmánybíróság a 3112/2016. (VI.3.) AB határozatában (ABH), és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére is figyelemmel kell értékelni, amely szerint a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a

magyar jogrendszer részét képező Egyezményrel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. A szolgálati járandóságban részesülő, a külföldön és Magyarországon munkát vállaló jogalanyok helyzete a szabályozás lényeges eleme szempontjából azonos, az utóbbi csoportba tartozó jogalanyokra hátrányos. A támadott szabályok által bevezetett korlátozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, ezért alaptörvény-ellenes.

A támadott rendelkezések nemzetközi szerződésbe, különösen az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke és az Egyezmény 14. cikkébe ütközik, tehát egyezményesértő. Az Alaptörvény XV. cikk (1) (2) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály és a B) cikk (1) bekezdéséből származó jogbiztonság követelményének érvényesülése érdekében az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése indokolt.

Részemről elfogadhatatlan az, hogy az általam jogszerűen – hatályos jogszabályi rendelkezésen alapuló – megszerzett szolgálati nyugdíjam – amelyet 2012. január 1-jei hatállyal a jogalkotó visszamenőleges hatállyal szolgálati járandósággá alakított, és 16%-os (jelenleg 15%-os) adóval terhelt – 2012. július 1-jei hatállyal a munkaviszonyból származó jövedelemem esetén (minimálbér 18-szorosa) 2013., 2014., 2015., évben elvonta a szolgálati járandóságom kb. 75 %-át, míg 2016. évben elvonta a szolgálati járandóságom kb. 80 %-át. Egyértelmű tény, hogy a magyar állam a szolgálati járandóságom megvonásával, valamint az általam és a jelenlegi munkáltatóm által befizetett társadalombiztosítási járulék befizetésével magasabb összeget von el, mint amennyi ténylegesen a szolgálati járandóságomból illetve a munkabéremből összesen kifizetésre kerül számomra. Ez a bevezetett gyakorlat társadalmilag is igazságtalan, mivel ezzel tölem lényegesen magasabb összegeket von el a magyar állam, mint bármely más társadalmi rétegtől, illetve a velem azonos társadalmi csoportba tartozó, külföldön munkát vállaló szolgálati járandóságban részesülőktől. A magyar állam szándékosan bünteti azokat a korhatár előtti ellátásban részesülőket, akik a társadalom szempontjából is hasznos tevékenységet végeznek, azaz tisztességesen, bejelentett munkaviszonyban dolgoznak, és ez alapján még jelentős mértékű társadalombiztosítási járulékot is fizetnek.

A fentiek alapján teljes mértékben igazolni látszik az, hogy a jogalkotó kizárólag a szolgálati járandóságban részesülőket és egyes nyugdíjas-csoportokat diszkriminálja negatív módon, amelynek rendkívül rossz a társadalmi üzenete és ez elfogadhatatlan. Diszkriminatívak az általam hivatkozott jogszabályi rendelkezések, és jól jellemzi ezt a jogalkotói „trükközést” az egészségügyben kialakított helyzet azon munkavállalók esetében, akik elérték ugyan az öregségi nyugdíjkorhatárt/szolgálati járandóságot (az állami szférában nem lehet egyszerre nyugdíjat/szolgálati járandóságot és munkaviszonyból jövedelmet is kapni), de a nyugdíj=szolgálati járandóság mellett tovább szerettek volna dolgozni. Ezt kérvénnyel tudták/tudják megtenni, amelyben lemondtak/lemondanak az öregségi nyugdíjról/szolgálati járandóságról, ugyanakkor az Emberi Erőforrások Minisztériumának javaslata alapján a kormány engedélyével úgy állapították meg a jelenlegi fizetésüket, hogy annak összege nem lehetett kevesebb a számukra megállapított nyugdíjak/szolgálati járandóságok és a munkaviszonyban megszerzett fizetések együttes összegénél. Ez jelenleg kb. 2-3.000 embert érint. Megállapítható a fentiek alapján, hogy esetemben a magyar állam az európai normákkal és az általános jogelvekkel ellentétes módon elveszi a jogszabály alapján szerzett tulajdonomat, és a társadalmi igazságtalanságra hivatkozva diszkriminatív intézkedéseket alkalmaz. Ez joggal visszaélés, amely súlyosan jogsértő.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra

jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése – azok az általam hivatkozott valamennyi alaptörvény-ellenesség és egyezményesértés – vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem foglalt még állást, ebben a kérdésben még nem döntött, ezért kértem, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, majd pedig a Kúria forduljon az Alkotmánybírósághoz, illetve az Európai Unió Bírósága előtt az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése vonatkozásában.

Álláspontom szerint a pertárgyi határozatok által alkalmazott/hivatkozott jogszabályhelyek, így a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), (2), továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése az Alaptörvény jelen alkotmányjogi panaszban is részletezett cikkeit (alapjogokat) sértik.

Fenti jogértelmezésemem túl hivatkozom továbbá az állampolgári jogok országgyűlési biztosa által készített, és az Alkotmánybírósághoz benyújtott 3 beadványára (2012. október 4-ei a 2011. évi CLXVII. tv. egyes rendelkezései, továbbá 2013. április 23-ai az Alaptörvény negyedik módosítása, és a 2013. május 17-ei, a kettős foglalkoztatás tárgyában).

Hivatkozom továbbá a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény egyes rendelkezései alkotmányellenességéről szóló 33/2012. (VII. 17.) AB határozat megállapításaira.

Hivatkozom az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatára, amely szerint a nyugdíj csökkentése vagy megszüntetése tulajdonba való beavatkozásnak minősül, amelyet jogos érvekkel kell alátámasztani (lásd Kjartan Asmundsson, 40. §; Rasmussen kontra Lengyelország 38886/05. sz., 71. §, 2009. április 28.; és Wieczorek, 57. §, Lakicevic és társai kontra Szerbia és Montenegró 27458/06. 33604/07. 37205/06. sz., 59. §] és 33604/07. § 72, 13. December 2011., „Buchen kontra Cseh Köztársaság”, Ítélet 2002 nov.22, 36541/97., Gaygusuz kontra Ausztria 1996 sept. 16, Bírósági határozatok gyűjteménye, 1996-IV, 1142 old., 41 bek.)

Hivatkozom az Alkotmánybíróság által Alkotmánybíróság a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvénnyel összefüggésben hozott határozatának Dr. Lévy Miklós alkotmánybíró és a hozzá csatlakozott további 4 fő alkotmánybíró különvéleményére, amely szerint: „...alaptörvény-ellenes a Knymt. 4. § (1) bekezdés b) pontja „a (2) bekezdés szerint számított és” szövegrésze, a 4. § (2)–(4) bekezdései, az 5. § (2) és (4) bekezdése, valamint a 18. § (1) bekezdésének a „[...]nak a 4. § (2) bekezdése szerinti csökkentés nélküli” szövegrésze.

[136] Az általam alaptörvény-ellenesnek tartott, a nyugdíjak csökkentéséről szóló, vagy azokra hivatkozó fentebb tételesen felsorolt jogszabályi elemeket a törvény hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal, azaz 2012. január 1. napjával az Alkotmánybíróságnak meg kellett volna semmisítenie.

[137] Az alaptörvény-ellenességre vonatkozó álláspontomat az alábbiakkal indokolom. A többségi határozat Indokolásának V. része világosan kifejti, hogy a nyugdíjrendszer átalakítása két személycsoportot érintett különösen érzékenyen: azon volt országgyűlési képviselőket, akik korhatár előtti öregségi nyugdíjban részesültek, és 1949. december 31. után születtek, valamint mindazon szolgálati nyugdíjast, akik 1954. december 31. után születtek.

A korlátozás lényege abban áll, hogy számukra a nyugdíj helyébe lépő korhatár előtti ellátást, illetve a szolgálati járandóságot a személyi jövedelemadó mértékével csökkentett összegben állapította meg a törvény. A változásról az ellátottak határozatot nem kaptak, a törvény a megváltozott jogcímű és csökkentett összegű ellátás továbbfolyósításáról rendelkezett, ezáltal jogalkalmazó szerv közreműködése nélkül közvetlen hatályosult.

[139] Az érintett alkotmányjogi panaszosok és az alapvető jogok biztosa ezt a törvényi megoldást a jogállamisággal, vagyis az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétesnek tartották.

[140] 2. Az állított alaptörvény-ellenességgel összefüggésben mindenekelőtt arra utalok, hogy az Alkotmánybíróság továbbra is irányadónak tartja a jogállamiság (jogbiztonság) sérelmét értelmező korábbi döntéseiben foglaltakat, miután az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamklauzula megegyezik azzal, amit az Alkotmány 2. § (1) bekezdése tartalmazott.

[141] Magyarország Alaptörvénye átmeneti rendelkezései egyes cikkeinek alaptörvény-ellenességéről és megsemmisítéséről szóló 45/2012. (XII. 29.) AB határozatban az Alkotmánybíróság a jogállam klauzulát alkalmazva kinyilvánította a jogállami értékek megváltoztathatatlanságát, az értékek elért szintje csökkentésének tilalmát: „Az alkotmányos legalitásnak nemcsak eljárásjogi, formai, közjogi érvényességi, de tartalmi követelményei is vannak.

A demokratikus jogállam alkotmányossági kritériumai, egyben nemzetközi egyezményekbe foglalt, a demokratikus jogállami közösségek által elismert és elfogadott alkotmányos értékek, alapelvek és alapvető demokratikus szabadságjogok, illetve az ezekkel részben egybeeső úgynevezett ius cogens. Adott esetben az Alkotmánybíróság a demokratikus jogállam alkotmányos tartalmi követelményeinek, garanciáinak és értékeinek a töretlen érvényesülését, alkotmányba foglalását is vizsgálhatja. Az alkotmányok tartalmi és eljárási mércéi és követelményei demokratikus jogállamban állandóak. A tartalmi és eljárási alkotmányos követelmények nem lehetnek alacsonyabbak az Alaptörvény időszakában, mint az Alkotmány(törvény) időszakában voltak. Az alkotmányos jogállam követelményei továbbra is és folyamatosan érvényesülő követelmények a jelenben és programok a jövőre nézve. Az alkotmányos jogállam konstans értékek, elvek és garanciák rendszere. Az alkotmányos jogállamban egyszer már elfogadott értékek, elvek, garanciák, követelmények szintjei nem csökkenhetnek, és azok érvényesülésének a megkövetelése sem veszíthet szigorából.” (Indokolás [118]–[119])

[142] A jogállam elvének szerves részét képezi a jogbiztonság követelménye, amelynek érvényesülése során nem hagyható figyelmen kívül a bizalomvédelem, vagyis a szerzett jogok védelmének biztosítása: „A jogállam alapvető eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság – többek között – megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljesedésbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett, tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását.” [11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 81.]

[143] 3. A szerzett jogok védelméről a társadalombiztosítási ellátásokkal összefüggésben a 43/1995. (VI. 30.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megítélésem szerint a jelen ügyben is irányadó, több jogbiztonsági értekelemre rámutatott: 1) a váromány alkotmányos védelmére; 2) a kötelező járulékfizetés alkotmányos tartalmára; 3) a megszerzett ellátás megvonásának alkotmányos következményére. 1) „A szolgáltatásokat és a hozzájuk fűződő várományokat nem lehet sem alkotmányosan megfelelő indok nélkül, sem pedig egyik napról a másikra lényegesen megváltoztatni. Az átmenet nélküli változáshoz különös indok szükséges.

A kötelező biztosítási rendszer esetében a járulékok kötelező befizetése, vagyis e »vagyonelevonás« fejében a biztosított a rendszer fokozottabb stabilitását várhatja el.” (ABH 1995, 188, 193.)

2) „A törvénnyel elrendelt kötelező járulékfizetést – amely a közteherviseléstől (Alkotmány 70/I. §) lényegét tekintve eltér, mert személyes és előre meghatározott igény származik belőle – csakis egy nagymértékű állami garanciavállalás (a másik oldalról: bizalomvédelem) legitimálhatja.

A kötelező biztosítás elvonja ugyanis azokat az eszközöket, amelyekkel az érintett a saját kockázatára maga gondoskodhatott volna magáról és családjáról, s ezt a vagyont a társadalombiztosítás szolgálatába állítja úgy, hogy a biztosított a szolidaritás alapján másokról is gondoskodni tudjon. A fedezet társadalmasításával az állam egy tipikus tulajdonosi magatartást kollektivizál. A kötelező biztosítási rendszerben, e rendszerhez kötődve kialakult szociális ellátások védelme ezért különösen indokolt. A várományok annál nagyobb védelmet élveznek, minél közelebb állnak a beteljesedéshez, vagyis a szolgáltatásra való alanyi jog megnyíltához. A már élvezett, megszerzett szolgáltatás még inkább védendő.” (ABH 1995, 188, 193.)

3) „A várományok és szolgáltatások védelme attól függően is erősebb, hogy áll-e velük szemben a jogosultnak saját anyagi szolgáltatása is. A járulék fejében járó szolgáltatás megvonása vagy jogalapjának kedvezőtlen megváltoztatása az alapjogi sérelem ismérvei szerint bírálható el.” (ABH 1995, 188, 194.)

[144] A nyugdíj szerzett jogi jellegéből fakadóan az Alkotmánybíróság a 26/1993. (IV. 29.) AB határozatban fejtette ki az államra vonatkozó kötelezettségeket, melynek során megállapította, hogy az állam nem köteles a nyugdíjak reálértékét maradéktalanul megőrizni, de a nyugdíj nominális mértékének csökkentésére alkotmányosan nem kerülhet sor: „A nyugdíj – az Alkotmány rendelkezéséből következően – szerzett vagy vásárolt jog annyiban feltétlenül, hogy annak nominális mértékét az állam alkotmányosan nem csökkentheti.” (ABH 1993, 196, 199.)

[145] 4. Amint azt a többségi határozat Indokolásának IV. része tüzetesen kifejti, a módosításokra alapvetően gazdasági természetű okból, egyensúlyjavítási céllal, a nyugdíjrendszer stabilitásának elérése érdekében került sor. Az Alkotmánybíróság következetesen képviselt álláspontja szerint: „[...] az Alkotmány – a piacgazdaság deklarálásán túl – gazdaságpolitikailag semleges, az állam a gazdaságpolitika meghatározása terén nagy jogalkotói szabadsággal rendelkezik” [33/1993. (V. 28.) AB határozat, ABH 1993, 247, 249–250.].

[146] Álláspontom szerint azonban a nyugdíjrendszer átalakítása nem lehet pusztán gazdasági-gazdaságpolitikai kérdés, hiszen a már nyugdíjjogosultságot szerzett és ellátásban részesülő személyeket szerzett jogaikban, közvetlenül megélhetésükben érintheti. Elismerem, hogy a nyugdíjrendszer egyensúlyának megteremtése nyilvánvalóan legitim cél, fontos közérdek; az átalakítás alaptörvény-ellenessé akkor válhat, ha az egyébként alkotmányos értelemben sem kifogásolható reform (nyugdíjrendszer egységesítése) a jogállami követelményeket figyelmen kívül hagyó jogszabályi rendelkezésekben, a szabályozás nem megfelelő módjában ölt testet.

[147] Az állam tehát széles körű jogosítványokkal rendelkezik a szociális ellátásokon belüli változtatásokra, átcsoportosításokra és átalakításokra a gazdasági viszonyok függvényében. A változtatások joga azonban nem minden korlátozás nélkül illeti meg az államot. [26/1993. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1993, 196, 199, 200.] A hivatkozott megállapítás értelemszerűen vonatkozik a Knyomt.-ben megtestesülő változtatásokra is. Az alkotmányossági vizsgálat alapját tehát nem önmagában a változtatás jelenti, hanem a szabályozás módja, egyes elemeinek – így az ellátás csökkentésének – alaptörvényi megfelelése.

[148] A támadott szabályozási elemnek az Alaptörvénnyel való összhangja vizsgálata körében releváns tényezőnek tekintem, hogy a nyugdíjrendszer átalakítására olyan időben került sor, amikor a hatályát veszítő Alkotmány időszakából az újonnan hatályosuló Alaptörvény intézményi rendszerébe kellett átlépni. Az alaptörvényi súlyú változás alkotmányossági követelményei így a nyugdíjrendszer átalakítása során is fokozottan jelentkeznek.

Egyes korhatár előtti nyugdíjak megszüntetése, az ellátási összegek nominál értéken való csökkentése esetén elengedhetetlen az átmenet biztosítása. A korábbi – alkotmányos súlyukat tekintve enyhébb – nyugdíjreformok végrehajtása átmeneti szabályok megalkotásával történt, így pl. a korhatárok felemelése és egységesítése során. Az Alkotmánybíróság a 28/2000. (IX. 8.) AB határozatban erre külön utalt is: „[...] a korhatárok egységesítése és felemelése azonban szükségessé tette bizonyos átmeneti szabályok megalkotását, figyelemmel arra, hogy – ahogy arra az Alkotmánybíróság már korábban elvi jelentőséggel rámutatott – a jogbiztonsághoz, a jogállamiság leglényegesebb fogalmi eleméhez hozzá tartozik a szerzett jogok tiszteletben tartása.” (ABH 2000, 174, 187.)

[149] A Knymt. rendelkezéseit a korábbi szabályozással egybevetve az állapítható meg, hogy jelentősen, átmeneti idő biztosítása nélkül, az új jogszabályi környezetre való felkészülést lehetővé tevő szabályok hiányában változtak a korhatár előtti ellátások jogszabályi keretei. Ez különösen sérti a jogbiztonság követelményét abban az esetben, amikor a szerzett jog alapján járó, járulékfizetésen alapuló – tehát biztosítási – ellátás összegét csökkenti azonnali hatállyal a jogalkotó törvényi automatizmus („továbbfolyósítás”) révén. A Knymt. 4. § (2) bekezdése és az 5. § (2) bekezdésének első mondata ilyen szabályozást tartalmaz, vagyis az ellátás csökkentéséről szóló rendelkezések alaptörvény-ellenesek, mert megítélésem szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság érvényesülésének lényeges követelményeit hagyták figyelmen kívül megalkotásuk során. „Meg kívánom jegyezni, hogy az Alkotmánybíróság kizárólag az alapján döntött, hogy az Alkotmánynak – az Alaptörvény „Záró és vegyes rendelkezések” 19. (5) bekezdése folytán 2012 végéig továbbélő – 70/E. § (3) bekezdése felhatalmazást adott arra, hogy a törvényhozó az általános öregségi nyugdíjkorhatár betöltését megelőzően folyósított nyugellátást csökkenthesse, szociális ellátássá alakíthassa, munkavégzésre való képesség esetén megszüntethesse. Emiatt a szerzett jogok, a tulajdonhoz való jog, illetve a szociális biztonsághoz való jog sérelme nem volt megállapítható. Az Alkotmány 70/E. § (3) bekezdése alapján azt mondta ki az Alkotmánybíróság, hogy ami tulajdonjog volt régen, az már nem az, és ez alkotmányos. Idézet

Azok, akik az Alkotmány idején, az Alkotmány által védett és támogatott jogon, az Alkotmány előírásainak megfelelően megalkotott törvényi rendelkezések alapján szereztek biztosítási jogviszonyból eredően korhatár előtti (szolgálati) nyugellátást, nem igényelhetnek olyan ellátási formát, amely időközben megszűnt.”

Lévay Miklós különvéleménye - amelyhez négy alkotmánybíró csatlakozott - lényegében rekonstruálja a jogállamiság sérelmét, miszerint szerzett jog megvonásáról van szó, és a nominális csökkentés a jogállamiságból fakadóan alkotmányellenes. Kötelező biztosítási rendszer keretében nyújtott, járulékfizetés fejében járó szociális szolgáltatásokkal (nyugdíjjal) kapcsolatos szttenderdek az Alkotmánybíróság gyakorlatában az alábbiak: Az állam szociális ellátásokkal kapcsolatos változtatási lehetőségeinek, jogosítványainak alkotmányosságáról az Alkotmánybíróság a 43/1995. (VI. 30.) AB határozatában fejtette ki álláspontját. Kiindulópontként megerősítette a 26/1993. (IV. 29.) határozatában kimondott tételt, mely szerint az állam széleskörű jogosítványokkal rendelkezik a szociális ellátásokon belüli változtatásokra, átcsoportosításokra és átalakításokra a gazdasági viszonyok függvényében. A változtatások joga azonban nem minden korlátozás nélkül illeti meg az államot. (26/1993. (IV. 29.) AB határozat, ABH 196, 199, 200.)”

E korlátok a következőkben öltenek testet: „az egyes változtatások alkotmányossága azonban függ attól is, hogy nem ütköznek-e más alkotmányos elvekbe és jogokba, így nem ellentétesek-e a jogbiztonság elvével, a hátrányos megkülönböztetés tilalmával, illetve – ha biztosítási elemet is tartalmazó szolgáltatásról van szó – a tulajdon védelmével.” (...)

„A jogbiztonság - amely az Alkotmánybíróság szerint a jogállamiság leglényegesebb fogalmi eleme és a szerzett jogok védelmének elvi alapja – a szociális ellátási rendszerek stabilitása szempontjából tehát különös jelentőségű. A szolgáltatásokat és a hozzájuk fűződő várományokat nem lehet sem alkotmányosan megfelelő indok nélkül, sem pedig egyik napról a másikra lényegesen megváltoztatni. Az átmenet nélküli változáshoz különös indok szükséges. A kötelező biztosítási rendszer esetében a járulékok kötelező befizetése, vagyis e "vagyonelevonás" fejében a biztosított a rendszer fokozottabb stabilitását várhatja el.”

„A törvénnyel elrendelt kötelező járulékfizetést, - amely a közteherviseléstől (Alkotmány 70/I. §) lényegét tekintve eltér, mert személyes és előre meghatározott igény származik belőle, - csakis egy nagymértékű állami garanciavállalás (a másik oldalról: bizalomvédelem) legitimálhatja. A kötelező biztosítás elvonja ugyanis azokat az eszközöket, amelyekkel az érintett a saját kockázatára maga gondoskodhatott volna magáról és családjáról, s ezt a vagyont a társadalombiztosítás szolgáltatába állítja úgy, hogy a biztosított a szolidaritás alapján másokról is gondoskodni tudjon. (...) A kötelező biztosítási rendszerben, e rendszerhez kötődve kialakult szociális ellátások védelme ezért különösen indokolt. A várományok annál nagyobb védelmet élveznek, minél közelebb állnak a "beteljesedéshez", vagyis a szolgáltatásra való alanyi jog megnyíltához. A már élvezett, megszerzett szolgáltatás még inkább védendő.”(...)

„A járulék fejében járó szolgáltatás megvonása vagy jogalapjának kedvezőtlen megváltoztatása az alapjogi sérelem ismérvei szerint bírálható el. Ezt az Alkotmánybíróság az eddigiekben, mint a biztosítási elem elsőbbségét vallotta a társadalombiztosítás vegyes rendszerén belül. A járulékkal fedezett időszakra feltétlenül szolgáltatni kell a nyugdíjat, különben szerzett jogtól fosztanak meg a jogosultat (11/1991. (III. 29.) AB határozat, ABH 1991, 35); a biztosítás szabályai szerint számított nominális nyugdíj sérthetetlen, a biztosítás és szolidaritás arányainak önkényes megváltoztatása alkotmányosan kizárt (26/1993. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1993, 200).

Valamely szolgáltatás átmenet nélküli megváltoztatása, vagy "lecsúsztatása" azonban a biztosításból a segélyezésbe abban is a jogi pozíció lényeges változását hozza, hogy a bizalomvédelem szempontjából egy gyengébb kategóriába kerül az érintett (megszűnik a - tulajdonvédelem-), s ez fölér egy alapjogba való beavatkozással. „Mindazon társadalombiztosítási szolgáltatások esetében, ahol a biztosítási elem szerepet játszik, a szolgáltatások csökkentésének vagy megszüntetésének alkotmányossága a tulajdonvédelem ismérvei szerint bírálendő el. A tulajdon alapjogi védelmének kiterjesztése társadalombiztosítási szolgáltatásokra és várományaikra az Alkotmánybíróságnak a tulajdon funkciójáról kifejtett felfogásába illeszkedik.” Az Alkotmány a tulajdonjogot, mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti védelemben. Az alkotmányos védelemnek úgy kell követnie a tulajdon társadalmi szerepének változását, hogy közben ugyanezt a védelmi feladatot elláthassa. Az alapjogi tulajdonvédelem kiterjed a tulajdon egykori ilyen szerepét átvevő vagyoni jogokra, illetve közjogi alapú jogosítványokra is (például társadalombiztosítási igényekre) ” (64/1993. (XII.22.) AB határozat, ABH 1993,380)”

45/1995. (VI. 30.) AB határozatában az előzőekben idézettekhez kapcsolódóan az Alkotmánybíróság megerősítette a következőket: „A kötelező biztosítás mind az egyén cselekvési autonómiáját, mind ennek hagyományos anyagi alapját, tulajdonhoz való jogát korlátozza. (...)

A társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettségből a biztosítás jellegénél fogva személyes és előre meghatározott igények származnak.”

Idézhetők továbbá a testület 56/1995. (IX. 15.) AB határozatának következő megállapításai. „Mivel az állam a társadalombiztosítás jogszabályilag meghatározott szolgáltatásait garantálja, mindazokban az esetekben, amikor törvény a társadalombiztosítás kiadásait (szolgáltatásait) csökkenti, a csökkentett szolgáltatások tekintetében megszűnik ez a mögöttes állami garancia is. (...) Az Alkotmánybíróság elvi élel mutat rá arra, hogy alkotmányosan a társadalombiztosítás szolgáltatási rendszerét nem lehet a végtelenségig "fogyasztani", a szolgáltatásokat és a hozzájuk fűződő várományokat nem lehet mértéktelenül csökkenteni, az ellentételezések érintetlenül hagyása mellett a kölcsönös teljesítések egyensúlyát nem lehet aránytalanul megváltoztatni. (...) A társadalombiztosítás szolgáltatásainak az előre nem látható – ellentételezés nélküli – csökkentése és mindezeknek a napi gazdaságpolitikai célkitűzések szolgálatába állítása a rendszer stabilitásának alkotmányos követelményét veszélyezteti, sérti a bizalomvédelem elvét és az állam alkotmányos garanciavállalásának kötelezettségét.”

A fentiek tételesen a következőképpen foglalhatók össze:

1. Az állam által nyújtott olyan szociális ellátások, mint a nyugdíj, szolgálati nyugdíj legfontosabb jellemző vonása abban ragadható meg, hogy a foglalkoztatottól aktív időszakában az állam a kötelező járulékfizetéssel vagyont, tulajdont von el. Az Alaptörvény szigorú szabályokat tartalmaz a tulajdon, a tulajdonhoz való jog védelmével kapcsolatban. A kötelező járulékfizetés képében történő tulajdonelvonással az állam kezelésébe, a társadalombiztosítási rendszerbe kerül az a vagyon, amely az érintett időskori megélhetését hivatott biztosítani. Ezért e tulajdonelvonást csakis egy nagymértékű állami garanciavállalás (a másik oldalról: bizalomvédelem) legitimálhatja.
 2. A kötelező járulékfizetésből személyes és előre meghatározott igény származik. A szolgálati nyugdíj az évekig, évtizedekig tartó vagyonelevonás és az ahhoz kapcsolódó állami garanciavállalás miatt szerzett jogként illeti meg a jogosultat.
 3. A biztosított a biztosítási rendszer fokozottabb stabilitását várhatja el. E stabilitás azt is jelenti, hogy az állam által nyújtott szolgáltatásokat nem lehet sem megfelelő indok nélkül, sem pedig egyik napról a másikra lényegesen megváltoztatni. A járulék fejében járó, illetve a már megszerzett, élvezett szolgáltatás fokozott védelemben részesítendő.
 4. A járulék fejében járó szolgáltatás megvonása vagy jogalapjának kedvezőtlen megváltoztatása az alapjogi sérelem ismérvei szerint bírálendő el. Az Alkotmánybíróság azonban a 2013. szeptember 23-ai határozatában az Alkotmány 70/E. § (3) bekezdésére alapozva nem is tekinti tulajdonjognak a korhatár előtti nyugdíjat, és az ezzel kapcsolatos diszkrimináció vizsgálata során nem is folytatta le ezért a szükségesség-arányosság tesztet, hanem pusztán az ésszerűségit, ami azonban nem felel meg a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága által alkalmazott sztenderdnek. Itt meg kell jegyezni, hogy miközben Dr. Pokol Béla alkotmánybíró és a hozzá csatlakozó 1 fő alkotmánybíró különvéleményben hivatkozott a nyugdíjassza pénzügyi egyensúlyára, ugyanakkor az Alkotmánybíróság nem vizsgálta azt, hogy mindezek ellenére a magánnyugdíjpénztárak vagyonának állami kézbe vételét követően, a közel 3 ezer milliárd forintból az állami nyugdíjasszába nem került jelentős vagyonrész.
- A Széll Kálmán tervben az állam pénzügyi egyensúlyára hivatkozással javasolta az előterjesztő a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny.) vitatott rendelkezései elfogadását.

A jogalkotó a törvények indokolásában az állami nyugdíjassza nehéz helyzetére hivatkozott, ugyanakkor a kormány a „Magyarország jobban teljesít” propaganda-anyagban, valamint a médiában folyamatosan jó gazdasági teljesítményről tájékoztatja a magyar állampolgárokat. Az Alkotmánybíróság nem vizsgálta azt a körülményt sem, hogy 2011-2015. év során, rendkívül jelentős – jelen keresetben felsorolt – anyagi kihatásokkal járó állami intézkedéseket hajtott végre a magyar állam, miközben engem minden már társadalmi csoportot meghaladó elvonással büntetett. Meg kívánom jegyezni azt is, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága – a szolgálati nyugdíjak szolgálati járandósággá átnevezése, valamint annak a mindenkor legmagasabb adóval történő megterhelése ügyében indított kereset során küldött – megkeresésére a magyar állam 2013. szeptember 11-ei válaszában kizárólag a nyugdíjassza egyenlegének fenntartására hivatkozott, ugyanakkor a fentiekre egyáltalán nem tért ki. A magyar állam által a strasbourgi bíróságnak megküldött fenti válasza is egyértelműen bizonyítja jelen per tárgyát képező, az alperesi határozat jogalapjának megalapozatlanságát, ezért arra hivatkozom.

Az Alkotmánybíróság korábbi határozatainak alkalmazása

Az Alkotmánybíróság több határozatában állást foglalt abban a kérdésben, hogy alkalmazni lehet-e az Alaptörvénnyel összefüggő eljárásokban korábbi határozatait.

Az Alkotmánybíróság a 22/2012. (V. 11.) AB határozatában megállapította, hogy az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozatai akkor használhatók fel egy újabb ügyben, amennyiben az Alaptörvény konkrét rendelkezései az előző alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú. Az előző alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései egyezősége esetén nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolnia az Alkotmánybíróságnak. [22/2012. (V. 11.) AB határozat, 1/2013. (I. 7.) AB határozat] Magyarország Alaptörvénye B. cikk (1) bekezdése szerint „Magyarország független, demokratikus jogállam”. Ez a rendelkezés megegyezik a Magyar Köztársaság Alkotmánya 2. § (1) bekezdésében foglaltakkal: „A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.” A szövegegyezésre tekintettel abban a kérdésben, hogy a támadott rendelkezések sértik-e a jogállamiság követelményeit, az Alkotmánybíróság korábbi határozatait iránymutatónak lehet tekinteni.

Az Alkotmánybíróság több alkalommal foglalkozott a „kellő idő” követelményével.

Több határozatában mutatott rá arra, hogy a jogállamiság elvéből a jogalkotással szemben levezethető követelmény az, hogy a jogszabály hatályba lépésének időpontját úgy kell meghatározni a jogalkotónak, hogy a jogalanyok számára legyen tényleges lehetőség arra, hogy magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani. Kellő időt kell hagyni a jogszabály címzettjének arra, hogy a jogszabály szövegét megismerhessék, és döntsenek arról, miként alkalmazkodnak az új jogi helyzethez. A kellő idő mértékének meghatározása a jogalkotó feladata, a jogszabály jellegét és a végrehajtáshoz szükséges felkészülési időt figyelembe véve. Jogszabály alkotmányellenessége csak a felkészülési idő jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető hiánya miatt állapítható meg. A jogszabályi rendelkezések országgyűlési elfogadása, a Magyar Közlönyben történő megjelenése és a hatályba lépése között csupán néhány nap telt el. Ezért azok megismeréséhez a jogalkotó nem biztosította a kellő időt. A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény módosítását 2011. decemberi ülésnapján fogadta el az Országgyűlés. A rendelkezések a Magyar Közlöny 2011. évi decemberében jelentek meg, és 2012. január 1-jétől léptek hatályba. A rendelkezés lényege, hogy megtiltja a szolgálati nyugdíj (szolgálati járandóság) folyósítását, amennyiben az érintett jövedelme meghaladja a mindenkor minimálbér 18-szorosát. A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló törvény szerint 2012. július 1-jéig kapott haladékos az, akit 2007. december 30-ig nyugállományba helyeztek.

A visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalma

A kérdéses rendelkezésekkel összefüggésben lényeges annak vizsgálata, hogy milyen jogok sérülnek a támadott törvények rendelkezései alapján. A vizsgálat kétirányú, egyrészt azok tekintetében, akik a törvény hatályba lépésének időpontjában jogosultak a nyugdíjra, és mellette az illetmény felvételére, illetőleg azokra, akik a törvény hatályba lépése után váltak volna jogosulttá arra, hogy az öregségi nyugdíjuk mellett továbbdolgozva felvegyék az illetményüket. E kérdés eldöntésénél érdemes figyelembe venni az Alkotmánybíróság korábbi határozatait.

Az 1129/B/2008. AB határozatban az Alkotmánybíróság „összevetette” a rokkantsági nyugdíjat az öregségi nyugdíjjal. A határozatban foglaltak alapján megállapítható, hogy az öregségi nyugdíj a kereset, a munkavállaló és a munkáltató által befizetett járulékok és a jogszabályok által megkívánt idő függvényében megállapított ellátás, amely „vásárolt jognak” tekinthető. A biztosított, a járulékfizetés fejében a nyugellátásra jogosultságot szerez. Ezért az öregségi nyugdíjkorhatár betöltése után az öregségi nyugdíj „védelmet élvez”, szemben az öregségi nyugdíjkorhatár betöltését megelőzően folyósított ellátásra, amelynek csökkentésére, szociális ellátássá alakítása, megszüntetése, csak az alkotmányos rendelkezések változása miatt vált lehetővé. [40/2012. (XII. 6.) AB határozat].

A visszaható hatály tilalmával kapcsolatban szeretném kiemelni, hogy a jogszabály hatályba lépése előtt befejezett cselekmények tekintetében az új jogi normának semmiféle joghatása nem lehet. A visszaható hatály tilalmát – a közösségi joggal harmonizálva – a magyar jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Jat.) 2. §-ának (2) bekezdése kimondja, hogy a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé. A jogalkotásról szóló törvény 2. §-a az alábbiak szerint fogalmaz: 2. § (2) Jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.

Továbbá a 2. § (4) bekezdése az alábbi követelményeket fogalmazza meg:

A jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály

- a) megfeleljen az Alkotmányból eredő tartalmi és formai követelményeknek,
- b) illeszkedjen a jogrendszer egységébe,
- c) megfeleljen a nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettségeknek és
- d) megfeleljen a jogalkotás szakmai követelményeinek.

A jogbiztonság szempontjából kiemelt jelentősége van annak, jogszabályok a kihirdetésüket megelőző időre ne állapítsanak meg kötelezettséget, annak érdekében, hogy a jogalanyok a magatartásukat a jog előírásaihoz tudják alakítani. Egy jogszabály sem rendelkezhet visszamenőleges hatállyal, tehát hatályba lépése előtt befejezett cselekmények tekintetében az új jogi normának semmiféle negatív hatása sem lehet. Bár az Alkotmánybíróság egyes határozataiból levonható az a következtetés, hogy a közsférában a jogalkotót széleskörű szabályozási jog illeti meg abban a kérdésben, hogy az érintett területen meddig lehet foglalkoztatni bárkit. A változtatások bevezetése azonban nem történhet oly módon, hogy visszamenőleges hatállyal bírnak.

Az ombudsman által is támadott rendelkezések ellentétesek a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmával. Ennek indoka, hogy a nyugdíj és az illetmény együttes folyósítását a közszférában olyan személyekre is kiterjesztették, akik korábban már jogosultságot szereztek az öregségi nyugdíjra. Az Alkotmánybíróság korábbi határozatában rámutatott arra, hogy a jogszabály formális, jövőre nézve történő hatályba léptetése ellenére a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába ütközik az olyan szabályozás, amely tartalmában egy már megindult folyamatba avatkozik be akként, hogy a hatályba lépése előtti viszonyokat átrendezi, és ezáltal visszahat a hatályba lépést megelőző időszakra is. [57/1994. (XII. 17. AB határozat)]

Az öregségi nyugdíj tulajdonvédelme

Az Alkotmánybírósági gyakorlat szerint az ellenszolgáltatás fejében szerzett járulékfizetési kötelezettségen alapuló ellátás, mint például a saját jogú öregségi nyugdíj, tulajdonvédelemben részesül. [40/2012. (XII. 6.) AB határozat] Az Alkotmánybíróság rámutatott már arra is, hogy a jogbiztonság, mint a jogállamiság leglényegesebb fogalmi eleme, szoros kapcsolatban áll a szerzett jogok védelmével. Az államot, mint jogalkotót megillető változtatásokra vonatkozó jogosítványok csak a jogállamiság szoros korlátai között gyakorolhatók alkotmányosan. [43/1995. (VI. 30.) AB határozat]. Ez a megállapítás különösen igaz az öregségi nyugdíjra, amelynek a megvonása ellentétes a szerzett jogok védelmének elvével, a tulajdonhoz való joggal, a jogbiztonság követelményével, és ily módon a jogállamisággal. Ebből a nyugdíj és végzett munkáért járó ellenszolgáltatás nem egymást kizáró jövedelem.

Hozzájárulás a közösségi feladatok ellátásához

A törvényi rendelkezések válaszút elé állítják azokat, akik dolgoznak. Ez a megoldás azonban ellentétes az Alaptörvény O. cikkével, amely általánosságban fogalmazza meg a legtagabb értelemben felfogott közteherviselési kötelezettséget. Az Alaptörvény a közösségi feladatok ellátásához való hozzájárulás kötelezettségét az egyén képességeihez és lehetőségeihez köti. Az Alaptörvény megfogalmazása szerint mindenki köteles az állami és a közösségi feladatok ellátásához hozzájárulni. Ez a megfogalmazás nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az is hozzájáruljon az állami és a közösségi feladatok ellátásához, aki életkora és szolgálati ideje alapján öregségi nyugdíjra jogosultságot szerzett. Ily módon ezek a rendelkezések sértik az Alaptörvény O. cikkében foglaltakat.

A Munka Törvényének hatálya tartozó jogviszonnyal – nem a közszférában – rendelkezem, és a havi keresetemből az aktív dolgozókra megállapított adók, és társadalombiztosítási járulékok (adók), így nyugdíjjárulék (adók) is levonásra kerül.

Az emberi méltóság sérelme

A támadott rendelkezések több szempontból is sértik az emberi méltóságot, s így az Alaptörvény II. cikkében foglaltakat. Az Alkotmánybíróság számos határozatában foglalkozott az emberi méltóság kérdéseivel. Megállapításai az Alaptörvényre is irányadóak, ennél fogva nem mellőzhető az Alkotmánybíróságnak az az iránymutatása, miszerint az emberi méltósághoz való jognak, mint az általános személyiségi jognak egyik aspektusa, az önrendelkezési jog. A támadott rendelkezések megalázó helyzetbe hozzák az érintetteket, mivel el kell döntenüik, hogy melyik juttatást „tartják meg”.

A munkához való jog sérelme

A támadott rendelkezések ellentétesek az Alaptörvény XII. cikkében foglaltakkal. Az Alaptörvény ugyanis az egyén kötelességévé teszi, hogy képességének és lehetőségének megfelelő munkavégzéssel hozzájáruljon a közösség gyarapodásához. Különbséget tesznek azon az alapon, hogy az érintett elérte-e a reá irányadó nyugdíjkorhatárt, és azon az alapon is, hogy az érintett megszerezte-e az öregségi nyugdíjhoz való jogosultságot. A támadott rendelkezések nemcsak azzal sértik az Alaptörvény XII. cikkét, hogy kényszerválasztás elé állítja a dolgozókat, hanem azzal is, hogy meghatározott körben, meghatározott feltételek fennállása esetén korlátozza a munkavégzést. Igaz, a munkához való jog nem jelenti az államnak azt a kötelezettségét, hogy mindenki számára biztosítsa a választása szerinti munkavégzés lehetőségét, de jelen rendelkezések, korlátozó és tiltó rendelkezések meggátolják azonban annak az alkotmányos rendnek az érvényesülését, hogy aki dolgozni akar, az dolgozhasson. Arról nem is beszélve, hogy az, aki tud és akar dolgozni, társadalmilag hasznos tevékenység, amelynek korlátozása ellentmond az állam gazdasági érdekeinek is, hiszen a munkát vállaló személy adót, és járulékot fizet. Ráadásul Magyarországon évek óta munkaerőhiány van, ez sem indokolja az általam hivatkozott jogszabályok alkalmazását.

Magyarország Alaptörvényének XV. cikke kifejezetten tiltja a faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtételt. Álláspontom szerint a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny.) fentebb hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI.5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése alapján hivatkozott rendelkezések az Alaptörvény és az Emberi Jogok Európai Egyezménye általam megjelölt rendelkezéseit sérti, amelyek a keresetemben, és az ahhoz csatolt dokumentumokban részletesen indoklásra kerültek. A strasbourgi székhelyű testület számos nyugdíjjal kapcsolatos döntést hozott, amelyekben az Emberi Jogok Európai Egyezménye által biztosított tulajdonhoz való jognak (az Egyezmény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. Cikke) és hátrányos megkülönböztetés tilalmának (az Egyezmény 14. Cikke) illetve a szerződő államok által biztosított szociális ellátásoknak, kiemelten a nyugdíjnak az összefüggéseit vizsgálta.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának e döntéseiből olyan szttenderdek rajzolódnak ki, amelyek a nyugdíjat e két, az Egyezmény által biztosított alapvető joggal kapcsolatban alapjogi védelemben részesítik. Ennek hangsúlyozása különösen fontos az Alkotmánybíróság 1718/B/2010. AB határozatának fényében. Hivatkozott határozat a következőt tartalmazza:

„Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, „precedens-határozataiból” ez kényszerűen nem következne.” Ezzel az Alkotmánybíróság a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatának kötőerejét mondta ki saját döntéseire vonatkozóan.

Hiszen azoknak az alapjogoknak az esetében, amelyekben az Alkotmány, az indítvány elbírálásának időpontjában az Alaptörvény ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint az Emberi Jogok Európai Egyezménye, az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjoga által meghatározott alapjogvédelmi szint. Ez pedig azt jelenti, hogy az indítványban támadott szabályozás megítélése tekintetében a strasbourgi esetjogban kikristályosodott elvek megkerülhetetlen mérceként szolgálnak. Az Alkotmánybíróságnak – saját maga által meghatározottan – követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot. A tulajdonhoz való jog és a hátrányos megkülönböztetés tilalma olyan alapjogok, amelyek esetében az Alaptörvény ugyanúgy fogalmazza meg azok lényegi tartalmát, ahogyan azt az Egyezmény teszi. Ez a következők alapján egyértelmű.

„Megkülönböztetés tilalma

A jelen Egyezményben meghatározott jogok és szabadságok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.” (Emberi Jogok Európai Egyezménye, 14. Cikk)

„Tulajdon védelme

Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.” (Emberi Jogok Európai Egyezménye, 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv, 1. Cikk)

A nyugdíjnak a tulajdonhoz való joggal és a hátrányos megkülönböztetés tilalmával való összefüggéseire vonatkozó alapvetések az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatában: A nyugdíj és a tulajdonhoz való jog összefüggésével kapcsolatos alapvetések a strasbourgi esetjogban a Moskal v Poland (10373/05) ügyben hozott ítéletében a Bíróság korábbi döntéseire hivatkozva kifejezésre juttatta, hogy az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikke nem keletkeztet jogot a tulajdonszerzéshez és a szerződő államok szabadon alakíthatják ki társadalombiztosítási rendszerüket. Abban az esetben azonban, ha a szerződő állam hatályos szabályozása jogot biztosít valamilyen szociális ellátásra – függetlenül attól, hogy az járulékalapú vagy sem – az, az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkének hatálya alá tartozik, és tulajdoni igényt keletkeztet. Látható, hogy a Bíróság esetjogában még a járulékfizetéssel nem megalapozott szociális ellátások is tulajdonjogot megillető védelmet élveznek. A nyugdíj - mint járulékfizetéssel megalapozott szociális ellátás - esetében a strasbourgi székhelyű bíróság a Kjartan Ásmundsson v Iceland (60669/99) ügyben rámutatott a nyugdíjalaphoz való pénzügyi hozzájárulás tulajdonjogot keletkeztető természetére és ennek alapján arra, hogy az alaphoz való kifizetés módja érintheti a tulajdonjogot. A Bíróság hangsúlyozta, hogy az Egyezmény tulajdon védelmét biztosító cikkét nem lehet úgy értelmezni, hogy az egy meghatározott összegű ellátásra való jogosultságot alapozza meg. A konkrét ügyben a Bíróság értékelése szerint azonban nem is arra szerzett jogot a kérelmező, hogy az alaphoz egy meghatározott hányadot kapjon, hanem arra, hogy nyugellátásban részesüljön meghatározott feltételek fennállása esetén – ez az, amit az Egyezmény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. Cikkét szem előtt tartva a Bíróság védelemben részesített.

E megállapítás azért fontos, mert a szolgálati nyugdíj esetén is alapvetően arról van szó, hogy a fegyveres szervek és a Magyar Honvédség hivatásos állományú tagjai – meghatározott, törvény által előírt feltételek szerint – nyugellátásra, annak minden jogi jellemzőjével és következményével együtt, és nem csupán egy meghatározott összeg folyósítására szereztek jogosultságot. Ha az Emberi Jogok Európai Bírósága azt állapítja meg, hogy az előtte fekvő ügyben a támadott szabályozás a tulajdonjogba történő beavatkozásnak minősül, a továbbiakban azt vizsgálja, hogy a közérdek szolgálata, mint a tulajdonhoz való jogba történő beavatkozás legitim célja és az egyéni alapjogok védelme tekintetében méltányos mérlegelésre került-e sor (a Bíróság kimondta a Kjartan Ásmundsson v Iceland ügyben is).

Ezzel összefüggésben a Moskal v Poland ügyben a Bíróság kifejezésre juttatta, hogy annak vizsgálata során, hogy a tulajdonjog-korlátozásnak volt-e legitim célja, a kormányok szabadságot élveznek annak megítélésében, hogy mit kíván meg a közérdek. Az is a nemzeti kormányok értékelésétől függ, hogy a közérdek érvényre juttatásához a tulajdonhoz való jog korlátozása szükséges-e. Ugyanakkor e tekintetben a kormányok értékelése mégsem teljesen szabad: a határ ott húzódik, ahol a közérdek érdekében történő fellépésnek nyilvánvalóan nincs ésszerű alapja („manifestly without reasonable foundation”). Fontos felhívni a figyelmet a Bíróságnak arra a szintén a Moskal v Poland ügyben tett megállapítására, miszerint attól, hogy valamely tulajdonjogi védelmet élvező jogosultság bizonyos törvény által meghatározott körülmények fennállása esetén megvonható, az eset még az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkének hatálya alá tartozik.

A nyugdíj és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának összefüggésével kapcsolatos alapvetések a strasbourgi esetjogban, a tulajdonhoz való jog sérelmére tekintettel: A diszkrimináció-tilalmat kimondó 14. Cikknek nincs az Egyezménytől független léte, azt csak akkor lehet alkalmazni, ha valamely az Egyezmény vagy annak Kiegészítő Jegyzőkönyvei által védett jogot érint, ahogyan arra az Emberi Jogok Európai Bírósága az Andrejeva v Latvia (55707/00) ügyben is rámutatott (Andrejeva v Latvia, para 74). A nyugdíjjal kapcsolatban – előző alpontban kifejtettetekre tekintettel – a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközés vizsgálata a tulajdonhoz való jog sérelmével összefüggésben vetődik fel. A Bíróság esetjogának megfelelően, a hátrányos megkülönböztetés ugyanabban a helyzetben lévő személyek közötti eltérő bánásmódot jelent anélkül, hogy annak objektív és ésszerű indoka lenne. Az, hogy a megkülönböztetésnek nincs objektív és ésszerű indoka azt jelenti, hogy a különbségtétel nem irányul valamilyen legitim cél érvényre juttatására vagy az elérni kívánt cél és az annak eléréséhez szükséges eszközök nem állnak arányban egymással. (Andrejeva v Latvia, para 81) A Bíróság joggyakorlata alapján a szerződő államok egy bizonyos határig szabadon mérlegelhetnek azt illetően, hogy mely esetek indokolnak eltérő bánásmódot. Az, hogy hol húzódik ez a bizonyos határ, a körülményektől, a konkrét ügytől és annak háttérétől függ (Andrejeva v Latvia, para 82). Az államok e mérlegelési, értékelési lehetősége széles abban az esetben, amikor gazdasági vagy szociális céljaik elérése érdekében alkalmazott eszközökről van szó. Azonban ennek is van határa. Ez a határ addig tart, és a Bíróság addig fogadja el a szerződő államok törvényhozása által meghatározott stratégiát, politikai irányvonalat, ahol a megkülönböztetésnek még ésszerű alapja van (Andrejeva v Latvia, para 83). Amikor a megkülönböztetésnek már nyilvánvalóan nincs ésszerű alapja („manifestly without reasonable foundation”), az az Egyezmény 14. Cikkének sérelmét eredményezi – mondta ki a Bíróság a Stec and Others (65731/01 and 65900/01) és Moskal v Poland ügyekben is. Vagyis, lehetséges a megkülönböztetés az említett célok elérése érdekében, de a megkülönböztetett csoport jogaiba való beavatkozásnak az Egyezmény alapján indokolhatónak kell lennie. (Andrejeva v Latvia, para 83) A nyugdíjnak a tulajdonhoz való joggal és a hátrányos megkülönböztetés tilalmával való összefüggéseire vonatkozó, a fellebbezésben megfogalmazottak szempontjából különösen releváns megállapítások az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatában. A támadott szabályozás nem jogszerű (lawful). Az Emberi Jogok Európai Bírósága a The Former King of Greece and Others v Greece ügyben (25701/94) hozott ítéletében is megerősítette azt az alapvető fontosságú elvet, mely szerint az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkével kapcsolatban az elsődleges és legfontosabb

követelmény az, hogy a tulajdonhoz való jogba az állam részéről történő bármilyen beavatkozásnak jogszerűnek (lawful) kell lennie. Az 1. Cikk első bekezdésének második mondata a tulajdontól való megfosztást csak törvényben meghatározott feltételek esetén teszi lehetővé, a második bekezdés pedig csak abban az esetben ismeri el az államok jogát a tulajdonhoz való jogba való beavatkozásra, amennyiben az törvény által szabályozott módon történik. (The Former King of Greece and Others v Greece, para 79)

A Bíróság által meghatározott jogszerűség követelménye azonban a kifogásolt szabályozás vonatkozásában nem valósul meg, az ugyanis a belső, vagyis a magyar jogba ütközik. Az eddigiekben láthattuk, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény kifogásolt rendelkezései ellentétesek az Alkotmánybíróság határozataiban megállapított és következetesen alkalmazott elvekkel, melyek az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdése értelmében mindenkire nézve kötelezőek. Olyan erga omnes hatályú elvek említhetők itt, mint az, hogy a nyugdíj olyan jogosultság, amelynek értéke nominálisan nem csökkenthető vagy az, hogy valamely szolgáltatás lecsúsztatása a biztosításból a segélyezésbe alapjogba való beavatkozást valósít meg. Az előző pontok rámutattak a támadott szabályozás alaptörvény-ellenességére, a 2011. évi CLXVII. törvény kifogásolt rendelkezéseiben foglaltak, és a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny) 83/B hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében foglaltak tehát ellentétesek a belső joggal, így nem felelnek meg az Emberi Jogok Európai Bírósága által támasztott jogszerűség követelményének.

A nyugellátásra való jogosultság tulajdonjogi védelme

A Kjartan Ásmundsson v Iceland eset kapcsán előzőekben látható volt, hogy a Bíróság alapvetően a nyugellátásra való jogosultságot és nem valamely meghatározott összeg folyósítására vonatkozó jogot tekinti olyan jognak, amely az Egyezmény alapján a tulajdonjogot megillető védelemben részesül. Ez az eset hangsúlyosan mutat rá arra, hogy a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny) 83/B hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében foglaltak olyan jogsérelmet okoznak, amelyek a jogvédelem alacsonyabb szintjét eredményezik. Érdemes visszautalni az Alkotmánybíróság 43/1995. (VI. 30.) AB határozatában megfogalmazottakra, melyek szerint „valamely szolgáltatás átmenet nélküli megváltoztatása, vagy "lecsúsztatása" a biztosításból a segélyezésbe abban is a jogi pozíció lényeges változását hozza, hogy a bizalomvédelem szempontjából egy gyengébb kategóriába kerül az érintett (megszűnik a - tulajdonvédelem-), s ez fölér egy alapjogba való beavatkozással". A szolgálati nyugdíj szolgálati járandósággal történő felváltása esetében arról van szó, hogy a jogosultat szerzett jogként megillető nyugdíj egy, öt más jogcímen megillető szociális ellátássá fokozódik, „csúsztatódik” le. Ez pedig egyrészt azt jelenti, hogy sokkal könnyebben vonható meg és a 2011. évi CLXVII. törvény értelmében annak összege csökkenthető is. Másrészt pedig a más jogcímen járó szociális ellátás – jelen esetben a szolgálati járandóság – nem élvez a tulajdonhoz való jognak megfelelő védelmet. Hiszen azt nem is védi alapjogként Magyarország Alaptörvénye, míg a tulajdonhoz való jogot továbbra is akként ismeri el.

A hivatkozott strasbourgi esetekből is az látszik, hogy a nem nyugdíj jogcímen folyósított ellátás alacsonyabb szintű jogi védelmet élvez, mint a nyugdíj-jogcímen folyósított. A 2011. évi CLXVII. törvény 5. § (2) bekezdése nem a nyugellátás összegének csökkentéséről rendelkezik: a kifogásolt szabályozás értelmében a szolgálati nyugdíj megvonásáról és annak más jogcímen járó ellátással való helyettesítéséről, lényegében a nyugellátás „lecsúsztatásáról” van szó és ez a más jogcímen járó ellátás az, amelynek az összege az 5. § (2) bekezdése értelmében csökken. Ez pedig azáltal is súlyos jogsérelmet okoz a kifogásolt rendelkezések hatálya alá tartozó személyeknek, hogy a jogvédelem szempontjából gyengébb kategóriába kerülnek.

A jogosulton kívül álló okból bekövetkező jogkorlátozás:

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának nyugdíjjal kapcsolatos joggyakorlata alapján megállapítható, hogy annak megítélése során, hogy a jogosultnak az Egyezmény által biztosított tulajdonhoz való jogát érte-e és milyen mértékű sérelem, illetve azzal összefüggésben ez az alapjogi sérelem a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközik-e, jelentős súllyal esik a latba az a tény, hogy a jogosultat érő jogkorlátozás rajta kívül álló okból következett be. Látható ez a már idézett Kjartan Ásmundsson v Iceland ügyben is, amikor a Bíróság különösen fontos körülményként értékelte, hogy a jogosult a nyugdíj-jogosultságát kizárólag rajta kívül álló ok, azaz jogszabályi változás következtében veszítette el, a saját magatartásának abban semmilyen szerepe nem volt. Jogosultságának elvesztése a kérelmező által sem előrelátható, sem elkerülhető, sem pedig befolyásolható nem volt. Megjelenik ez a szempont a már szintén hivatkozott Moskal v Poland eset kapcsán is. Az Andrejeva v Latvia ügyben hozott ítéletében a tulajdonjog sérelmével összefüggő hátrányos megkülönböztetés vonatkozásában a Bíróság elvi élel jelentette ki, hogy abban az esetben, ha a Bíróság azon az alapon nem állapítaná meg a diszkrimináció-tilalomba ütközést, hogy a kérelmező elkerülheti az eltérő bánásmódot azáltal, hogy a 14. Cikkben felsorolt – a hátrányos megkülönböztetés alapjául szolgáló – tulajdonságok valamelyikén változtat, az a 14. Cikk lényegi tartalmát üresítené ki. Vagyis az eljárás alá vont szerződő állam nem hivatkozhatott a megkülönböztetéssel kapcsolatban arra, hogy a kérelmező a saját döntése alapján kerülhetne olyan helyzetbe, amikor nem vonatkozik rá a hátrányos megkülönböztetés.

Ami a szolgálati nyugdíj szolgálati járandósággal való felváltását és ez utóbbi összegének csökkentését illeti, egyértelműen kijelenthető, hogy az annak hatálya alá tartozó személyek jogszabályi változás következtében váltak szolgálati nyugdíj helyett szolgálati járandóságra jogosulttá és szolgálati járandóságuk összege is a 2011. évi CLXVII. törvény hatályba lépése következtében csökken korábbi szolgálati nyugdíjukhoz képest. E változásokra – amely jogi pozíciójuk lényegi változását eredményezi – az érintetteknek – így nekem is – semmilyen befolyásuk nem volt. A tulajdonjog sérelmével összefüggő diszkrimináció vonatkozásában pedig arra szükséges rámutatni, hogy például az 57. életévüket 2011. december 31-ig betöltő és be nem töltő szolgálati nyugdíj-jogosultak közötti megkülönböztetés olyan tulajdonságon (életkor) alapul, amelyen nem is lehetséges változtatni, ez esetben a jogosult saját döntése alapján sem kerülhetne abba a helyzetbe, hogy ne vonatkozzon rá a hátrányos megkülönböztetés. Másrészt azáltal, hogy az indítványban kifogásolt szabályozás rendelkezéseit a jogszabály hatályba lépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell, a jogszabályi változás következtében kialakult helyzetre az érintetteknek nincs is módjuk reagálni úgy, hogy ne vonatkozzon rájuk a hátrányos megkülönböztetés. Meg kell jegyezni, hogy Magyarországon jelenleg 64 év az általános nyugdíjkorhatár, így a jogalkotó ellentmondva saját érveinek, pozitív megkülönböztetésben részesíti az 57-64 év közötti szolgálati nyugdíjasokat. Abban az esetben ugyanis, ha a 2011. évi CLXVII. törvény 5. § (1) és (2) bekezdésének hatálya alá tartozó személy úgy dönt, hogy visszatér korábbi hivatásához az állami szférába, a 2011. évi CLXVII. törvény 12. § (1) bekezdése értelmében köteles szolgálati járandósága folyósításának szüneteltetését kérni.

Szükséges még a jogosulton kívül álló okból történő jogkorlátozással kapcsolatban azt is megemlíteni, hogy a korábban hatályos szolgálati nyugellátásra vonatkozó szabályozás esetleges helytelensége sem a szolgálati nyugdíjra jogosultnak felróható körülmény.

Ugyanakkor azt is meg kell jegyezni, ha az 57.életévét betöltő szolgálati nyugdíjas nem az állami szférában kezd el dolgozni, akkor a nyugdíját nem kell szüneteltetnie. Ennek kapcsán a Moskal v Poland esetre érdemes utalni: az ebben az ügyben született bírósági értékelés szerint ugyanis, ha korábban jogerős döntés tévesen állapította meg a nyugdíj-jogosultságot és a tévedésben a jogosult nem játszott szerepet, az nem lehet oka jogkorlátozásnak. Vagyis az, hogy a jogosult rajta kívül álló okból valamely jogosultsághoz, ellátáshoz érdemtelenül jutott, nem vezethet ahhoz, hogy ennek következményeit neki kelljen viselnie. Fel kell ugyanakkor hívni a figyelmet ezzel összefüggésben arra is, hogy a strasbourgi bíróság által tárgyalt konkrét ügyben helytelen hatósági jogalkalmazás vezetett ahhoz, hogy a kérelmező érdemtelenül jutott nyugdíj-jogosultsághoz, nyilvánvalóan más a súlya egy olyan állítás következményeinek, miszerint maga a korábban hatályos szabályozás az, ami érdemtelenül keletkeztetett nyugellátásra való jogosultságot. Már csak azért is, mert a jogosultak jóval nagyobb körét érinti, mint egy esetleges hatósági mulasztás vagy helytelen jogértelmezés, és a hatósági téves értékelés (amennyiben annak tekintenénk a kedvezményes nyugdíjszabályokat) nem egyedi hatósági mulasztásban, hanem majd fél évszázados jogi szabályozásban ölt testet, így a jogosultak egy ötven éve fennálló szabályozás alapján szereztek jogosultságot, és nem egyedi hatósági aktus következtében, amely különbség a joguralom és a bizalomvédelem szempontjából alapvető jelentőségű. Az állam által a jogkorlátozás indokaként megfogalmazott legitim cél és annak határai: A strasbourgi bíróság joggyakorlatával kapcsolatos alapvetések áttekintése során láthattuk, hogy mind a tulajdonhoz való jogba való beavatkozás, mind pedig a megkülönböztetés tekintetében az államok viszonylag széles mérlegelési lehetőséget élveznek a tulajdonhoz való jog korlátozásának legitim céljaként a közérdek tartalmának, illetve a megkülönböztetés ésszerű indokaként gazdasági vagy szociális stratégiájuknak a meghatározásában. E széles mérlegelési lehetőség határa ott húzódik, ahol a tulajdonjog korlátozásának, illetve az eltérő bánásmódnak nyilvánvalóan nincs ésszerű alapja. A Kjartan Ásmundsson v Iceland ügyben a kormány a kérelmező nyugellátásának megvonását eredményező szabályozás céljaként a nyugdíjalap egyenlegének javítását és a nyugdíjrendszer stabilitását jelölte meg. A Bíróság elfogadta mindezt legitim célként, azonban hátrányos megkülönböztetést állapított meg azzal összefüggésben, hogy az előtte fekvő ügyben vizsgált szabályozás a jogosultaknak – az összes jogosult számarányához viszonyítva – csupán egy szűk körét érintette, ezért a legitim cél az intézkedéssel nem volt igazolható. A szabályozás a cél elérésre tehát nem volt alkalmas és a hatálya alá tartozóknak – így a konkrét ügy kérelmezőjének is – a legitim céllal arányban nem álló túlzott terhet kellett viselniük, mely tulajdonhoz való joguk korlátozásában, azaz nyugellátásuk elvesztésében nyilvánult meg. Előzőekben látható, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény általános indokolása szintén a nyugdíjrendszer egyensúlyának megteremtésére hivatkozik a támadott szabályozás bevezetésének okaként 2010-ben 1.939.000 fő részesült korhatár feletti nyugellátásban. A fegyveres és rendvédelmi szervek, valamint a Magyar Honvédség volt hivatásos állományú tagjai közül a korhatár alatti szolgálati nyugdíjban részesülők száma pedig 44 ezer fő volt. Amennyiben csak e két szám egymáshoz viszonyított arányát vesszük figyelembe – eltekintve attól, hogy a szolgálati nyugdíjra jogosultak körében milyen tényleges pénzügyi hatást fog kiváltani az indítványban támadott szabályozás – nyilvánvaló, hogy a nyugdíjrendszer stabilitásának megteremtése, mint legitim cél a kifogásolt rendelkezésekkel nem igazolható és a hatálya alá tartozóknak túlzott terhet kell viselniük. Az Andrejeva v Latvia ügyben a Bíróság elfogadta azt, hogy a szerződő állam gazdasági rendszerének védelme olyan legitim cél, amely összeegyeztethető az Egyezmény általános elveivel. Mindazonáltal a Bíróság megállapította a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközést: az eljárás alá vont állam még akkor sem hivatkozhatott finanszírozási nehézségekre, ha a kérelmező saját döntése alapján kerülhetne olyan helyzetbe, amikor nem vonatkozik rá a hátrányos megkülönböztetés.

Nem fogadta el továbbá azt a kormányzati érvet sem, miszerint a kérelmező a szóban forgó ügy szempontjából releváns időszakban nem az eljárás alá vont volt szovjet tagköztársaság, hanem a korábbi Szovjetunió számára fizette a nyugdíj-járulékot. Elismerve bár a rendszerváltást követő sajátos és az eljárás alá vont állam számára komoly finansziális terhet jelentő történelmi körülmények relevanciáját, ennek ellenére sem hivatkozhatott az ügyben a szerződő állam arra, hogy nem az ő államkasszájába folyt be az eset tárgyát képező időszakban a kérelmező által befizetett nyugdíjjárulék és a Bíróság megállapította a hátrányos megkülönböztetést.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, és a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. (Tny) fentebb hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében foglaltak hivatkozott rendelkezései nemzeti jogszabályokba ütköznek, és az alábbi elveket sérti:

- Igazságosság (equity) elve: fontos az igazságosság és méltányosság érvényesítése a bírósági eljárás során, amennyiben a merev jogértelmezés a józan ésszel ellentétes következtetésre vezetne.

- Jóhiszeműség: a Bíróság már korai ítéleteinek egyikében megállapította, hogy a közösségi intézményeknek jóhiszeműen kell eljárniuk, nem cselekedhetnek önkényesen, ami azt jelenti, hogy minden aktusuknak rendelkeznie kell a megfelelő joggalappal.

- Jogbiztonság elve: a jogbiztonság lényege – a Bíróság szerint – az előreláthatóság. Szorosan hozzátartozik a visszaható hatály tilalmának, a szerzett jogok és a bizalom védelmének elve.

- A visszaható hatály tilalma: ez az elv azt jelenti, hogy a jogszabály hatályba lépése előtt befejezett cselekmények tekintetében az új jogi normának semmiféle negatív hatása sem lehet.

- A szerzett jogok esetében a Bíróság megállapította, hogy az egyéni jogokat illetve hasonló előnyöket biztosító jogszerű intézkedés visszaható hatályú visszavonása ellentétes az általános jogelvekkel. Kivéve, ha a visszavonás ésszerű időn belül történik, és szükséges figyelmet szentel annak a ténynek, hogy az érintett milyen mértékig vált a döntésre ráutaltá. A szerzett jogok megvonása, korlátozása vagy sérelme nem csupán egyetlen elv megsértését jelenti, hanem egyszersmind a jogállamisághoz szervesen kapcsolódó jogbiztonság elvét is csorbítja.

- A bizalomvédelem/jogbiztonság elve szerint a közösségi jog változásának úgy kell bekövetkeznie, ami a „jó gazda számára előre látható”. A jogszabályváltozás/alkalmazás következménye előrelátható kell, hogy legyen.

A jogbiztonság elve alapján akkor szenved sérelmet a védelemre méltó bizakodás, amikor az integrációs intézmények megfelelő jogalap és átmeneti intézkedések nélkül, előreláthatatlan módon változtatják meg a közösségi jogot.

- Arányosság: ennek értelmében az Európai Közösségek szervei a tagállamok polgáira csak közérdekből és csupán olyan mértékben róhatnak kötelezettséget, korlátozást vagy büntetést, amit az elérni kívánt cél indokol. Ez a kitűzött cél vonatkozásában nem jelenthet olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely épp az ily módon biztosított jog tartalmát veszélyeztetné.

- Jogos várakozás: A jogos elvárások akkor szenvednek sérelmet, ha a jogszabályokat az adott állam akként változtatja meg, hogy a „jó gazda” számára nem előrelátható.

Az elvárást az különbözteti meg a szerzett jogtól, hogy az elvárás esetében egyéni jogról nem lehet beszélni, csupán valamilyen közösségi szerv intézkedése által keltett várakozásról, amit akkor lehet jogosnak tekinteni, ha ésszerű, jogilag védett.

A fenti, közösségi joghoz tartozó jogszabályok, jogelvek maradéktalanul kell, hogy érvényesüljenek a magyar jogrendszerben is, tekintettel arra, hogy Magyarország a közösség tagja, ezért kötelező a közösségi jog elsőbbsége elvét szem előtt tartania, és az alapján eljárnia. A közösségi jog elsőbbségének elve, akárcsak a fentebb felsorolt elvek szintén szilárd alapokon áll a Bíróság esetjogában, hiszen a közösségi jog feladatát csak akkor teljesítheti be, ha amellett, hogy bizonyos feltételek megléte esetén hatályosul a tagállamokban, még fölé is kerül a tagállamok nemzeti jogszabályainak, elsődlegessé válik azokkal szemben. Az általános elvek, illetve jogszabályok alapján, a közösségi jog és a nemzeti jog összeütközése esetén a közösségi jogot kell alkalmazni. Nemzeti jogalkotó nem változtathatja meg, nem hatálytalaníthatja azt. Simmenthal ügyben mondta ki a bíróság, hogy a nemzeti bírónak joga van mellőzni a nemzeti jogot, ha az a közösségi joggal ellentétes. A közösségi jog primátusa a gyakorlatban úgy nyilvánul meg, hogyha egy konkrét ügyre vonatkozóan közösségi jogi norma létezik, akkor az elsőbbség elve alapján minden esetben a közösségi jogot kell alkalmazni, hiába létezik a nemzeti parlament, vagy önkormányzat által elfogadott jogszabály. A közösségi jog elsőbbsége nemcsak azt jelenti, hogy nem engedi érvényesülni a vele ellentétes tagállami szabályokat, hanem jogkövető magatartás esetén azt is megakadályozza, hogy a tagállamok összeütközést eredményező új jogszabályokat fogadjanak el. Abszolút jogként aposztrofálható, mivel mindenkivel szemben kizárólagos uralmat és erős védelmet biztosít a jogosult számára a birtokláshoz, a használathoz és a rendelkezéshez fűződő jog szabad gyakorolhatósága révén. 1952. március 20. napján aláírt első kiegészítő jegyzőkönyvben 1. cikke szerint: „Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.”

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék a javaknak a köz érdekében történő használatának szabályozása, illetőleg adók, más közterhek vagy pénzbírságok megfizetésének biztosítása céljából.” A strasbourgi bíróság leszögezte, hogy a tulajdon tiszteletben tartásának elve általános érvénnyel mintegy áthatja az egész vonatkozó cikket, és a másik két szabályt vele összhangban kell interpretálni. A strasbourgi bíróság az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyv előírásait értelmezve, kimondta, hogy a tulajdon fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, hanem vagyoni értékű előnyök, illetve jogok is tulajdonnak minősülhetnek, ahogyan azt a Bíróság a Gasus Dosier-esetben hozott, 1995. február 23-i ítéletében is megfogalmazta. Ezáltal a tulajdonhoz való jog védelme kiterjed mind a dologi hatályú, abszolút szerkezetű jogosultságokra (in rem), mind pedig a kötelmi jogi, relatív szerkezetű jogokra (in personam). Így a Bíróság a tulajdon fogalma alá vonta többek között a fedezeti elv alapján működő nyugdíjrendszerek biztosítottjainak jogosultságait is. Fentiekből következően a szolgálati nyugdíj nem egyszerűen szerzett jognak – amely védelemben részesül –, hanem tulajdonnak minősül. A tulajdonhoz való jog pedig az Emberi Jogok Európai Egyezménye által garantált jog, ezért annak tartalma ma már meg kell feleljen a strasbourgi bíróság gyakorlatának. A gyakorlatot tekintve, a strasbourgi bíróság a tulajdonhoz való jog sérelmére alapuló panaszok kivizsgálására egy ötfokú tesztet alakított ki és alkalmaz.

A vizsgálat keretében, a bíróság az alábbi kérdéseket vizsgálja meg eljárása során:

1. A panaszos által sérelmezett behatás érintette-e a panaszos „tulajdonát”?

2. Sor került-e beavatkozásra?

3. A beavatkozás a nemzetközi jog előírásainak megfelelően történt-e?

4. A behatásra a köz érdekében került-e sor?

5. A beavatkozás során tiszteletben tartották-e az alapjogok érvényesüléséhez szükséges magánérdek, illetve a közérdek közötti méltányos egyensúly követelményét?

A tulajdonhoz való jog gyakorlásának korlátozására kizárólag a Közösség által elérni kívánt közérdekű céloknak megfelelően kerülhet sor, valamint a kitűzött cél vonatkozásában nem jelenthet olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely épp az ily módon biztosított jog tartalmát veszélyeztetné. Amennyiben a Bíróság bizonyítottan találja, hogy a bepanaszolt állam beavatkozott a kérelmező „tulajdonába” (első két pont), az állam kizárólag akkor mentesül a felelősség megállapítása alól, amennyiben igazolni tudja, hogy a beavatkozás során tiszteletben tartotta az ötszintű teszt utolsó három pontjában megfogalmazott kritériumokat.

A bizonyítási teher az első két pont igazolását követően átfordul: a bepanaszolt államnak kell „kimentenie magát” arra hivatkozva, hogy a nemzeti jog előírásainak megfelelően, a köz érdekében, továbbá a méltányos egyensúly követelményét tiszteletben tartva avatkozott be a panaszos tulajdonjogának gyakorlásába. Így a Bíróság a további pontokat mellőzve állapítja meg az Egyezményben biztosított tulajdonhoz való jog megsértését, amennyiben egy szerződő állam megsérti például a harmadik pontban megfogalmazott törvényességi kritériumokat. Nem hivatkozhat közérdekre a magyar kormány arra, hogy nyugdíj mellett végzett munka miatti nyugdíj illetve szolgálati járadék szüneteltetése éves szinten néhány milliárd forint megtakarítása az államnak olyannyira nélkülözhetetlen, hogy ennek érdekében az érintettek alapvető emberi jogainak sérelme ésszerű és indokolt. Rendkívül káros társadalmi hatása, üzenete van annak, hogy a magyar állam a jogalkotás eszközével korlátozza a munkavégzést, amely egyébként társadalmilag, és gazdaságilag is rendkívül hasznos állampolgári tevékenység, hiszen a munkavégzés során adót, sőt nyugdíjjárulékot (jelenleg társadalombiztosítási adót) fizet a munkavállaló nyugdíjas vagy szolgálati járadékos. Ezzel szemben visszatetsző az, hogy eközben az állami vezetők és a kivételezettek jelentős összegű állami kiadásokat eszközölnek, amelyek révén jelentős anyagi juttatásokban részesülnek.

Az Európai charta 17. cikkében közölt deklaráció fogalmai – szándékosan – tág teret engednek az értelmezésnek. A tulajdon, illetve a tulajdoni rend ugyanis egy-egy állam berendezkedésének alapköve, annak szabályozása pedig szuverenitásának egyik meghatározó eleme. A tulajdon tiszteletben tartásának elve általános érvénnyel mintegy áthatja az egész vonatkozó cikket, és a másik két szabályt vele összhangban kell interpretálni. A második szabály a javaktól való megfosztásra terjed ki, miközben azt közérdekből, törvényi feltételek fennállása esetén és a nemzetközi jog általános elveivel összhangban engedélyezi. A harmadik szabály pedig a tulajdon szabályozását teszi lehetővé az államok számára szintén a köz érdekének szolgálatában, elsősorban ha az öt megillető bevételek, így adók, egyéb járulékok és pénzbüntetések behajtásáról van szó. Azzal, hogy a szolgálati nyugdíjuktól az arra jogosultakat megfosztják, a sértettek a tulajdon tárgyának birtokából kiesnek: azaz a vagyontárgy – jelen esetben a nyugdíj – elvonása a tulajdonostól a birtokból való kiesést jelenti, illetve a tulajdon attribútumaitól való megfosztást vonja maga után. A megfosztásnál – a strasbourgi esetjog alapján – alapvető kártalanítási kötelezettség áll fenn. A megfosztás az Egyezmény szerint akkor nem jogszabálysértő, ha törvényen alapul, és közérdekből történik. A kiegészítő jegyzőkönyv nem szabályozza kifejezetten a kártalanítás kérdését.

Ha azonban a modern kisajátítási jog értelmében abból indulunk ki, hogy megfosztás alatt minden olyan állami szabályozás értendő, amely nem a tulajdon használatát szabályozza, ekkor válik valóban egyértelművé a két beavatkozási fajta közötti elhatárolás. A nemzetközi jogban fő fogalomként szerepel a megfosztás, amely az államosítást, az elkobzást és a kisajátítást széles értelemben fogja át. Elkobzásként jelölik a magántulajdon kártalanítás nélküli elvonását állami célra. A kisajátítás nem szűkül le a tulajdontól való megfosztásra, hanem kategóriájába a megfosztás mellett terhelő vagy korlátozó intézkedések is beletartoznak, amelyek a tulajdon sérthetlenségéhez fűződő jog lényegi tartalmát érintik. Az államok jól láthatóan szélesen meghúzott mérlegelési jogkörét a joggyakorlat több fajta technikával igyekezett pontosabban kijelölni. Egyre nagyobb teret nyert az ún. fair balance teszt, amely alapján eldöntendő, hogy az adott korlátozás által érvényesíteni kívánt érdek és az egyén alapvető emberi jogainak védelme között igazságos egyensúly áll-e fenn. Emellett az arányosság vizsgálatára helyeződik mind erőteljesebb hangsúly, ha azt kell megítélni, hogy egy-egy állami intézkedés mennyiben felel meg az Egyezménynek. Mindezzel kapcsolatban újólag és ismételten utalni szeretnék azokra a körülményekre, történésekre, amelynek során az állam végrehajtó szerve nyilvánvalóan nem hivatkozhat eredményesen a közérdek védelmére, hiszen a költségvetésben hosszan lehetne sorolni azokat a tételeket, amelyek társadalmi fontosságukat illetően nyilvánvalóan nem előzik a már szerzett jogokat.

Azok, akik a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. évi törvény (a továbbiakban Hszt.) hatályba lépése előtt (az 1971. évi 10. tvr. alapján) vagy azt követően döntöttek a hivatásos pályafutás mellett, életük tervezése során számoltak (köztük én is) a szolgálati nyugdíj lehetőségével. Életüket úgy tervezték meg az állam által kínált jogosultságokat figyelembe véve és elfogadva, hogy a legalább 25 év szolgálati jogviszonyban eltöltött idő alatt vállalják, hogy a többi munkavállalóhoz képest lényegesen nehezebb, sokkal több kötelezettséggel járó, és számos alapvető emberi jog korlátozását is magával vonó hivatásos szolgálatot végeznek. Az állam a versenyszférához képest szerényebb javadalmazás mellé a korkedvezményes nyugdíj intézményét együtt kínálta ellentételezéseként a hivatásos szolgálattal való alkotmányos jogokról lemondás és a speciális jogviszony sajátosságaira figyelemmel. Ezen feltételeket elfogadva a hivatásos állományú személyek legkevesebb 25 év szolgálati jogviszony esetén válhattak szolgálati nyugdíjra jogosultakká. A rendvédelmi dolgozók hivatásuk gyakorlása során a civil munkavégzéstől eltérő, speciálisan nehéz munkakörülmények között végzik munkájukat.

A Hszt. preambulumban is elismerésre kerül ez a tény, a következők szerint:

„A Magyar Köztársaság függetlenségének, alkotmányos rendjének, valamint a lakosság és az ország anyagi javainak védelmét ellátó szervek hivatásos állományától az állam tántoríthatatlan hűségét, bátor helytállást követel. A hivatásos állomány tagjai a törvények és más jogszabályok, valamint a nemzetközi jog előírásainak megfelelően, a fegyveres szervek feladataihoz igazodó szakmai ismeretek birtokában különleges közszolgálatot teljesítenek. Az Országgyűlés – elismerve a hivatásos szolgálattal járó nagyobb áldozatvállalást és az azzal arányban álló erkölcsi és anyagi megbecsülés indokoltságát – a fegyveres szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról a következő törvényt alkotja:

A Hszt. a szolgálati viszony sajátos jellegét is elismeri a következők szerint:

„3. § (1) A szolgálati viszony az állam és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, e törvényben és más jogszabályokban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg.

(2) A hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyból fakadó kötelmeit – a fegyveres szerv rendeltetés szerinti feladatainak megvalósítása érdekében – önkéntes vállalás alapján, élethivatásként, szigorú függelmi rendben, életének és testi épségének kockáztatásával, egyes alapjogai korlátozásának elfogadásával teljesíti.”

A szolgálati viszony különleges jellegét egyrészt a más foglalkoztatási jogviszonyokban nem létező kötelezettségek és korlátozások adják, másrészt ezek ellentételezéseként azok a jogosultságok és kedvezmények, melyeket a hivatásos állomány számára biztosít a jogalkotó. E kedvezmények nem új keletűek, hiszen a hivatásos állomány kordkedvezményes nyugdóját 1911-ről kezdődően garantálta az állam. A preambulum fenti rendelkezése abból indul ki, hogy a hivatásos állomány tagjai az általánoshoz képest szigorúbb függelmi rendben és fegyelmezettséggel, fokozott pszichikai és fizikai terheléssel, áldozatvállalással, veszélyes helyzetben az életük kockáztatásával végzik feladataikat. Emellett a szolgálati jogviszony létesítésének feltételeként önkéntesen lemondanak alkotmányos jogaik gyakorlásáról, vállalva egyúttal a törvényben meghatározott fegyveres szerveknél történő szolgálatteljesítés esetén – a hozzátartozókra is kiterjedő nemzetbiztonsági követelményeknek való megfelelést. Ezek mind jog, mind életvitelbeli korlátozást jelentenek. Mindezek figyelembe vételével, a társadalmi megbecsülés kifejezéseként kedvezőbbben állapítja meg a hivatásos állomány tagjait megillető jogokat és juttatásokat. A magyar állam és a rendvédelmi dolgozók közötti munkaszerződést, a rendvédelmi dolgozók jogait a fentiekből adódóan speciális jogszabályok garantálják, bástyázzák körül. Ennek megfelelően, miután a szolgálati nyugállományban lévők teljesítették az állammal szerződés alapján az állam és a társadalom érdekében szemben vállalt kötelezettségeiket, ellentételezéseként a törvényben foglalt jogosultságaik - illetve mint ezek eredője - az állammal kötött megállapodásuk alapján, további jogszabályi feltételek teljesülése esetén az átlagosnál korábban vonulhattak (vonulhattam) nyugdíjba. A magyar állam ezzel teljesítette vállalt kötelezettségét. Ez azonban 2012. január 1-től alapvetően megváltozott. A pacta sunt servanda elvét semmibe véve, vállalt kötelezettségét figyelmen kívül hagyva, az állam a teljesítés elfogadása után saját kötelezettségét egyoldalúan mondta fel azokkal szemben, akik ezt a jogot már megszerezték, és az állam helytállási kötelezettségére került sor esetükben. Ez a visszamenőleges jogalkotás folyamatosan veszélyezteti több tízezer magyar állampolgár szolgálati nyugdíjas életfeltételeit, egzisztenciális és anyagi jellegű vállalt kötelezettségeik teljesítését. A Bécsi egyezménynek a szerződések jogáról írott része által szintén megerősített pacta sunt servanda elve kimondja, hogy a megállapodások a felekre kötelező erővel bírnak, függetlenül a megállapodás formájától, illetve attól, hogy beleillik-e az adott megállapodás valamely szerződéstípusba. Az Emberi Jogok Európai Bírósága alábbi ítéletei alátámasztják azt, hogy a nyugdíj mellett végzett munka esetén a nyugdíj szüneteltetése ellentétes a jogállami normákkal: 1. Lakicevic és mások kontra Montenegro és Szerbia 2012. március: Ez a jogeset arról szól, hogy a kérelmezőnek megsértették azt a jogát, hogy békésen élvezze a nyugdóját, mint tulajdonát, mivel a Montenegrói Köztársaság a Nyugdíj-és Rokkantsági Biztosítási törvényének 112. § (1) bekezdésére hivatkozva felfüggesztette azt, mivel a kérelmező részmunkaidőben kezdett el dolgozni! Az EJEB (Emberi Jogok Európai Bírósága) kimondta, hogy a Kj. 1-1 sérült, mert a nyugdíj folyósítását nem lehet felfüggeszteni, mivel az tulajdonnak minősül! Lakićević és mások kontra Montenegro és Szerbia*, nos. 27458/06, 37205/06, 37207/06 és 33604/07, § 72, 13. December 2011.)

2. Az Emberi jogok Európai Bírósága „Buchen kontra Cseh Köztársaság”, Ítélet 2002 nov.22, 36541/97 sz indokolás: A már megítélt szolgálati nyugdíjat nem lehet semmilyen manipulatív eszközökkel csökkenteni, mert ez sérti az egyén vagyonszerzőjogait. A jogi viszony, a szolgálati viszony megszűnésével megszűnt, és az állam köteles vállalni a felelősséget, amely a szolgálati viszony befejezéséig tartott.

3. Gaygusuz kontra Ausztria 1996 sept. 16, Bírósági határozatok gyűjteménye, 1996-IV, 1142 old., 41 bek.)

Elfogadhatatlan, hogy a magyar Országgyűlés olyan jogszabályokat ott el, amelyek visszamenőleges hatályúak, és megfosztottak a hatályos jogszabályok alapján, jogszerűen megállapított szolgálati nyugdíjamtól, amelyet ráadásul a magyar bíróságok is jogszerűnek tartottak. Az állam által oly sokszor hivatkozott igazságosság azonban „mindig részleges és szubjektív”. Azaz, koronként változó, emberenként különböző, vallástól, politikai meggyőződéstől, világnézettől függő. A társadalmi együttélés és az alapvető életviszonyaink rendezését ezért nem szolgáltatathatjuk ki a részleges és szubjektív igazságosság elvének. Ha így tennénk, minden jogi rendelkezéssel szemben megfogalmazhatnánk egy olyan álláspontot, amely szerint az igazságtalannak minősül. A társadalmi együttélést és az alapvető életviszonyok biztonságát csak a jogszabályok egyértelműsége, kiszámíthatósága, előreláthatósága képes garantálni. Ezt hívjuk jogbiztonságnak, ami az Alkotmánybíróság 1992-es megállapítása szerint „a mindig részleges és szubjektív igazságosságnál előbbre való”. Ezért egy valódi jogállamban csak rendkívül erős okokra hivatkozással indokolható egy szerzett jog megvonása, vagy csökkentése. Azt egyszerű belátni, hogy a nyugdíj-jogosultság szerzett jog, vagyoni jog. Amikor munkát vállalunk, belépünk az állami kötelező biztosítási rendszerbe, és ennek keretében nyugdíj-járulékot fizetünk a jövedelmünk egy részéből. Cserébe az állam nyugdíjat folyósít nekünk, a törvényben meghatározott korhatár elérése és egyéb feltételek teljesülése esetén. A kötelező járulékfizetésből tehát személyes és előre meghatározott igényünk származik: legitim elvárás arra, hogy az állam úgy és azt biztosítja számunkra, ahogyan és amit a törvényben garantált. A szolgálati nyugdíj is törvény alapján szerzett vagyoni jog, függetlenül attól, hogy a volt rendőr, tűzoltó vagy katona kevesebb szolgálati idő után, vagy fiatalabb korában mehetett el nyugdíjba. A szolgálati nyugdíj kedvezményes feltételei egyáltalán nem voltak igazságtalanok, hiszen szakmai munkájuk, élethivatásuk során a rendőrök, tűzoltók, katonák, börtönőrök – a hatályos jogszabályok alapján – még jogellenes parancsot is kötelesek lettek volna végrehajtani, politikai jogaik egy részéről le kellett mondaniuk (sztrájk tilalma, nyilvános politikai tevékenység tilalma, stb.), fokozott büntetőjogi felelősséggel is tartoztak (katonai bűncselekmények), átlagot meghaladó fizikai követelményeknek kellett megfelelni (évente kötelező fizikai felmérés). Esetemben még nemzetbiztonsági ellenőrzéseken is át kellett esnem, sőt még a családtagjaimnak is, és a sor tovább is folytatódhatna. Ezek olyan többletkötelezettségek, amelyek más dolgozókat, munkavállalókat egyáltalán nem terhelnek ilyen komplex formában, éppen ezért a világ sok országában alkalmazott eljárás, hogy minden szolgálati jogviszonyban álló részesül valamilyen nyugdíjkezelésben.

A magyar Országgyűlés által elfogadott és a hazai jogalkalmazók által alkalmazott törvények – a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny) fentebb hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében – hivatkozott rendelkezései egyértelműen diszkriminatív, visszamenőleges hatályú, alaptörvény-ellenes, egyezményesértő jogszabályok. Álláspontom szerint a magyar Országgyűlésben helyet foglaló parlamenti képviselők még a kétharmados parlamenti többséggel sem fogadhatnak el olyan jogszabályokat, amelyek ellentétesek az európai uniós normákkal és az általános jogelvekkel. Diszkriminatív a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny) hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében foglaltak mivel az aktív munkavállalók esetében nem korlátozza a munkavállalást, tehát nekik akár 3-4 munkahelyük is lehet, csak összevontan kell adózni és a járulékokat megfizetni.

Esetemben a jogszabály alapján biztosított szolgálati nyugdíjam, jelenleg szolgálati járandóság kb. 80 %-át elvonja az állam, miközben a munkaviszonyom alapján minden társadalombiztosítási adót, járulékot, ugyanúgy fizetnem kell, mint az aktív munkavállalóknak. Ez együtt lényegesen nagyobb teher, mint a más aktív munkavállalók esetében.

Mivel széles körben alkalmazza a jogalkotó a hivatkozott jogszabályok alóli kivételt, ezért a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny) 83/B § hivatkozott rendelkezései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében foglaltak súlyosan jogsértő rendelkezésű jogszabályok. Meg kívánom jegyezni, hogy a szolgálati jogviszonyom során mindig a legmagasabb adókulcs alapján adóztam, illetve fizettem a nyugdíjjárulékot. Jelenleg alkalmazottként az általam, illetve a munkáltatóm által befizetett adók és járulékok összege meghaladják a szolgálati nyugdíjam teljes összegét.

A visszaható hatály tilalmával kapcsolatban szeretném kiemelni, hogy a jogszabály hatályba lépése előtt befejezett cselekmények tekintetében az új jogi normának semmiféle joghatása nem lehet. Meg kívánom jegyezni azt is, hogy 4 hónap után már szüneteltetnem kellett az alperes jogsértő jogi érvelése szerint a szolgálati nyugdíjamat (szolgálati járandóságot) 2016. december 31-ig. A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvénnyel, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997 évi LXXXI. tv (Tny.) hivatkozott rendelkezéseivel, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-ban, és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdésében foglaltak hatályba lépésével egzisztenciális létbizonytalanságba kerültem, amely miatt a szüleim anyagi segítségét kellett kérnem, így tudtam fizetni a lakáskölcsönömet és a jelentősen megemelkedett összegű svájci frank alapú gépjármű kölcsönömet.

„A gazdasági válság és a nehézségek ellenére sem szabad a jogállami mércéken enyhíteni, az alapjogvédelmet továbbra is az eddigi szinten kell teljesíteni – mondta Paczolay Péter, az Alkotmánybíróság elnöke 2013. szeptember 25-én, szerdán a német szövetségi alkotmánybíróság elnökével tartott közös sajtótájékoztatón Gödöllőn. Paczolay Péter arról beszélt, hogy a német alkotmánybíróság a válság hatására sem tért le a jogállamiság útjáról, hozzátéve, hogy az egész Európát foglalkoztató nehézségek megoldásának is a jogállami keretek megerősítése a szilárd alapja. Sajnálatosnak mondható az a gyakorlat Magyarországon, hogy a jogalkotó tetszése szerint megváltoztatja az Alaptörvényt, amikor csak szükségesnek találja azt céljai eléréséhez. Ez a gyakorlat egyértelműen ellentmondásban van a jogállamiság fogalmának lényegével, és ennek megfelelően az Egyezmény szellemiségével és szövegével.

Jelen per alapját szolgáló vitatott rendelkezésekkel kapcsolatban tény az, hogy egyes jogszabályok elfogadása nem lehet egyszerűen politikai vagy gazdaságpolitikai kérdés, mivel az közvetlenül érinti olyan személyek megszerzett jogait és létfenntartását, akik korábban már megszerezték, és élvezték nyugdíjjogosultságukat. Az állam széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik azt illetően, hogy a „közérdek” mit kíván, azaz a jelen esetben, hogy a társadalombiztosítási rendszert hogyan kell átalakítani, azonban az „egységes nyugdíjrendszer” nevében elfogadott intézkedések nem sérthetik a jogállamiság elvét, a szerzett jogokat, a tulajdonhoz való jogot és a hátrányos

megkülönböztetés tilalmát, ahogyan azt az Európai Emberi Jogi Bíróság ítélkezési gyakorlata is bizonyítja. Megjegyzést érdemel a tény, hogy a 2013. októberi – a szolgálati nyugdíjak ügyében hozott – Alkotmánybírósági döntés a korábban szolgálati nyugdíjban részesülőkkel szembeni diszkriminációra vonatkozóan az Alkotmánybíróság nem a megfelelő vizsgálatot alkalmazta annak érdekében, hogy megállapítsa, valóban sérült-e a hátrányos megkülönböztetés tilalma vagy sem, elsősorban azért mert, az Alkotmánybíróság „nem tudta megállapítani” a tulajdonhoz való jog megsértését. Ez vonatkozik a két korábbi – 2012.évi, 2013. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában hozott alkotmánybírósági döntésre is. Ez azt jelenti, hogy nem alkalmazta az úgynevezett szükségességi-arányossági tesztet, amelynek lényegi tartalma megegyezik azzal a tesztel, amellyel az Európai Emberi Jogi Bíróság azt vizsgálja, hogy az eltérő bánásmód objektív és ésszerű indoklással bír-e vagy sem. A Magyarország Alkotmánybírósága IV/2350/2012 sz. döntést a korábbi Alkotmány 70/E. § 3. bekezdése – a szolgálati nyugdíjunk megszüntetésének alkotmányi lehetősége – által biztosított felhatalmazás nem teszi a vitatott rendelkezéseket jogszerűvé, mivel a hivatkozott Alkotmánybírósági döntés során az AB nem vizsgálta ki érdemben a tulajdonjog vélt megsértését és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát. A per tárgyát képezően hivatkoztam az Európai Emberi Jogi Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatára, amely szerint, ha egy Szerződő Állam nyugdíj jogcímén történő kifizetésekről hatályos jogszabállyal rendelkezik – függetlenül attól, hogy feltétele-e a korábbi járulékfizetés –, azt a jogszabályt, mint a feltételeinek megfelelő személyek számára az 1. sz. Jegyzőkönyv 1. Cikke hatálya alá tartozó tulajdonosi kamatot generálót kell tekinteni (lásd Carson és társai kontra Egyesült Királyság [GC], 42184/05. sz., 64. §, ECHR 2010-...). A nyugdíj csökkentése vagy megszüntetése ezért tulajdonba való beavatkozásnak minősül, amelyet jogos érvekkel kell alátámasztani (lásd Kjartan Asmundsson, 40. §; Rasmussen kontra Lengyelország 38886/05. sz., 71. §, 2009. április 28.; és Wieczorek, 57. §, Lakicevic és társai kontra Szerbia és Montenegró 27458/06. 33604/07. 37205/06. sz., 59. §)

Meg kívánom jegyezni, hogy a Kúria 2016. július 20-án egy konkrét ügyben kiadott tájékoztatása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a keresetemben részletezettek alapján az alperesi határozat egyebek mellett sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény Q cikk (2) bekezdését is.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelme fennáll, mivel az ellátáshoz való hozzájutás korlátozásának a törvényhozó – a támadott rendelkezéseket beiktató, az egyes törvényeknek a központi költségvetésről szóló törvény megalapozásával összefüggő, valamint egyéb célú módosításáról szóló 2012. évi CCVIII. törvény javaslatához fűzött indokolásból kitűnően – nem adta konkrét indokát. A korlátozás indoka az államadósság csökkentése, a Magyarország elleni túlzott deficit eljárás megszüntetése, egyik eszköze pedig a központi költségvetésből finanszírozott jövedelmek és nyugellátások párhuzamos kifizetésének megszüntetése volt. A 64/1993. (XII. 22.) AB határozatban alapján kialakult gyakorlat figyelembevételével nem látni okot arra, hogy a Tny. támadott rendelkezéseivel elrendelt korlátozás közérdekű voltát kétségbe vonjuk, de a tulajdonkorlátozás azért alaptörvény-ellenes, mert a támadott rendelkezések bevezetésével elérni kívánt fenti célokhoz viszonyítva aránytalan. Az ellátás elvonása nem indokolható azzal, hogy az szolgálati járandóságban részesülő munkavégzéssel egyéb jövedelemre tesz szert, a megszerzett tulajdonnak a tulajdonvédelem szempontjából nem értékelhető körülményen alapuló, rövid időn belüli megvonása mindezek miatt ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével. A támadott rendelkezéseknek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe való ütközését az EJEB 78117/13. számú ügyben (Fábián kontra Magyarország) hozott ítéletében foglalt megállapításokra és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére figyelemmel megállapítható, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezményrel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme – az Alkotmánybíróság a 3112/2016. (VI.3.) AB határozatában (ABH), valamint az EJEH határozatában foglaltakra való hivatkozással – és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére figyelemmel is megállapítható, ha a bíróság a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezményrel összhangban nem alkalmazza. A keresetben támadott jogszabályok által bevezetett korlátozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, ezért azok alaptörvény-ellenesek, a jelen perben az Egyezményt és az EJEH határozatát nem hagyhatja figyelmen kívül T. Bíróság sem, ellenkező esetben T. Bíróság döntése az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésébe ütközés okán alaptörvénytörő lenne. A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a valamint a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése, azok az általam hivatkozott alaptörvény-ellenesség és egyezményesértés – különösen az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke és az Egyezmény 14. cikkébe ütközésének, és az általános alkalmazási tilalom kimondása az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály és a B) cikk (1) bekezdéséből származó jogbiztonság követelményének érvényesülése – vonatkozásában az Alkotmánybíróság nem foglalt még állást (ebben a kérdésben még nem döntött).

A tulajdonjogot, mint alkotmányos alapjogot korlátozni az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésben meghatározott módon, más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával lehet. A 30/1992. (V. 26.) AB határozat alapján alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás célja az elérni kívánt céllal aránytalan. Jóllehet, az alapjog korlátozásának alkotmányos célja lehet a nyugdíjrendszer racionalizálása, mint közérdek, ám ez esetben is vizsgálni kell a szükségesség és az arányosság kérdését. A Kúria, 2012. évi, 2013. évi, 2014. évi, 2015. évi, 2016. évi és 2017. évi szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában hozott és hivatkozott ítéleteiben kitért arra, hogy a sérelmezett jogszabályhelyek nemzetközi szerződésbe ütközését többek között azért sem észlelte, mert az Emberi Jogok Európai Bíróságának közzétett – és fentebb szintén hivatkozott - döntései szerint, a szolgálati nyugdíjak átalakítása és a szolgálati járandóság összegének a személyi jövedelemadó mértékével való csökkentése nem ésszerűtlen és nem aránytalan mértékű. Az érintettek továbbra is részesülnek a szolgálati járandóságban, amelynek összege ésszerű viszonyban áll a korábbi szolgálati nyugdíjával, ezért az intézkedés arányban áll a védendő alkotmányos céllal, jelen esetben a nyugdíjrendszer racionalizálásához fűződő közérdekkel. Fontosnak tartom leszögezni, hogy ezek a döntések kizárólag a Knymt. 5. § (1) – (2) bekezdéseinek vizsgálata eredményeként születtek, így az én esetemben nem bírnak relevanciával. Az Emberi Jogok Európai Bírósága fenti döntése indokolásának gerincét az a megállapítás képezte, hogy a törvénnyel az állam a nyugellátást nem vonja el, csupán átalakítja és egy arányosan csökkentett összeggel szolgálati járandósággént folyósítja tovább.

Álláspontom szerint a Knymt. 11. § (1) bekezdése és a Tny. 83/B (1) – (2) bekezdései, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X.6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése esetében az arányosság követelményének sérülése már nem kérdőjelezhető meg, hiszen e jogszabályi alapján a szolgálati járandóság nem pusztán csökkent, hanem esetemben hosszú időre, az év nagyobb részében teljes mértékben megvonásra is került.

Ez a szabályozás véleményem szerint nem áll arányban a nyugdíjrendszer racionalizálásához fűződő alkotmányos érdekekkel, hiszen önkényesen, adott esetben az emberek megélhetését, jelen esetben az én megélhetésemet veszélyeztetve sérti a tulajdonhoz való alapvető emberi jogot, így az Alaptörvény XIII. cikkét, valamint az Egyezményhez csatolt Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikk (1) bekezdését. Álláspontom szerint ezzel a hivatkozott jogszabályok az Alkotmánybíróság által a 3125/ 2015 (VII.9.) AB határozatban a tulajdonkorlátozás három válfaja közül a legsúlyosabbként definiált „tulajdon elvétele” formáját valósítják meg. Ahogy azt a hivatkozott AB határozat {29} pontja is leszögezi, az alkotmányi tulajdonvédelem fogalomhasználata nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, így egy járulékfizetéssel megalapozott, ellenérték fejében szerzett jog is alkotmányos tulajdonvédelem tárgya lehet.

Hasonló álláspontot képvisel az Emberi Jogok Európai Bírósága is, amelynek gyakorlatában régóta megfigyelhető, hogy a tulajdon fogalmának használatakor függetleníti magát a nemzeti jogalkotó és jogalkalmazó szervek interpretációitól, annak tartalmát pedig folyamatosan bővíti. Már a Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH v. Hollandia ügyben (1995. február 23-i ítélet, 15375/89, Series A no. 306-B, p. 46) leszögezte, hogy a „tulajdon” fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, így meghatározott vagyoni értékkel bíró előnyök, illetve jogok is tulajdonnak minősülhetnek. A tulajdonjogba való beavatkozásnak, ahhoz, hogy ne ütközzön az Egyezménybe, törvényesnek kell lennie és a „köz érdekében” egy legitim célt kell szolgálnia.

A törvényesség nem csupán egy nemzeti jogban meglévő, az intézkedésre felhatalmazást adó jogszabály meglétét feltételezi, hanem magában foglalja a jog minőségének az értékelését is, azaz az önkényes intézkedéssel szemben védelmet kell biztosítson (*James kontra Egyesült Királyság*, 8793/85, § 67. 1986. február 21, series A, No. 98, (1986) 8 EHRR 123). A jognak tehát kellőképpen pontosnak és előreláthatónak kell lennie az abból származó következményeket illetően. A jogszerűség követelménye magában foglalja a visszaható hatály tilalmát is. A visszaható hatály tilalma azonban nemcsak az Egyezmény valamennyi cikkét átható jog uralmának (rule of law) elvéből fakad, hanem azt a magyar jog is kifejezetten tiltja.

A jogalkotási törvény világosan rögzíti, hogy jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem vonhat el vagy korlátozhat jogot. Ezt a törvényben meghatározott jogelvet egyébként az Alkotmánybíróság számos döntésében újra és újra megerősítette. Ezzel szemben a szolgálati nyugdíjnak szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása”, annak összegének csökkentése, valamint az ellátás folyósításának az év nagyobb részére történő szüneteltetése mind olyan jogszabályon alapul, amelyek a szolgálati nyugdíj mellett munkaviszonyom létesítésekor még nem voltak hatályban, azokat csak jóval később vezették be. A Knymt. 5. § (1) (2) bekezdése, továbbá a 11. § (1) bekezdése, és a Tny. 83/B.§ (1) – (2) bekezdése az Európai Unió Alapjogi Charta (2012/C 326/02) 17. cikk (tulajdonhoz való jog), 21. cikk (megkülönböztetés tilalma), 34. cikk (a szociális biztonság és a szociális segítségnyújtás) rendelkezéseibe ütközik.

Az Alkotmánybíróságnak a 42/2012 [XII. 20.] AB határozatában is hangsúlyozott, egyenlőséggel kapcsolatos gyakorlata szerint az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz nem önkényes. A Tny. 83/B § (1) – (2) bekezdései alól a jogalkotó önkényesen kivételeket tesz, hiszen az nem vonatkozik egyebek mellett az Alkotmánybíróság tagjaira. Az Alkotmánybíróság csak részben vizsgálta a III/355/2015 számú elutasító határozatában ezt a kérdéskört. Egyértelműen megállapítható az a tény, hogy az Alkotmánybíróság nem teljes körben vizsgálta a fentieket, illetve jogilag téves megállapításokat tett. Korábbi alkotmányjogi panaszomban az Alkotmánybíróság tagjai vonatkozásában nem vitattam azt a tényt, hogy az Alkotmánybíróság tagjai között nincs olyan alkotmánybíró, aki szolgálati járandóságban részesült volna.

Azt tartottam, tartom jelenleg jogilag és morálisan is elfogadhatatlannak, hogy miközben az Alkotmánybíróság az öregségi nyugdíjjal, szolgálati járandósággal kapcsolatos alkotmányjogi panaszokat rendre elutasította, továbbá a közszolgálati jogviszonyban dolgozó öregségi nyugdíjasok esetében olyan alkotmánybírói határozatot hoztak, melyek szerint az érintetteknek szüneteltetniük kell a közszolgálati jogviszonyuk időtartama alatt az öregségi nyugdíjukat, ugyanakkor az Alkotmánybíróság egyes tagjai az alkotmánybírói díjazásuk mellett az öregségi nyugdíjat is felveszik, illetve alkotmánybírói feladataik ellátása mellett tudományos és felsőoktatási tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó tisztségeket betölthetnek, amelyek után nyilvánvalóan külön díjazást kaphatnak, sőt a tudományos, oktatói, művészeti, lektori, szerkesztői, jogi oldalom alá eső szellemi tevékenységen és a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony keretében végzett tevékenységet is folytathatnak, és ezek bármelyike után jövedelemmel is rendelkezhetnek.

Ezzel kapcsolatban meg kívánom jegyezni, hogy az Alkotmánybíróság főtítkárának, Dr. Bitskei Botondnak a 2013. szeptember 24-ei médiában megjelent nyilatkozata (amennyiben az tényeken alapul) szerint az Alkotmánybíróság tagjai közül 3 fő alkotmánybíró (dr. Salamon László, dr. Balsai István, Dr. Dienes-Oehm Egon) részesül nyugdíjban. A cikk szerint dr. Salamon László és dr. Balsai István alkotmánybírók a díjazásuk (fizetésük) mellett felveszik az öregségi nyugdíjukat is, holott azt a közszolgálati jogviszonyuk alapján – Alkotmánybíróság e tárgykörben született határozata alapján – szüneteltetniük kellett volna, mint ahogy azt teszi jelenleg közülük Dr. Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 13. § (2) szerint: „Az Alkotmánybíróság tagja megbízatásának időtartama alatt a társadalombiztosítás ellátásaira való jogosultság szempontjából közszolgálati jogviszonyban foglalkoztatott biztosítottak, díjazása nem önálló tevékenységből származó, járulékalapot képező jövedelemnek minősül. Az Alkotmánybíróság tagja megbízatásának időtartama közszolgálati jogviszonyban töltött időnek számít.” Kérdésként merül fel, hogy a 3 azonos jogi helyzetben levő alkotmánybíró, miért nem azonos módon jár el az öregségi nyugdíja szüneteltetése, vagy nem szüneteltetése vonatkozásában, azaz dr. Salamon László és dr. Balsai István alkotmánybírók miért nem szüneteltetik, illetve Dr. Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró miért szünetelteti az öregségi nyugdíját. Önmagában ez a bemutatott jogi helyzet is megalapozza azt, hogy az általam is vitatott jogszabály alaptörvény-ellenes, egyezményellenes, és nemzetközi szerződésekbe ütközik.

Álláspontom szerint dr. Salamon László és dr. Balsai István alkotmánybírók esetében felmerülhet az összeférhetlenség kérdése is, mivel az általam hivatkozott és vitatott törvényi szabályozást még országgyűlési képviselőként megszavazták, sőt ismereteim szerint dr. Balsai István a Knymt. előterjesztője is volt. Ugyanakkor a szolgálati járandóságom szüneteltetésével összefüggésben benyújtott Kúriai kezdeményezést az Alkotmánybíróság III/355/2015. számú, valamint az alkotmányjogi panaszomat az Alkotmánybíróság IV.3105-10/2015 számú határozataiban elutasította, illetve egyebekben visszautasította, amelyeket egyebek mellett Dr. Salamon László alkotmánybíró is jegyezte. Bár az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 10. §. nem tartalmazza konkrétan az általam hivatkozott tartalmú összeférhetlenségi okot, azonban egyértelmű tényként megállapítható az, ha valaki országgyűlési képviselőként a jogszabály előkészítésében, a törvény megalkotásában, annak parlamenti elfogadásában részt vesz, nem várható tőle objektív, elfogulatlan állásfoglalás alkotmánybíróként. Ez morálisan összeférhetetlen, elfogadhatatlan, és ez egyebek mellett az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény alapvető jogi hiányossága is, amely felveti a jogalkotó felelősségét.

Megállapítható tényként az is, hogy az országgyűlési képviselők sem szüneteltetik az öregségi nyugdíjukat sem pedig a szolgálati járandóságukat a képviselői tiszteletdíjuk mellett, továbbá ha a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban állnak, illetve társas vállalkozásból, vagy ha más tevékenységből szereznek egyéb jövedelmet (pl. betétek utáni kamatot vesznek fel, ingatlan kiadásból bérleti díjat kaphatnak, vállalkozásból osztalékot vesznek ki, stb.) szereznek. Az Alaptörvény XV. cikkében, illetve az Egyezmény 14. cikkében deklarált hátrányos megkülönböztetés tilalma véleményem szerint a Tny. 83/B § (1) bekezdésének azon fordulata esetében is sérelmet

szenved, mely a bekezdés hatályát kizárólag azokra a személyekre terjeszti ki, akik a Tbj. 5. §-a szerinti biztosítással járó jogviszonyban állnak, illetve egyéni vagy társas vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytatnak, ugyanakkor nem vonatkozik azokra, akik más tevékenységből is szereznek jövedelmet (pl. osztalékot vesznek ki a vállalkozásukból, pénzbetétek utáni kamatot vesznek fel, ingatlan kiadásból bérleti díjat kapnak, stb.).

A fentiekben túl a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 11. § (1), valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdése egyéb élethelyzet alapján is diszkriminatív, mivel az nem vonatkozik a fentiekben már felsoroltakon kívül az egészségügyben dolgozókra. Diszkriminatívak a hivatkozott jogszabályi rendelkezések, és ezt jól jellemzi a jogalkotói „trükközést” az egészségügyben kialakított helyzet azon munkavállalók esetében, akik elérték ugyan az öregségi nyugdíjkorhatárt/szolgálati járandóságot (az állami szférában nem lehet egyszerre nyugdíjat és munkaviszonyból jövedelmet is kapni), de a nyugdíj/szolgálati járandóság mellett tovább szerettek volna dolgozni. Ezt kérvénnyel tudták/tudják megtenni, amelyben lemondtak/lemondanak az öregségi nyugdíjról/szolgálati járandóságról, ugyanakkor az Emberi Erőforrások Minisztériumának javaslata alapján a kormány engedélyével úgy állapították meg a jelenlegi fizetésüket, hogy annak összege nem lehetett kevesebb a számukra megállapított nyugdíjak/szolgálati járandóságok és a fizetések együttes összegénél. Az Alkotmánybíróság korábbi, esetemben hozott határozataiban nem kellő mértékben, sajnálatos módon kifejezetten felületesen vizsgálta meg ezt a tényt, hiszen nem fordult ebben a kérdésben az állami hatóságokhoz, ezért azt a megállapítást tette, hogy ezt a gyakorlatot nem alkalmazták Magyarországon, mivel nem találta annak jogi hátterét, nem talált ilyen jogszabályi rendelkezést. Ez egyszerűen téves megállapítás, mivel ez a napi gyakorlat a magyar egészségügyben. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott bírósági keresetben, A Fővárosi Törvényszékhez benyújtott fellebbezésemben, valamint a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmemben megjelölt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezménybe (továbbiakban: Egyezmény) ütköző jogsérelmek vonatkozásában felmerültekkel összefüggésben megjelöltem azokkal az új – 2016. év óta időközben felmerült – tényekkel, adatokkal, amelyek egyértelműen bizonyítják azt, hogy a magyar állam folyamatosan megsérti az alapvető emberi jogaimat, továbbá hátrányos megkülönböztetésben részesít, és ezzel a napi megélhetésemet jelentős mértékben veszélyezteti.

A magyar állam EJEB-hez benyújtott jogi álláspontja szerint: „a szolgálati járandóság nem tekinthető nyugdíjnak, melynek folyósítását nem a járulékfizetés alapozza meg, csupán szolidáris alapokon nyugvó szociális ellátásnak, vagyis nem minősül vásárolt jognak, ezért az ellátás szüneteltetése kapcsán elvben nem merülhet fel a tulajdonjog sérelme.” Ennek kapcsán fontos tény az, hogy Magyarországon teljes összegű nyugdíj annak állapítható meg, aki legalább 20 év tényleges munkaviszonnyal rendelkezik. Az ügyemben előterjesztett jogsérelmek értékelése során – a bekövetkezett változások kapcsán – fontos megállapítani azt a tényt, hogy a magyar hatályos jogszabály alapján megállapított szolgálati nyugdíjnak, a lényegesen alacsonyabb jogvédelem alá eső szolgálati járandósággá történő „lecsúsztatása” ellenére, a szolgálati járandóság az elnevezésétől függetlenül is saját jogon szerzett nyugdíjnak minősül. Nyugdíjra jogosultságomat egyértelműen megalapozta az általam eddig több mint 32 év alatt befizetett nyugdíjbiztosítási járulék (2007. december 31-ig 25 év társadalombiztosítási jogviszony, 2017 évig 29 év társadalombiztosítási jogviszony), valamint a rendőrségnél 27 év szolgálati jogviszonyban eltöltött időszakban elvégzett többletfeladat, és a szolgálati jogviszonyt szabályozó jogszabály rendelkezései alapján az alapvető emberi jogaimnak jelentős mértékű, folyamatos korlátozása.

A magyar állam intézkedései alapján sérült a tulajdonhoz fűződő jogom. A szolgálati járandóság folyósításának kogens szüneteltetéséről szóló magyar rendelkezés kapcsán nem releváns, és nem csoportképző ismérv az, hogy a foglalkoztatásra a közszférában vagy a magánszférában kerül-e sor, mert „mind a közszférában, mind a magángazdaságban foglalkoztatott, szolgálati járandóságban

részesülő személyek kizárólag egyazon kötelező társadalombiztosítási nyugdíjrendszerhez kapcsolódnak, oda fizettek be azonos mérték szerinti nyugdíjjárulékot, az ott előírt szolgálati időt kitöltötték, nyugdíjjogosultságukat a hatályos magyar jogi szabályozás alapján megállapították, és ezt követően a szolgálati nyugdíjukat is onnan kapták, amelyet a magyar állam 2012. január 1-ei hatállyal, azaz visszamenőleges hatályú jogalkotás során szolgálati járandósággá alakította át. Álláspontom azonos Dr. Stumpf István alkotmánybíró, a magyar Alkotmánybíróság jelenlegi tagjának jogi indokolásával, mely szerint az érintett jogalanyokat mindaddig homogén csoportba tartozóknak kell minősíteni, amíg minden járulékfizető részére csak egy egységes, kötelező állami nyugdíjrendszer létezik, nem pedig külön egy a közszférában foglalkoztatottak, és egy másik a magángazdaságban foglalkoztatottak számára. Dr. Stumpf István alkotmánybíró azt a véleményét rögzítette az e tárgykörben hozott Alkotmánybírósági döntésben, hogy „a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó, a szabályozással érintett jogalanyok (munkavállalók) különféle tulajdonságai közül kellett volna kiválasztani és a homogén csoport-képzés alapjaként figyelembe venni azt, ami a szabályozás szempontjából relevánsnak számít. Az adott szabályozás alapján relevánsnak a nyugdíjjogosultság és a munkavállalás számít.” Az Alkotmánybíróság a Fábián kontra Magyarország ügy indokolásában kimondta, hogy az állami szektorban dolgozó öregségi nyugdíjastól jogszerű a nyugdíj megvonása, ugyanakkor nem indokolt a nem állami szektorban dolgozók nyugdíjának megvonása. Ez a döntés azt jelenti, hogy a magyar államnak egyáltalán nem célja a Nyugdíjassza egyenlegének hosszú távú fenntartása, és kizárólag az Emberi Jogok Bírósága előtti perekben hivatkozik erre a jogalapra, valójában a magyar állam ezen intézkedései kizárólag azt a célt szolgálják, hogy azonos, homogén csoportba tartozókat, az általa mesterségesen létrehozott rétegekként diszkriminálják. Ismételten ki kell emelni, hogy ez az alkotmánybírósági joggyakorlat is azt mutatja, hogy nem elegendő az, hogy a magyar jogi szabályozásban szövegszerűen szerepeljen a nemzetközi jogi normák meghatározó elemei, ha a magyar joggyakorlatban azok ténylegesen nem a nemzetközi jog, az Egyezmény szelleme, szövege szerint érvényesülnek. Egyértelmű tény, hogy én nem az állami szektorban dolgozom, míg Fábián kontra Magyarország ügyben érintett Fábián Gyula közszolgálati jogviszonyban, tehát az állami szférában dolgozott. Az öregségi nyugdíjban levő (szolgálati nyugdíjas), mint pl. Fábián Gyula esetében, ha kilép a közszolgálati jogviszonyból az érintett, azonnal, tehát a közszolgálati jogviszony megszűnését követő hónap elsejétől folyósítják számára a nyugdíjat. Amennyiben esetemben pl. az adott év áprilisában a szolgálati járandóság szüneteltetésére kerül sor, és már májusban elveszíteném az állásomat/munkaviszonyomat/jövedelmemet, akkor is csak a következő év január elsejétől kapnék a továbbiakban ellátást, azaz 8 hónapig semmilyen ellátásban nem részesülnék, beleértve az egészségügyi és nyugdíjellátást is. Álláspontom szerint nem teremt megfelelő egyensúlyt a közérdek és az alapjogok védelme között a szolgálati járandóság szüneteltetése, mivel célja nem a nyugdíjrendszer hosszú távú fenntarthatóságának biztosítása, hanem az, hogy a magyar állam az így elvont, korábban a hatályos magyar jogszabályok alapján megállapított nyugdíjellátásokat kizárólag más célokra használhassa fel. Álláspontom szerint a magyar államnak nem lehet korlátlan joga a magántulajdon jogának csorbításában, megszüntetésében, valamint a diszkrimináció, hátrányos megkülönböztetés alkalmazásában, és kizárólag a közérdekre történő hivatkozás nem elegendő, mivel annak jogszerűségét tényekkel kellene bizonyítani a magyar jogalkotónak. Tényként kijelenthető, hogy a magyar államnak nincs korlátlan joga ahhoz, hogy az általam jogszerűen megszerzett tulajdont, közérdekre, társadalmi igazságosságra hivatkozva, bármely ellenszolgáltatás nélkül, korlátlanul elvonjon.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 5. § (1) (2) bekezdései, a 11. § (1) bekezdése, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1), (2) bekezdései valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése kapcsán

egyértelmű tény az, hogy visszamenőleges hatályú jogi szabályozást fogadott el a magyar állam. Ennek kapcsán kiemelendő az a jogi tény, hogy bár Európa több országában (Lengyelországban, Szlovákiában, stb.) is bevezettek szigorításokat a rendvédelmi szervek, fegyveres erők, fegyveres testületek tagjainak nyugdíjba vonulása vonatkozásában, azonban ezen állami intézkedések kizárólag csak azokra a rendőrökre, katonákra vonatkoztak, akik az adott – számukra hátrányos módosításokat tartalmazó – jogszabályok hatályba lépése után nyertek felvételt ezen szervezetek kötelékébe, tehát nem visszamenőlegesen alkalmazták a jogszabályokat. A jogbiztonság, a visszamenőleges hatály tilalma a jogállamiság alapja, ezért a jogbiztonság követelménye a jogalkotó kötelezettségévé teszi azt, hogy a jogszabályok világosak, egyértelműek, valamint működésüket tekintve kiszámíthatóak, előreláthatóak legyenek.

Megállapítható, hogy a szolgálati nyugdíj – magyar állam által – szolgálati járandósággá történő "lecsúsztatása", már lényegesen alacsonyabb jogi védelmet biztosít a magyar Alaptörvény alapján. Egyértelmű tény az is, hogy a szolgálati nyugdíj szolgálati járandósággá történő "lecsúsztatásának", továbbá a mindenkor legmagasabb adókulcsnak megfelelő összegű adóztatásának, és a keresetkorlátozásnak a bevezetése kizárólag a 2006. év őszén lezajlott budapesti tömegtüntetések közbiztonsági rendőri egységek által történő feloszlata miatt került bevezetésre, tehát ez az intézkedés a magyar állam retorziója, büntetése a szolgálati nyugdíjasokkal szemben. Tényként kijelentem, hogy soha nem voltam közbiztonsági rendőri egység tagja, valamint hivatásos szolgálati jogviszonyom teljes időtartama alatt, mint bűnügyi nyomozó, bűnügyi vezető soha nem vettem részt tömegtüntetések feloszlátásában.

Az alkalmazott diszkriminációra utalt az Emberi Jogok Európai Bírósága is a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben, bár ténylegesen nem szankcionálta azt, mivel a magyar állam valótlan tartalmú beadványt nyújtott be a kérdéskörrel kapcsolatban. Emiatt az Emberi Jogok Európai Bírósága a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben hozott döntésében jelentős mértékben figyelembe vette azt – az indokolásban is kitért rá –, hogy a szolgálati nyugdíj csökkentésére azon fő ok miatt került sor, mivel a Nyugdíjassza egyensúlyát szeretne volna a magyar állam megvalósítani, amely méltányolandó társadalmi cél. A magyar állam képviselője, [REDACTED] 2013. szeptember 11-én kelt beadványában arra hivatkozott a 2012. január 1-ei hatállyal bevezetett intézkedésekről (2011. évi CLXVII. törvény – Knymt. – bevezetése, és a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. – Tny. – módosítása), hogy azoknak kizárólagos és méltányolandó célja a magyar Nyugdíjassza egyenlegének fenntartása, amely közérdek. Véleményem szerint azonban teljes mértékben valótlan állítás volt ez, mivel a magyar állam 2012. január 1-ét követően folyamatosan olyan intézkedéseket vezetett be, amelyek a Nyugdíjassza terheit jelentős mértékben megterhelte, ugyanakkor a Nyugdíjassza mérlege mindezek ellenére sem veszteséges. Megállapítható az a tény is, hogy a magyar Nyugdíjassza nem önálló gazdálkodású szerv, hanem a magyar állam évente – az adott évre vonatkozó adótörvények elfogadása során, GDP arányosan – dönt arról, hogy a magyar állampolgárok és az őket foglalkoztató munkáltatók által történő társadalombiztosítási (nyugdíj és egészségbiztosítási) befizetéseikből konkrétan mekkora összeget csoportosít át a nyugdíjkiadásokra. Ezzel tulajdonképpen a magyar állam összecsúszva előre meghatározza a Nyugdíjassza éves bevételeit és kiadásait. Tényként megállapítható, hogy a magyar állam egyre csökkenő mértékű összeget költ a nyugdíjakra.

A magyar Nyugdíjasszában még így is jelentős összegű többlet marad évente, amelyet az adott év végi zárszámadást követően be kell fizetnie a Magyar Államkincstárba, ahonnan a magyar állam teljesen más – nem nyugdíj célú – kiadásokra elkölti a nyugdíjbiztosítási befizetéseket. Ez ellenőrizhető a nyugdíjbiztosítónál az évenkénti beszámolók tanulmányozása során is.

A magyar kormány részéről a Nyugdíjassza hiányára történő hivatkozás nem csak az Emberi Jogok Európai Bíróságán, pl. a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Augusztin kontra Magyarország ügyekben, hanem az általam vitatott – a szolgálati járandóságot érintő, a

mindenkori legmagasabb adókulcsnak megfelelő adóztatást (korábban 16%, jelenleg 15%) tartalmazó – jogszabály kormányzati előterjesztésében is szerepelt. A Nyugdíjkassza hiánya mellett, a magyar munkaerő piacon további munkavégzés korlátozására vonatkozó magyar állam által történő hivatkozás szerepelt az Emberi Jogok Európai Bíróságának megküldött – jelen beadványban is megjelölt – kormányzati anyagban, holott köztudott, hogy Magyarországon jelentős, legalább 500.000 fő új munkavállalóra lenne szükség a munkaerőpiacon, mert óriási a munkaerőhiány. A Nyugdíjkassza egyensúlyának fenntartására történő magyar állami hivatkozás, mint méltányolható, elfogadható kormányzati cél, valótlán hivatkozás, és ezt jelen alkotmányjogi panaszomban is megcáfolom tényekkel. Az Emberi Jogok Európai Bírósága több esetjogában is kimondta, hogy az Egyezmény alapján az állam nem vonhatja el a tulajdont (ebbe tartoznak a nyugdíjak is) ellentételezés nélkül. Egyértelmű tény, hogy szolgálati nyugdíjnak elvonását semmivel sem kompenzálta, jelenleg sem kompenzálja a magyar állam.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Markovics kontra Magyarország, Béres kontra Magyarország, Áugusztin kontra Magyarország ügyekben hozott döntése alapján jelenleg is havonta 15% összeget von el a szolgálati járandóságomból a magyar állam. Ennek kapcsán kiemelendő, hogy mindenkori nyugdíj megállapítása nem a bruttó, hanem a nettó bér alapján került és kerül jelenleg is megállapításra Magyarországon, ezért a nyugdíj külön adóval történő terhelése tulajdonképpen kettős adóztatásnak minősíthető. Ezen túlmenően 2013. évtől évente 8 havi teljes szolgálati járandóságomat is elvonja a magyar állam. Ezeken túlmenően, jelenlegi munkaviszonyomból származó teljes jövedelemem alapján levonják a további közterheket (15 % személyi jövedelemadó, 10 % nyugdíjjárulék, 7 % egészségbiztosítási járulék, 1,5 % szolidaritási járulék), mint bármely más aktív munkavállalótól, és munkáltatóm is jelentős társadalombiztosítási adót fizetett utánam (2012-2016 években 27 %. 2017. évben 23,5 % volt, 2018. évben 21,5 %, 2019. évben 19,5%, 2019. július 1-től 17.5%).

A magyar bíróságok (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Törvényszék, Kúria, Alkotmánybíróság) nem vizsgálták meg kellő alapossággal a bevezetett állami intézkedések alaptörvény-ellenességét, európai uniós jogszabályokba ütközését valamint egyezményellenességét. Ezzel pedig jelentősen sérült a közbizalom, mert az állampolgároknak az igazságszolgáltatás függetlenségébe vetett hitét alapjaiban rendítette meg. Meg kívánom jegyezni, hogy az EJE pl. a rokkantak esetében megállapította az egyezmény-ellenességet, és az Alkotmánybíróság csak ezen kötelező döntés alapján állapított meg alaptörvény-ellenességet az ügyben, korábban minden ilyen alkotmányjogi panaszt elutasított.

Álláspontom szerint a magyar jogalkotó egyértelműen és bizonyíthatóan diszkriminatív jogszabályi környezetet hozott létre, és eltérő mértékben hátrányos megkülönböztetésben részesíti a Magyarországon munkaviszonyban álló szolgálati járandóságban részesülőket, így engem is. Ez már önmagában is alaptörvény-ellenes, és egyezményesértő, hiszen a szolgálati járandóságban részesülők csoportját homogén társadalmi csoportként kell kezelni, további alcsoportokra nem osztható, mivel Magyarországon kizárólag egy állami Nyugdíjkassza van. Kiemelendő az is, hogy az évente a szolgálati járandóságban részesülőknak is biztosított nyugdíjprémiumot sem kaptam meg, mivel a hatályos szabályozás szerint ez csak annak jár, akinek az adott hónapban (jellemzően az év végén) folyósítják a szolgálati járandóságát.

A jogalkotói és jogalkalmazói rendszer között nincs meg az az elvárható egyensúly, amely az objektív jogalkalmazást lehetővé tenné, mivel sok esetben egyes jogalkotó szervek tagjai a jogviszonyuk megszűnését követően a jogalkalmazói szerveknél vállalnak munkát, és ez a tény, illetve a fennálló rokon/hozzátartozói kapcsolatok felvethetik, alapvetően megkérdőjelezhetik a tisztességes hatósági eljárások lefolytatását.

Tény az is, hogy az Alaptörvény előkészítésében részt vett az az országgyűlési képviselő, aki mint az alkotmány-előkészítő eseti bizottságának elnöke, nem sokkal később, 2013. február 25-től az Alkotmánybíróság tagja lett. További tény az is, hogy, az a parlamenti képviselő, aki az Országgyűlés alkotmányügyi, igazságügyi és ügyrendi bizottság elnöke volt, és aki a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvényt (Knymt.) előkészítette a magyar Országgyűlésben, őt nem sokkal később az Alkotmánybíróság tagjává, alkotmánybíróvá választották. Tény az is, hogy a magyar médiában rendszeresen megjelentek olyan szakmai interjúk volt bírókkal [REDACTED] akik egyértelműen kijelentették, hogy a magyar bíróságok elfogulatlan bíraskodása erősen megkérdőjelezhető, ezért sok esetben születnek olyan bírósági ítéletek, amelyek különböző vezetői elvárásoknak kívánnak megfelelni. Kérdésként felmerülhet, amennyiben ezen állítások valótlanok lennének, akkor miért nem indultak hatósági eljárások a nyilatkozatot tevő volt bírókkal szemben? Tényként kell rögzíteni azt is, hogy a magyar bíróságok minden ügyemben (2012-2017) minden fórumon (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Törvényszék, Kúria, Alkotmánybíróság) elutasították a szolgálati járandóságom szüneteltetése vonatkozásában benyújtott bírósági kereseteimet, indítványaimat, felülvizsgálati kérelmeimet és alkotmányjogi panaszaimat.

Egyes magyar jogalkotók és jogalkalmazók a jogszabályi rendelkezések „csűrös-csavarásával” próbálják igazolni döntéseiket, miközben vélhetően csak a személyes megélhetésük miatt akarnak megfelelni az elvárásoknak. Ez az eset hasonló, mint a devizahitelek ügye, amelyben szintén érintett voltam, és amelyben a magyar állam utólagosan több törvény megalkotásával is próbálta igazolni, hogy a magyarországi bankok mindent jogszerűen tettek (a hazai és nemzetközi bírói fórumokon évek óta még vita folyik arról, hogy kit terhel a felelősség), miközben a kiváltságosok kedvező árfolyamon megszabadulhattak a devizahiteleiktől, a többiek pedig fizethették/fizethetik továbbra is a tartozásaikat, sőt emberi tragédiák sora bekövetkezett, miközben Szlovéniában, Romániában és Horvátországban a devizahiteleket teljes mértékben kártalanították jogszabályok alapján a bankok. Egyes felmérések szerint Magyarországon az állampolgárok bizalma megrendült az igazságszolgáltatásban, főleg amikor a médiában megjelent hírekben az szerepelt, hogy egyes bírók anyagi juttatásainak csökkenése (lásd bírák kényszernyugdíjazása), vagy azok nem kellő mértékű éves emelése esetén rögtön a bírói függetlenségre, az általános jogelvekre, a hatályos jogszabályokra, és az emberi jogok súlyos megsértésére hivatkoztak, ugyanakkor más – a bírókat közvetlenül nem érintő ügyekben – rendszeresen az állam javára döntöttek (devizahitelek, korhatár előtti ellátás, rokkantsági ellátás, stb.).

Tényként kijelenthető az is, hogy Magyarországon a 2018. január 1-jén hatályba lépett polgári perrendtartásról szóló törvény (2016. évi CXXX. törvény) olyan mértékben megnehezíti a bírósági eljárások megindítását, hogy az ügyvédek nagy többsége nem is vállalja a bírósági keresetek benyújtását, mivel azok nagy részét a bíróságok nem fogadják be, így a jogsérelmet szenvedett állampolgárok nagyon nehezen vagy egyáltalán nem is tudják érvényesíteni jogait, jogos érdekeiket. Ezt egyértelműen bizonyítják a hivatalos bírósági statisztikák, amelyek szerint Magyarországon a korábbi évekhez képest kb. 80-90%-kal csökkent a benyújtott keresetek, valamint megindult bírósági eljárások száma.

Megalázónak, és az emberi méltóságot sértőnek tartom azt, hogy több évtizeden keresztül a köz szolgálatában, a köz érdekében példamutatóan végzett szakmai munkámat úgy „becsüli, hálálja meg, viszonozza” a magyar állam, hogy visszamenőleges hatályú törvény alapján elvonja a hatályos jogszabályok alapján évekkel korábban megállapított szolgálati nyugdíjamat, miközben személyre szóló jogszabályok sorával hatalmas anyagi előnyökhöz juttatja azokat az embereket, akiknek az állami juttatásait nem társadalombiztosítási befizetés és szolgálati jogviszonyban jelentősen korlátozott alapvető emberi jogok ellentételezése alapozta meg.

Soha nem gondoltam volna, hogy a magyar jogalkotó olyan jogszabályokat fogad el, amelyekkel egyik napról a másikra megfosztanak a jogszabályokon alapuló szolgálati nyugdíjamtól, sőt olykor még lekezelő stílusban is viselkedtek, kioktató hangnemben beszéltek velem ezekben az ügyekben az egyes magyar bírósági tárgyalásokon eljáró bírók. Tőlem elvonták a jogszerűen megállapított szolgálati nyugdíjat, ugyanakkor a magyar állam olyan presztízsbetűhűzéseket kíván megvalósítani, amelyek megtérülése kizárt, ezek közül külön kiemelhető, hogy előkészítés alatt van a Belgrád-Budapest vasútvonal, amelynek várható építési összege kb. 900 milliárd forint, és megtérülése a nemzetközi és hazai szakértők szerint is kb. 2000 (kettőezer) év. Példaként kiemelhető az is, hogy kizárólag közpénzből, fűtött gyeppel ellátott hatalmas focistadionok tucatjait építették fel kb. 450 milliárd forint összegben, miközben rendszeresen játéknaponként a mérkőzéseken stadiononként kb. 1-2.000 szurkoló, összesen tehát kb. 15-20.000 ember vesz részt. A TAO támogatásokra kb. 850 milliárd forintot fizettek ki a magyar cégek, amelyek így nem kerültek befizetésre a magyar állami költségvetésbe.

Teljességgel elfogadhatatlan, hogy a hazám szolgálatában, élethivatásként folytatott, példamutatón végzett, és szolgálati előjáróim által elismert szakmai munkám, a rendvédelmi területen eltöltött életpályám lezárását követően a hatályos magyar jogi szabályozás alapján megállapított 27 év szolgálati jogviszony után a részemre folyósított szolgálati járandóság összege lényegesen alacsonyabb lehet az Ukrajnából vagy Oroszországból Magyarországra költözött – Magyarországon soha semmilyen társadalombiztosítási befizetést nem teljesítő – ukrán vagy orosz állampolgár részére Magyarországon megállapított és kifizetett nyugdíj összegénél. Az pedig különösen felháborító, hogy a jogszerűen megállapított szolgálati nyugdíjamat visszamenőleges hatállyal szolgálati járandósággá minősítette, „alacsonyabb jogi védelem alá csúsztatta” a magyar jogalkotó, egyúttal a mindenkor legmagasabb adókulccsal is csökkentette, majd pedig a társadalmilag is hasznos tevékenységem miatt (mivel munkaviszonyban dolgozom), a minimálbér 18-szorosát meghaladó jövedelemem miatt évente (így 2016. évben is) további 8 havi szolgálati járandóságom kifizetését még szüneteltette is. Egyetlen európai országban, de más fejlett nyugati demokráciákban sem történt hasonló eset, azaz a magyarországi jogi szabályozás példátlan.

III. A beadvány befogadhatósága

Az alkotmányjogi panasz jogalapját Magyarország Alaptörvénye és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) biztosítja:

Alaptörvény 24. cikk (Az Alkotmánybíróság)

(1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve.

(2) Az Alkotmánybíróság

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

f) vizsgálja a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközését;

(3) Az Alkotmánybíróság

a) a (2) bekezdés b), c) és e) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

c) a (2) bekezdés f) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisítheti a nemzetközi szerződésbe ütköző jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

illetve sarkalatos törvényben meghatározott jogkövetkezményt állapít meg.

(4) Az Alkotmánybíróság a jogszabály felülvizsgálni nem kért rendelkezését csak abban az esetben vizsgálhatja, illetve semmisítheti meg, ha az a felülvizsgálni kért jogszabályi rendelkezéssel szoros tartalmi összefüggésben áll.

(9) Az Alkotmánybíróság hatáskörének, szervezetének, működésének részletes szabályait sarkalatos törvény határozza meg.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény

Abtv. 26. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérően, az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján, ha

a) az alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és

b) nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

Abtv. 27. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütköztően korlátozza, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(2) Jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet,

a) aki (amely) a bíróság eljárásában fél volt,

b) akire (amelyre) a döntés rendelkezést tartalmaz, vagy

c) akinek (amelynek) jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed.

Panaszsként úgy vélem, hogy az Mfv.III.10.261/2019/4. számú ítélettel zárult ügyben alaptörvény-ellenes valamint egyezményellenes és európai uniós szerződésekbe ütköző jogszabály alkalmazása folytán Alaptörvényben biztosított jogaimnak a sérelme - nevezetesen a szolgálati járandóságom szüneteltetése - következett be a jelen alkotmányjogi panasz II. részében írtak szerint. A Kúria ítéletét 2019. december 18-án vette át a meghatalmazott ügyvédem, illetve személyesen én is, így a jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésére törvényes határidőben kerül sor.

IV. Kérelem

Alkotmányjogi panaszomat az Alkotmánybíróság III/355-5/2015. számú (3061/2015. (IV.10.) AB határozat) továbbá az Alkotmánybíróság AB.IV/3105-10/2015. számú (3112/2016. (VI.3) AB határozat) elutasító határozatának, továbbá az Alkotmánybíróság IV/1056-4/2019. számú elutasító határozatának, és a Tny. 83/B §-a alkotmányossága tárgyában hozott határozatának [19/B/2007. AB határozat] ismeretében terjesztettem elő, mivel meggyőződésem, hogy az általam jelen alkotmányjogi panaszomban felhozott érvekkel együttesen értékelve, a hivatkozott AB határozatokban elutasított indítványok is új megvilágításba kerülnek.

Az Abtv. 24. 5 (3) bekezdése szerint nincs helye az Alkotmánybíróság utólagos normakontroll eljárásának, ha az indítvány az Alkotmánybíróság által érdemben már elbírált jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés vizsgálatára irányul, és az indítványozó az Alaptörvénynek ugyanarra a rendelkezésére, illetve elvére (értékére), és azonos alkotmányos összefüggésre hivatkozva kéri az alaptörvény-ellenességet megállapítani (ítélt dolog), kivéve, ha az Alkotmánybíróság döntése óta a körülmények alapvetően megváltoztak.

Fentiek vonatkozásában jelen alkotmányjogi panaszban egyértelműen rámutattam arra, hogy a jogalkotó az általam támadott jogszabályi rendelkezésekkel tulajdonít von el továbbá olyan, velem azonos homogén csoportba tartozó, szolgálati járandóságban részesülők (különösen: szolgálati járandóságban részesülő önkéntes műveleti tartalékosok, továbbá az Európában (pl. Koszovóban), Észak-Amerikában, Közép-Amerikában, Dél-Amerikában, Afrikában, Ázsiában (kivéve India, Dél Korea), Ausztráliában, Új-Zélandon dolgozó szolgálati járandóságban részesülők, stb.) vonatkozó rendelkezések léptek hatályba, amelyek alapján a körülmények alapvetően megváltoztak az Alkotmánybíróság döntései óta.

Hivatkozom arra, hogy jelen alkotmányjogi panaszomban érdemben kifejtettem, hogy a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (továbbiakban: Tny.) 18. § (2a) pontja szerint teljes nyugdíjra az jogosult, aki legalább húsz év szolgálati idővel rendelkezik. Esetemben 2007. december 31-én már több mint 25 év társadalombiztosítási jogviszonnyal rendelkezem, azaz a részemre megállapított szolgálati nyugdíj tulajdonvédelem alatt áll, és ez alapján a diszkrimináció ténye is egyértelműen megállapítható.

Ezzel összefüggésben különösen egyezményesértő az Alkotmánybíróság IV/1144-6/2017 számú ügyszámon hozott határozata is, mely szerint „Az Alkotmánybíróság – ABH1-ben és az ABH3-ban foglalt megállapításokra utalva – kiemelte, hogy a szolgálati járandóság nem tekinthető nyugdíjnak, melynek folyósítását a járulékfizetés alapozza meg, csupán szolidáris alapokon nyugvó szociális ellátásnak, vagyis nem minősül vásárolt jognak, ezért az ellátás szüneteltetése kapcsán elvben sem merülhet fel a tulajdonjog sérelme.”

Jelen alkotmányjogi panaszomban foglaltak alapján a korábbi alkotmányjogi panaszoktól eltérő alkotmányos összefüggésekre hivatkozva kérem az alaptörvény-ellenességet megállapítani. Tekintettel arra, hogy az Abh-k óta a körülményekben változás következett be, az Alkotmánybíróság ítélt dolog miatt a Tny. 83/B. § (1)-(2) bekezdését és a Knymt. 11. § (1) bekezdését illetően a jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló jelen alkotmányjogi panasz (indítvány) az Abtv. 24. S (3) bekezdése és az Ügyrend 30. S (2) bekezdés b) pontja alapján nem visszautasítható. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja alapján (nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálata) a jogszabályok vizsgálatát az indítványozók kezdeményezésére, illetve bármely eljárása során hivatalból végzi. Az eljárást az országgyűlési képviselők egynegyede, a Kormány, a Kúria elnöke, a legfőbb ügyész, valamint az alapvető jogok biztosa indítványozhatja. A bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek nemzetközi szerződésbe ütközését észleli. [Abtv. 32. § (2) bekezdés]. Álláspontom szerint a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására és megsemmisítésére irányuló keresemet az eljáró bíróságoknak (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Törvényszék, Kúria), majd pedig az általam támadott jogszabályi rendelkezések vonatkozásában benyújtott alkotmányjogi panaszaimban fentiekben leírtak alapján az Alkotmánybíróságnak hivatalból is észlelnie és vizsgálnia kellett volna. Ez alapján már a korábbi alkotmányjogi panaszomat (AB.IV/1056-4/2019.) sem utasíthatta volna vissza jogszerűen az Alkotmánybíróság az Abtv. 55. 5 (4) bekezdés b) pont alapján.

A korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény 5. §. (1) (2) bekezdései, továbbá a 11. § (1) bekezdése, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv (Tny.) 83/B. § (1) és (2) bekezdései, továbbá a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése – azok általam hivatkozott valamennyi alaptörvény-ellenessége, Egyezménybe ütközése valamint az Európai Unióról szóló szerződésbe, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájába, és Alaptörvénybe ütközése – vonatkozásában az Alkotmánybíróság teljes körben még nem hozott határozatot.

A jogalkotó és az állami vezetők által a szolgálati nyugdíjak szolgálati járandósággá való „lecsúsztatása” során, a jogalkotási folyamatban rendszeresen hangoztatta a társadalmi igazságosság kérdését, illetve azt, hogy ne lehessen az állam által finanszírozott munkahelyekről egynél több jogcímen jövedelmet szerezni. Az Alkotmánybíróság is több döntésében utalt a a fentiekre, különösen a társadalmi igazságosságra, ezért felmerül kérdésként, hogy vajon miért nem vizsgálja azt ennek során, hogy vajon társadalmilag igazságos-e az, hogy egyes alkotmánybírók az Alkotmánybíróságtól kapott jövedelmük mellett, a napi munkaidejükben különböző egyetemeken oktatói munkát végeznek, amelyért szintén rendszeres jövedelmet kapnak az állam által finanszírozott egyetemektől.

Fentiekén kívül hivatkozom arra is, hogy 2019. november 29-én (17:54 órakor) megjelent a Magyarország bíróságai hivatalos honlapon az Elnöki köszönet című iromány, amelyet az Ítéletábrák elnökei valamint a Törvényszékek elnökei írtak alá és az Országos Bírósági Hivatal Elnöke részére készült. A Törvényszékek és Ítéletábrák elnökei olyan tartalmú köszöntő beszédet írtak alá, amelynek szemantikai értelmezése alapján erősen megkérdőjelezhető Magyarországon az egyedi ügyekben eljáró bíróságok függetlenségének, pártatlanságának ténye. Az Elnöki köszöntő a médiában megszólaló jogi szakértők kritikus véleményét, illetve volt bírók markáns szakmai álláspontját követően azonnal eltávolításra került a Magyarország bíróságai honlapról. Példa nélküli, hogy ilyen tartalmú dokumentum került aláírásra a bírósági vezetők részéről.

Az egyes ügyeket tárgyaló magyar bíróságok függetlenségét, pártatlanságát a médiában évek óta nyilatkozó volt bírók

is erősen megkérdőjelezték, amelyekkel kapcsolatban – azok cáfolata érdekében – a magyar bíróságok vezetői (elnökei) egyetlen esetben sem indítottak hivatalos eljárást. Az általam csatolt Elnöki köszönet, valamint a különböző médiafelületeken megjelent egykori bírók által közöltek alapján megkérdőjelezhető Magyarországon az egvedi ügyekben eljáró bíróságok függetlenségének, pártatlanságának ténye. Sőt a különböző médiafelületeken közelmúltban megjelent hivatalos közlemények tartalma, sajtótájékoztatókon tett kijelentések, a magyar állam egyes vezetői (hivatalos személyek) által is tett nyilatkozatai szerint megkérdőjelezhető Magyarországon az egvedi ügyekben eljáró bíróságok függetlenségének, pártatlanságának ténye. Tény, hogy 2012-2019 év között a szolgálati járandóságom szüneteltetése tárgyában indított ügyekben az alperes egyetlen alkalommal sem jelent meg sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a Fővárosi Törvényszék, sem pedig a Kúria előtt folyó bírósági tárgyalásokon, és az alperes által benyújtott védíratok, beadványok érdemi jogi indokolást nem tartalmaztak az általam részletesen kifejtett jogi érvekre, tényekre, ennek ellenére minden esetben az alperes javára ítélték a bíróságok.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a 2011. évi CLXVII. törvény (Knymt.) 5. § (1) (2) bekezdésének, a 11. § (1) bekezdésének, valamint a 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 83/B §. (1) – (2) bekezdéseinek, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 73/B. §-a és a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet 4/A. § (2) bekezdése alaptörvény-ellenességét, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezménybe és nemzetközi szerződésekbe, valamint Alaptörvénybe ütközését állapítsa meg az általam fent részletezett indokok alapján és semmisítse azokat meg. Tekintettel arra, hogy az ügyben a Kúria a fenti jogszabályhelyek alkalmazásával járt el, így a normák alaptörvény-ellenességének megállapítása magával vonja a határozatok alaptörvény-ellenességét is. Éppen ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Mfv.III.10.261/2019/4. számú ítéletét az Abtv. 43. § (1) bekezdés alapján semmisítse meg.

Családom megélhetése és személyes biztonsága érdekében személyes adataim valamint jelen alkotmányjogi panaszom tartalma – figyelemmel az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény rendelkezéseire, továbbá a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) az EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2016/679 RENDELETE (2016. április 27.) alapján – más szerv, vagy hatóság vagy magánszemély részére csak és kizárólag előzetes, írásbeli engedélyem alapján adható ki, vagy tehető hozzáférhetővé, illetve az Alkotmánybíróság honlapján közzétenni, mivel anyagi vagy/és jogi retorziók lehetősége sajnálatos módon nem zárható ki. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és az 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II.27.) AB Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel egyértelműen kijelentem, hogy jelen alkotmányjogi panaszommal összefüggésben személyes adataim valamint jelen alkotmányjogi panaszom nyilvánosságra hozatalához, az Alkotmánybíróság honlapján történő (még anonim módon történő) közzétételéhez sem járulok hozzá.

Budapest, 2020. február 5.

Tisztelettel:

